

Implementatie van richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming (PbEU L294)

VOORSTEL VAN WET

Wij Willem-Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die dezen zullen zien of horen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming (PbEU L294) wijziging van het Wetboek van Strafvordering en de Overleveringswet noodzakelijk maakt;

Zo is het, dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL I

Het Wetboek van Strafvordering wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 27c, derde lid, worden, onder verlettering van onderdeel g tot onderdeel i, onderdelen ingevoegd, die luiden:

g. het recht om een persoon in kennis te doen stellen van de vrijheidsontneming, bedoeld in artikel 27e, eerste lid;

h. het recht om de consulaire post in kennis te doen stellen van de vrijheidsontneming, bedoeld in artikel 27e, tweede lid.

B

Na artikel 27c worden twee artikelen toegevoegd, die luiden:

Artikel 27d

1. De opsporingsambtenaar die een persoon uitnodigt op het politiebureau te verschijnen ten behoeve van het afleggen van een verklaring dan wel telefonisch hoort, deelt daarbij mee of hij deze als getuige of verdachte hoort.
2. Indien ten aanzien van een als getuige gehoorde persoon gedurende het verhoor een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit ontstaat als bedoeld in artikel 27, eerste lid, doet de verhorende opsporingsambtenaar, indien deze het verhoor wil voortzetten, aan deze persoon de in artikel 27c, eerste en tweede lid, genoemde mededelingen.

Artikel 27e

1. Op verzoek van de aangehouden verdachte geeft de hulpofficier van justitie onverwijld na de aanhouding kennis van de vrijheidsontneming aan ten minste een door de verdachte aangeduide persoon.
2. Op verzoek van de aangehouden verdachte die niet de Nederlandse nationaliteit heeft, geeft de hulpofficier van justitie onverwijld na de aanhouding kennis van de vrijheidsontneming aan de consulaire post van de staat waarvan de verdachte de nationaliteit heeft.
3. De hulpofficier van justitie kan de in het eerste lid bedoelde kennisgeving met toestemming van de officier van justitie uitstellen voor zover gerechtvaardigd door een dringende noodzaak om:
  - a. ernstige negatieve gevolgen voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van een persoon te voorkomen of
  - b. te voorkomen dat substantiële schade aan het onderzoek kan worden toegebracht.

Deze beslissing en de gronden waarop zij rust, worden in het proces-verbaal vermeld.

C

Artikel 28, eerste lid, komt te luiden:

1. De verdachte heeft het recht om zich, overeenkomstig de bepalingen van dit wetboek, door een of meer gekozen of toegevoegde raadslieden te doen bijstaan.

D

Na artikel 28 worden vier artikelen toegevoegd, die luiden:

Artikel 28a

1. De verdachte kan vrijwillig en ondubbelzinnig afstand doen van het recht op rechtsbijstand, bedoeld in artikel 28, eerste lid, tenzij in dit wetboek anders is bepaald.
2. Wanneer de verdachte de in het eerste lid bedoelde afstand van recht doet, licht de rechter of opsporingsambtenaar hem in over de gevolgen daarvan en deelt deze hem mede dat hij op zijn beslissing kan terugkomen. Van een en ander wordt proces-verbaal opgemaakt.

Artikel 28b

1. De hulpofficier van justitie stelt het bestuur van de raad voor rechtsbijstand in kennis van de aanhouding van een kwetsbare verdachte of van een verdachte die is aangehouden voor een strafbaar feit waarop naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf van twaalf jaren of meer is gesteld, opdat het bestuur een raadsman toevoegt.
2. Indien een verdachte die is aangehouden voor een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, geen raadsman heeft gekozen en desgevraagd rechtsbijstand wenst, stelt de hulpofficier van justitie het bestuur van de raad voor rechtsbijstand hiervan in kennis, opdat het bestuur een raadsman toevoegt.
3. Indien de verdachte is aangehouden voor een strafbaar feit waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten, en hij rechtsbijstand wenst, wordt hij desgevraagd in de gelegenheid gesteld telefonisch contact op te nemen met een raadsman.
4. Indien de raadsman niet binnen twee uur na de kennisgeving, bedoeld in het eerste en tweede lid, of het contact, bedoeld in het derde lid, beschikbaar is, kan de hulpofficier van justitie beslissen dat met het verhoor van de verdachte wordt begonnen. De hulpofficier van justitie kan deze termijn op verzoek van de raadsman verlengen, zonder dat het onderzoek daardoor mag worden opgehouden.

Artikel 28c

1. De aangehouden verdachte voor wie ingevolge artikel 28b een raadsman beschikbaar is, wordt de gelegenheid verschaft om voorafgaand aan het eerste

verhoor gedurende ten hoogste een half uur met hem een onderhoud te hebben.

2. De hulpofficier van justitie kan met toestemming van de officier van justitie beslissen dat binnen de in artikel 28b, vierde lid, eerste volzin, bedoelde termijn met het verhoor wordt begonnen dan wel het in het eerste lid bedoelde onderhoud wordt geweigerd, voor zover gerechtvaardigd door een dringende noodzaak om:

a. ernstige negatieve gevolgen voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van een persoon te voorkomen of

b. te voorkomen dat substantiële schade aan het onderzoek wordt toegebracht.

Deze beslissing en de gronden waarop zij rust, worden in het proces-verbaal van het verhoor vermeld.

3. De verdachte, bedoeld in artikel 28b, eerste lid, kan slechts afstand doen van het in het eerste lid bedoelde onderhoud, nadat hij door een raadsman over de gevolgen daarvan is ingelicht.

Artikel 28d

1. Op verzoek van de aangehouden verdachte en de verdachte die is uitgenodigd om op het politiebureau te verschijnen om te worden verhoord, kan de raadsman het verhoor bijwonen en daaraan deelnemen. Het verzoek wordt gericht aan de verhorende ambtenaar of de hulpofficier van justitie. De hulpofficier van justitie kan een verzoek van de verdachte tot onderbreking van het verhoor voor overleg met zijn raadsman afwijzen, indien door herhaalde verzoeken de orde of de voortgang van het verhoor wordt verstoord. Wanneer de raadsman aan het verhoor deelneemt, wordt daarvan in het proces-verbaal van verhoor melding gemaakt.

2. De hulpofficier van justitie kan met toestemming van de officier van justitie weigeren een raadsman tot het verhoor toe te laten, voor zover gerechtvaardigd door een dringende noodzaak om:

a. ernstige negatieve gevolgen voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van een persoon te voorkomen of

b. te voorkomen dat substantiële schade aan het onderzoek wordt toegebracht.

3. De verdachte kan tijdens het verhoor dat niet door een raadsman wordt bijgewoond, verzoeken dat het wordt onderbroken voor overleg met een raadsman; hem wordt zo veel mogelijk daartoe de gelegenheid verschaft, tenzij door herhaalde verzoeken de orde of de voortgang van het verhoor wordt verstoord.

4. Van de beslissingen bedoeld in het eerste en derde lid geeft de hulpofficier van justitie onverwijld kennis aan de officier van justitie. De beslissingen in het eerste tot en met het derde lid gelden voor de duur van het desbetreffende verhoor en worden onder opgave van gronden waarop zij berusten vermeld in het proces-verbaal van verhoor.

5. Indien zonder dat een raadsman beschikbaar is met het verhoor wordt begonnen of de raadsman van de verdachte niet wordt toegelaten, wordt het verhoor opgenomen op bij ministeriële regeling te bepalen wijze.

6. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de inrichting van en de orde tijdens het verhoor waaraan ook de raadsman deelneemt.

E

Artikel 40 komt te luiden:

Artikel 40

1. Het bestuur van de raad voor rechtsbijstand voegt na de mededeling van de hulpofficier van justitie, bedoeld in artikel 28b, eerste en tweede lid, of na de mededeling dat een verdachte in verzekering is gesteld die niet eerder een beroep heeft gedaan op rechtsbijstand, een raadsman toe.
2. De toevoeging vindt zo spoedig mogelijk plaats aan de hand van een lijst van bij de raad ingeschreven advocaten.
3. De verdachte die om rechtsbijstand verzoekt, kan daarbij een voorkeur voor een bepaalde raadsman kenbaar maken.
4. In gevallen waarin geen raadsman voor het verlenen van rechtsbijstand aanwezig is of tijdig aanwezig zal zijn, brengt de hulpofficier van justitie of de officier van justitie dit onverwijld ter kennis van het bestuur van de raad voor rechtsbijstand, dat alsnog een raadsman toevoegt.
5. De krachtens het tweede lid toegevoegde raadsman treedt ook op als raadsman voor de verdachte tijdens de behandeling door de rechtbank van het hoger beroep van de officier van justitie tegen de beschikking van de rechter-commissaris tot onmiddellijke invrijheidstelling van de in verzekering gestelde verdachte.
6. De toevoeging eindigt met het aflopen van het ophouden voor onderzoek, dan wel van de inverzekeringstelling en de eventuele verlenging.

F

Na artikel 488a wordt een artikel toegevoegd, dat luidt:

Artikel 488b

1. De hulpofficier van justitie geeft zo spoedig mogelijk na aanhouding van de verdachte kennis van de vrijheidsontneming en van de redenen daarvan aan de

ouders of voogd.

2. Artikel 27e, derde lid, is van overeenkomstige toepassing. Indien de in het eerste lid bedoelde kennisgeving met toepassing van artikel 27e, derde lid, wordt uitgesteld, geeft de hulpofficier van justitie onverwijld na aanhouding van de verdachte kennis van de vrijheidsontneming aan de Raad voor de kindbescherming.

G

Na artikel 488b wordt een artikel toegevoegd, dat luidt:

Artikel 488c

1. De hulpofficier van justitie stelt het bestuur van de raad voor rechtsbijstand in kennis van de aanhouding van de verdachte, opdat het bestuur een raadsman toevoegt.
2. De toevoeging geschiedt door het bestuur van de raad voor rechtsbijstand, nadat hij de mededeling bedoeld in het eerste lid heeft ontvangen.
3. Artikel 28c, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.
4. De raadsman die daartoe op grond van het tweede lid is toegevoegd, verleent de verdachte rechtsbijstand. De verdachte kan geen afstand doen van het onderhoud met de raadsman voorafgaand aan het verhoor. Tijdens het onderhoud overlegt de raadsman met de verdachte over de noodzaak van zijn aanwezigheid tijdens en deelname aan het verhoor en doet mededeling van de uitkomst van dit overleg aan de hulpofficier van justitie. Op verzoek van de verdachte verleent de raadsman rechtsbijstand tijdens het verhoor. Artikel 28d is van overeenkomstige toepassing.

H

Artikel 489, eerste lid, aanhef, komt te luiden: Onverminderd artikel 488b wordt aan de verdachte die geen raadsman heeft ambtshalve een raadsman toegevoegd wanneer:.

ARTIKEL II

De Overleveringswet wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 17, derde lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In de eerste volzin komt onderdeel b te luiden:

b. het recht op bijstand van een raadsman, bedoeld in artikel 43a, en de mogelijkheid te verzoeken om aanwijzing van een advocaat in de uitvaardigende lidstaat, bedoeld in artikel 21a;.

2. In de eerste volzin wordt onder vervanging van de punt aan het slot door een puntkomma een onderdeel toegevoegd, dat luidt:

e. de in artikel 27c, derde lid, onder g en h, van het Wetboek van Strafvordering bedoelde rechten.

3. Aan het slot wordt een volzin toegevoegd, die luidt: De artikelen 27e en 488b van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.

B

Aan de artikelen 17, vierde lid, 18, tweede lid, en 21, achtste lid, wordt een zin toegevoegd, die luidt: Bij zijn verhoor kan de opgeëiste persoon zich door zijn raadsman doen bijstaan.

C

Artikel 21, vijfde lid, komt te luiden:

5. Na de opgeëiste persoon te hebben gehoord, kan de officier van justitie of hulpofficier van justitie, bedoeld in het vierde lid, bevelen dat hij gedurende drie dagen, te rekenen vanaf het tijdstip van de aanhouding, in verzekering gesteld zal blijven. Bij zijn verhoor kan de opgeëiste persoon zich door zijn raadsman doen bijstaan.

D

Na artikel 21 wordt een paragraaf toegevoegd, die luidt:

§ Ba ADVOCAAT IN UITVAARDIGENDE LIDSTAAT

Artikel 21a

De opgeëiste persoon die is aangehouden, kan verzoeken een advocaat in de uitvaardigende lidstaat aan te wijzen met het oog op het, door het verstrekken van informatie en advies, verlenen van bijstand aan zijn raadsman in Nederland ten behoeve van de procedure voor overlevering in Nederland. De officier van justitie stelt na ontvangst van het verzoek de uitvaardigende justitiële autoriteit terstond van het verzoek in kennis, omdat de termijnen voor de behandeling van het Europees aanhoudingsbevel onverkort gelden.

E

In artikel 30, eerste lid, vervalt: 37 tot en met 39, 45 tot en met 49, 50 eerste lid,.

F

Na artikel 43 wordt een paragraaf toegevoegd, die luidt:

§ F. RECHT OP RECHTSBIJSTAND

Artikel 43a

1. De opgeëiste persoon heeft in de procedure voor overlevering door Nederland het recht zich door een raadsman te doen bijstaan. De artikelen 28, 28a, 28d, eerste lid, laatste volzin, 37 tot en met 39, 45 tot en met 49, 50, eerste lid, en 124 van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.
2. Indien de opgeëiste persoon krachtens deze wet wordt aangehouden, stelt de hulpofficier van justitie het bestuur van de raad voor rechtsbijstand hiervan in kennis, opdat het bestuur een raadsman toevoegt. Artikel 40 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.
3. Indien de raadsman niet binnen twee uur na de in het tweede lid bedoelde kennisgeving beschikbaar is, kan de hulpofficier van justitie of officier van justitie beginnen met het horen van de opgeëiste persoon in verband met de beslissing over de inverzekeringstelling, bedoeld in de artikelen 17, vierde lid, en 21, vijfde lid.
4. De opgeëiste persoon voor wie ingevolge het tweede lid een raadsman beschikbaar is, wordt de gelegenheid verschaft om voorafgaand aan zijn verhoor in verband met de in de eerste volzin bedoelde beslissing gedurende ten hoogste een half uur met hem een onderhoud te hebben.
5. Indien een persoon overeenkomstig deze wet zijn vrijheid wordt ontnomen – anders dan uit kracht van een Europees aanhoudingsbevel of een Nederlands bevel tot aanhouding of voorlopige aanhouding, dan wel tot inverzekeringstelling of tot verlenging van de termijn daarvan – geeft de voorzitter van de rechtbank in het arrondissement waarin hij zich bevindt een last tot toevoeging aan het bestuur van de raad voor rechtsbijstand. De officier van justitie geeft de voorzitter onverwijld schriftelijk kennis, dat toevoeging moet plaatshebben.

G

Na artikel 48 wordt een artikel toegevoegd, dat luidt:

Artikel 48a

Na ontvangst van een kennisgeving van de uitvoerende justitiële autoriteit dat de opgeëiste persoon heeft verzocht om aanwijzing van een in Nederland ingeschreven advocaat met het oog op het, door het verstrekken van informatie en advies, verlenen van bijstand aan zijn raadsman in de uitvoerende lidstaat ten behoeve van de procedure voor overlevering in die lidstaat, verstrekt de uitvaardigende officier van justitie, al dan niet door tussenkomst van die autoriteit, de daarvoor benodigde gegevens aan de opgeëiste persoon. Omdat de termijnen voor behandeling van het Europees aanhoudingsbevel onverkort gelden, vindt deze verstrekking onverwijld plaats.

H

Artikel 62 komt te luiden:

Artikel 62

Artikel 490 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL III

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren die zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Veiligheid en Justitie,

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

CONCEPT

Implementatie van richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming (PbEU L294)

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Inleiding (1)

Algemeen (1.1)

Dit wetsvoorstel strekt tot implementatie van richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming (PbEU L294) (hierna: de richtlijn). Op grond van artikel 15 van de richtlijn rust op lidstaten de verplichting om de richtlijn uiterlijk op 27 november 2016 in nationale regelgeving om te zetten. In de bijlage bij deze memorie van toelichting is een transponeringstabel opgenomen waarin de voorgestelde implementatie van de onderscheiden artikelen uit de richtlijn schematisch is weergegeven.

De richtlijn bevat minimumregels met betrekking tot het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures (artikel 3), de vertrouwelijkheid van de communicatie tussen de verdachte en zijn raadsman (artikel 4), het recht van verdachten om een derde te informeren over de vrijheidsontneming (artikelen 5 en 7) en het recht van verdachten die van hun vrijheid zijn beroofd, om te communiceren met een derde (artikelen 6 en 7) en het recht op toegang tot een raadsman in overleveringsprocedures (artikel 10). Daarnaast bevat de richtlijn bepalingen met betrekking tot het onderwerp en toepassingsgebied van de richtlijn (artikelen 1 en

2), algemene voorwaarden voor het tijdelijk afwijken van bepaalde rechten uit de richtlijn (artikel 8), afstand van recht (artikel 9), rechtsbijstand (artikel 11), rechtsmiddelen (artikel 12) en kwetsbare personen (artikel 13). Ten slotte bevat de richtlijn de in dit verband gebruikelijke bepalingen betreffende non-regressie (artikel 14), omzetting (artikel 15), verslaglegging (artikel 16) en inwerkingtreding (artikel 17).

De richtlijn maakt onderdeel uit van een pakket aan maatregelen die beogen een gelijkwaardig niveau van rechtsbescherming van verdachten in de lidstaten van de Europese Unie te bevorderen. Nadere uitwerking van de fundamentele rechten van verdachten, die met name hun oorsprong vinden in het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), beoogt bij te dragen aan een efficiënte strafrechtelijke samenwerking binnen de Europese Unie. Deze maatregelen zijn aangekondigd in de in 2009 bij resolutie van de Raad vastgestelde routekaart ter versterking van de procedurele rechten van verdachten en beklaagden in strafprocedures (PbEU 4 december 2009, C 295), die later onderdeel is gaan uitmaken van het Stockholm-programma (PbEU 4 mei 2010, C 115). De voorliggende richtlijn is het derde instrument dat ter uitwerking van de routekaart tot stand is gekomen. Het eerste instrument dat tot stand kwam, is Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PbEU L280) (maatregel A van de routekaart). Die richtlijn is geïmplementeerd in de Wet van 28 februari 2013 tot implementatie van richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PbEU L280) (Stb. 2013, 85) die op 1 oktober 2013 in werking is getreden. Het tweede instrument is Richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures (PbEU L142) (maatregel B van de routekaart). Een wetsvoorstel tot implementatie van die richtlijn zal binnenkort worden ingediend bij de Tweede Kamer.

In de richtlijn die met het voorliggende wetsvoorstel wordt geïmplementeerd, is van maatregel C van de routekaart (juridisch advies en rechtsbijstand) alleen het recht op toegang tot een raadsman opgenomen. Gesubsidieerde rechtsbijstand is erbuiten gelaten. De Europese Commissie heeft daarover in november 2013 een separaat voorstel gedaan, te weten het voorstel voor een Richtlijn betreffende voorlopige rechtsbijstand voor verdachten en beklaagden wie de vrijheid is ontnomen en rechtsbijstand in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel (COM(2013)824). Wel is het deel van maatregel C over toegang

tot een raadsman in de richtlijn gecombineerd met maatregel D uit de routekaart (communicatie met familie, werkgever en consulaire autoriteiten). Voorts heeft de Commissie in november 2013 eveneens een voorstel gedaan over bijzondere waarborgen voor kwetsbare verdachten (maatregel E uit de routekaart), te weten het voorstel voor een Richtlijn betreffende procedurele waarborgen voor kinderen die verdachte of beklaagde zijn in een strafprocedure (COM(2013)822).

De Nederlandse wet- en regelgeving voldoet voor een belangrijk deel aan de richtlijn. Het Nederlandse recht kent vanzelfsprekend al het recht op bijstand van een raadsman in zowel strafprocedures als overleveringsprocedures. Ter implementatie van de richtlijn wordt dit recht op een aantal punten uitgewerkt en aangevuld. Het belangrijkste punt waarop de Nederlandse wet- en regelgeving nog niet aan de richtlijn voldoet, betreft het in de richtlijn opgenomen algemene recht van verdachten om zich in alle gevallen tijdens het politieverhoor door een raadsman te laten bijstaan. In dit wetsvoorstel wordt dit recht wettelijk vastgelegd. De op dit punt ter uitvoering van de richtlijn voorgestelde regeling wordt in paragraaf 3 uitgebreid toegelicht. Daarnaast zijn nog enkele aanvullingen nodig wat betreft het recht op toegang tot een raadsman bij bepaalde onderzoekshandelingen en het recht derden te informeren over de vrijheidsontneming en het recht op toegang tot een raadsman in overleveringsprocedures. Een deel van deze wijzigingen wordt in dit wetsvoorstel (op het niveau van de wet) doorgevoerd, een ander deel in lagere regelgeving. Dit zal nader worden toegelicht in de paragrafen van deze memorie van toelichting waarin het desbetreffende onderdeel van de richtlijn aan de orde is, en volgt ook uit de transponeringstabel.

De bepalingen uit de richtlijn, met name die betreffende het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures, vinden voor een belangrijk deel hun oorsprong in met name artikel 6 EVRM waarin het recht op een eerlijk proces is neergelegd. In diverse overwegingen in de preambule van de richtlijn wordt het verband met het EVRM benadrukt. In overweging 53 is in het algemeen bepaald dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat de bepalingen van deze richtlijn die met door het EVRM gewaarborgde rechten overeenkomen, worden toegepast in overeenstemming met de bepalingen van het EVRM, zoals deze zijn uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM).

Op diverse plaatsen in deze memorie van toelichting zal op het verband met het EVRM worden ingegaan. Het belangrijke Salduz-arrest van de Grote Kamer van het EHRM, waarin is bepaald dat uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat de aangehouden verdachte recht heeft op toegang tot een raadsman vanaf het eerste verhoor door de politie, zal in paragraaf 3.2 uitgebreid worden besproken. De rechtspraak van

het EHRM is wat betreft het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures ook van belang voor de voorwaarden waaronder afstand van dat recht kan worden gedaan, voor de uitoefening van dat recht door kwetsbare verdachten en voor de rechtsgevolgen van het niet naleven van de verplichting dit recht te waarborgen. Ook hierop wordt in paragraaf 3 ingegaan.

Het recht op toegang tot een raadsman in overleveringsprocedures vloeit evenwel niet uit het EVRM voort. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt namelijk dat procedures tot uitlevering of overlevering niet vallen onder de reikwijdte van artikel 6 EVRM (EHRM 16 april 2002, Peñafiel Sagado tegen Spanje, nr. 65964/01). Omdat deze richtlijn is opgesteld in het licht van het bevorderen van de strafrechtelijke samenwerking tussen de lidstaten van de Europese Unie, zijn ook bepalingen opgenomen over het recht op toegang tot een raadsman van personen die zijn aangehouden op basis van een Europees aanhoudingsbevel.

Vergelijkbare overwegingen voor opnemings in de richtlijn gelden voor het recht van verdachten om een derde te informeren over de vrijheidsbeneming en het recht van verdachten die van hun vrijheid zijn beroofd, om te communiceren met een derde, welke rechten evenmin rechtstreeks op het EVRM zijn terug te voeren.

Voorgeschiedenis (1.2)

Nadat bij verschillende gelegenheden aan de Tweede Kamer was toegezegd om in verband met de in paragraaf 3.2 te bespreken Salduz-jurisprudentie in wetgeving te voorzien, is in maart 2011 een conceptwetsvoorstel raadsman en politieverhoor in consultatie gegeven. Dat was op een moment waarop het voorstel van de Europese Commissie voor de richtlijn nog niet was gepubliceerd (dat gebeurde later, in juni 2011). Het conceptwetsvoorstel liep aanvankelijk ver voor op (het verwachte moment van vaststelling van) de richtlijn. Daardoor was er op dat moment geen noodzaak om er rekening mee te houden dat dat voorstel op een later moment zou moeten worden aangemerkt als een wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn. Het conceptwetsvoorstel dat overigens meer onderwerpen omvatte dan alleen het recht op bijstand van een raadsman (zie hierna), diende mede als (eerste) onderhandelingsinzet van Nederland bij het begin van de onderhandelingen over de richtlijn. De gedachte was dat de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel nagenoeg zou kunnen zijn afgerond op het moment waarop overeenstemming over de richtlijn in zicht zou komen. Voor zover nodig zou daarna kunnen worden volstaan met een separaat technisch

implementatiewetsvoorstel.

In deze uitgangssituatie van destijds is verandering gekomen doordat in de procedure van het conceptwetsvoorstel vertraging is opgelopen en doordat over de richtlijn medio 2013 overeenstemming werd bereikt. In oktober 2013 werd de richtlijn vastgesteld. Daarmee is een nieuwe situatie ontstaan die voor de procedure met betrekking tot het conceptwetsvoorstel niet zonder gevolgen kon blijven. Aanwijzing 331 van de Aanwijzingen voor de regelgeving schrijft namelijk voor dat in een wetsvoorstel tot implementatie van een richtlijn geen andere regels worden opgenomen dan voor de implementatie noodzakelijk zijn. In een implementatiewetsvoorstel kunnen dus geen wijzigingen worden opgenomen die kunnen worden aangemerkt als extra nationaal beleid.

In het conceptwetsvoorstel werden de bepalingen betreffende het recht op bijstand van een raadsman voorafgaand aan en bij het politieverhoor – hierna aangeduid als consultatiebijstand respectievelijk verhoorbijstand – ingebed in een samenhangend voorstel tot aanvulling van bepalingen over de verdachte, de raadsman en enkele dwangmiddelen. Mede omdat het recht op consultatiebijstand en verhoorbijstand vergt dat de aangehouden verdachte op een eerder moment dan volgens de geldende wettelijke regeling thans het geval is, van rechtsbijstand wordt voorzien, werden in het conceptwetsvoorstel ook voorstellen gedaan om de bepalingen over de raadsman in Titel II en Titel III van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering te herzien. Ook werden daarin voorstellen gedaan tot aanvulling van de bepalingen over de weergave van het verhoor en over de dwangmiddelen aanhouding, ophouden voor onderzoek en inverzekeringstelling. Deze voorstellen kunnen echter niet worden aangemerkt als noodzakelijk voor de implementatie van de richtlijn. Zij konden om deze reden geen deel uitmaken van het voorliggende wetsvoorstel. Daarom zijn deze voorstellen ondergebracht een separaat wetsvoorstel (getiteld: wetsvoorstel tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering en enige andere wetten in verband met aanvulling van bepalingen over de verdachte, de raadsman en enkele dwangmiddelen) dat gelijktijdig met het voorliggende wetsvoorstel verder in procedure wordt gebracht. Een gelijktijdige behandeling van beide wetsvoorstellen is wenselijk, omdat het separate wetsvoorstel een aanvulling van bepalingen in de eerste fase van het voorbereidende onderzoek bevat, waarin het recht op consultatiebijstand en verhoorbijstand als vormgegeven in het voorliggende wetsvoorstel, kan worden ingebed.

Het voormalige conceptwetsvoorstel bevatte ook bepalingen over de mededeling aan de verdachte van zijn rechten. Deze bepalingen zijn overgenomen in het hierboven genoemde wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures. Het voorliggende wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures bouwt op dat wetsvoorstel voort; ook in overweging 14 van de preambule van de laatstgenoemde richtlijn is aangegeven dat bij de implementatie van die richtlijn rekening moet worden gehouden met de bepalingen van de eerstgenoemde richtlijn.

In deze memorie zal het conceptwetsvoorstel raadsman en politieverhoor worden aangeduid als het "voormalige conceptwetsvoorstel". Het wetsvoorstel tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering en enige andere wetten in verband met aanvulling van bepalingen over de verdachte, de raadsman en enkele dwangmiddelen zal worden aangeduid als het "separate wetsvoorstel".

Overigens is het voorliggende wetsvoorstel in zoverre meeromvattend dan het voormalige conceptwetsvoorstel, dat ter uitvoering van de richtlijn ook enkele bepalingen zijn opgenomen die in het conceptwetsvoorstel niet waren voorzien, te weten bepalingen over het recht om derden van de vrijheidsbeneming op de hoogte te stellen en het recht op bijstand van een raadsman in overleveringsprocedures.

Het voorliggende wetsvoorstel is, omdat het implementatie van een Europese richtlijn betreft, zo vormgegeven dat het in theorie ook zonder het separate wetsvoorstel in werking kan treden. Gelijktijdige inwerkingtreding met de onderdelen van het separate wetsvoorstel waarmee het voorliggende wetsvoorstel nauw samenhangt, is echter om de hierboven aangegeven reden gewenst.

Consultatie (1.3)

Het voormalige conceptwetsvoorstel is voor advies toegezonden aan een ruime kring van organen en instanties uit de praktijk van de strafrechtspleging. Advies is ontvangen van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR), de Raad voor de rechtspraak, het College van procureurs-generaal (openbaar ministerie), de Nederlandse Orde van Advocaten (NOvA), de (toenmalige) Raad van Korpschefs (politie), de raad voor rechtsbijstand, de Raad voor de Kinderbescherming, de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming en Halt Nederland. Andere instanties hebben op eigen initiatief advies uitgebracht, zoals Defence for Children

International. Tot slot zijn in het kader van internetconsultatie twee korte reacties binnengekomen.

In deze memorie zal uiteraard alleen worden ingegaan op de voor dit wetsvoorstel relevante onderdelen van de adviezen; de overige onderdelen van de adviezen worden in de memorie van toelichting bij het separate wetsvoorstel aan de orde gesteld.

In alle adviezen werd de noodzaak erkend van in het bijzonder een wettelijke regeling betreffende bijstand van een raadsman voorafgaand aan en bij het politieverhoor. Weliswaar werd in alle adviezen erkend dat toelating van de raadsman tot het politieverhoor mogelijk moest worden, maar over de mate waarin en de modaliteiten waaronder dat het geval moest zijn, bestond geen overeenstemming. In het bijzonder over de rol van de raadsman tijdens het verhoor en zijn interventiemogelijkheden bestaan sterke tegenstellingen.

In veel adviezen werd het belang van een goede voorbereiding van de invoering van de wettelijke regeling sterk benadrukt. In het bijzonder werd in vrijwel alle adviezen het belang van extra training, opleiding van politiefunctionarissen (verhorende politieambtenaren en hulpofficieren van justitie) en advocaten (voor volwassen verdachten en vooral voor minderjarige verdachten: specialisatie) als essentieel voor een goede uitvoering van het wetsvoorstel gezien. Ook de feitelijke beschikbaarheid van advocaten voor de uitvoering van de verlening van rechtsbijstand zal moeten worden vergroot.

De adviezen hebben, binnen de grenzen van de richtlijn, aanleiding gegeven tot heroverweging van een aantal voor dit wetsvoorstel relevante onderdelen van het voormalige conceptwetsvoorstel. Het betreft met name het recht op consultatiebijstand en verhoorbijstand. In paragraaf 3 wordt van de uitkomst van deze heroverweging bij deze onderdelen verslag gedaan.

Opbouw memorie van toelichting (1.4)

In het vervolg van het algemeen deel van deze memorie wordt eerst ingegaan op het onderwerp en toepassingsgebied van de richtlijn (paragraaf 2). Daarna komt in paragraaf 3, die de kern van deze memorie vormt, het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures aan de orde. Deze paragraaf is omvangrijk en valt in elf subparagrafen uiteen waarin de verschillende aspecten van dit recht, alsmede de voorgestelde wijze van implementatie, worden besproken. In paragraaf 4 staat

het recht op vertrouwelijke communicatie met de raadsman centraal. Vervolgens komt in paragraaf 5 het recht van verdachten aan de orde om een derde te informeren over de vrijheidsontneming en het recht van verdachten die van hun vrijheid zijn beroofd, om te communiceren met een derde. Paragraaf 6 behandelt het recht op toegang tot een raadsman in overleveringsprocedures. Vervolgens komen in paragraaf 7 de overige onderdelen van de richtlijn aan de orde, voor zover deze niet reeds in de daaraan voorafgaande paragrafen zijn besproken. In paragraaf 8 wordt kort ingegaan op het overgangsrecht. Het algemeen deel wordt afgesloten met de financiële paragraaf (9). Daarna volgt de artikelsgewijze toelichting.

Voorafgaand aan een en ander worden hieronder in deze inleiding eerst nog enkele terminologische opmerkingen gemaakt.

Terminologie (1.5)

Recht op toegang tot een raadsman – rechtsbijstand

In de richtlijn wordt het recht op rechtsbijstand aangeduid als het recht op toegang tot een advocaat ("right of access to a lawyer"). De reden om in de richtlijn over een toegangsrecht te spreken, is om dit recht te onderscheiden van het recht op gesubsidieerde rechtsbijstand. Gesubsidieerde rechtsbijstand wordt in de richtlijn aangeduid als "rechtsbijstand" (zie onder meer artikel 11) en valt buiten het bereik van de richtlijn. Zoals hierboven is aangegeven, heeft de Europese Commissie over gesubsidieerde rechtsbijstand een separaat voorstel gedaan.

In het onderstaande worden recht op toegang tot een raadsman en recht op rechtsbijstand door elkaar gebruikt. Met de term rechtsbijstand wordt daarbij alleen het recht op bijstand van een raadsman zoals opgenomen in het Wetboek van Strafvordering bedoeld, en niet (mede) het recht op gesubsidieerde rechtsbijstand zoals neergelegd in de Wet op de rechtsbijstand.

Advocaat – raadsman

In de Nederlandse taalversie van de richtlijn wordt gesproken over een "advocaat" en in de Engelse taalversie over een "lawyer". Op grond van overweging 15 van de preambule van de richtlijn wordt hieronder verstaan een persoon die in

overeenstemming met het nationale recht gekwalificeerd en bevoegd is om aan verdachten juridisch advies te geven en juridische bijstand te verlenen. In het Wetboek van Strafvordering wordt de term raadsman gehanteerd. Zoals blijkt uit T&C Sv (tiende druk), Inleidende Opmerkingen bij Titel III van Boek I, aantekening 1b, heeft het begrip raadsman in het Wetboek van Strafvordering een functionele betekenis die moet worden onderscheiden van het begrip advocaat, nu met raadsman in dat wetboek de advocaat wordt aangeduid die door de verdachte is gekozen of aan hem is toegevoegd en aan wie bepaalde bevoegdheden toekomen, zoals de bevoegdheid tot kennisneming van de processtukken. In zowel het wetsvoorstel als de memorie van toelichting zal met betrekking tot strafzaken uitsluitend de term raadsman worden gebruikt.

Verdachten en beklaagden

Ten slotte verdient aandacht dat de richtlijn rechten toekent aan “verdachten en beklaagden” in strafprocedures. Anders dan in het recht van sommige andere lidstaten het geval is, wordt in het Nederlandse recht ook de verdachte tegen wie de vervolging is gericht, aangeduid als verdachte (zie artikel 27, tweede lid, Sv). Onder het Nederlandse begrip verdachte vallen met andere woorden ook de personen die in andere rechtsstelsels als beklaagden worden aangeduid. Daarom kan bij de implementatie in het Nederlandse recht worden volstaan met het toekennen van rechten aan (het ruim opgevatte begrip) verdachten.

Onderwerp en toepassingsgebied van de richtlijn (2)

Artikel 1 van de richtlijn geeft aan wat het onderwerp van de richtlijn is, namelijk het vastleggen van minimumregels over het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures en overleveringsprocedures, het recht om een derde te doen informeren over de vrijheidsbeneming en het recht op communicatie met derden na vrijheidsbeneming. Deze bepaling behoeft naar haar aard geen implementatie in nationale regelgeving.

In artikel 2 wordt het toepassingsgebied van de richtlijn beschreven. Volgens het eerste lid is de richtlijn in strafprocedures van toepassing vanaf het moment dat een persoon door de bevoegde autoriteiten van een lidstaat in kennis is gesteld van het feit dat hij ervan verdacht wordt een strafbaar feit te hebben begaan, tot de definitieve vaststelling dat de verdachte het feit al dan niet heeft begaan. Volgens

het tweede lid is de richtlijn van toepassing op personen tegen wie een procedure ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel loopt vanaf het moment van hun aanhouding in de uitvoerende lidstaat.

Getuigen die verdachten worden (2.1)

Artikel 2, derde lid, bepaalt dat de richtlijn onder dezelfde voorwaarden als in het eerste lid van toepassing is op niet-verdachte personen die in de loop van het verhoor door de politie verdachte worden van een strafbaar feit. Te denken valt aan getuigen die gedurende hun verhoor verklaren bij het strafbaar feit betrokken zijn. In overweging 21 van de preambule van de richtlijn is vermeld dat in een dergelijke situatie het verhoor moet worden gestopt, maar dat het verhoor kan worden voortgezet wanneer deze persoon ervan in kennis wordt gesteld dat hij verdacht wordt en hij alle rechten uit de richtlijn kan uitoefenen.

In de Nederlandse praktijk wordt het verhoor van een getuige door de politie stopgezet wanneer ten aanzien van deze persoon gedurende het verhoor een redelijk vermoeden van schuld aan het strafbaar feit ontstaat, dan wel wordt deze persoon op grond van artikel 29, tweede lid, Sv medegedeeld dat hij niet tot antwoorden verplicht is alvorens het verhoor voort te zetten. Ter uitvoering van de richtlijn is opneming van een aanvullende bepaling nodig. Voorgesteld wordt te bepalen enerzijds dat de opsporingsambtenaar die een persoon hoort, daarbij moet mededelen of deze persoon als verdachte of als getuige wordt gehoord, en anderzijds dat wanneer tegen een als getuige gehoorde persoon gedurende het verhoor een redelijk vermoeden van schuld aan het strafbaar feit ontstaat, de opsporingsambtenaar aan deze persoon de hem als verdachte toekomende rechten mededeelt, waaronder het recht op bijstand van een raadsman. Wanneer de verdachte na deze mededelingen te kennen geeft bijstand van een raadsman te wensen, zal hij op grond van het geldende artikel 28, tweede lid, Sv in de gelegenheid moeten worden gesteld zich met een raadsman in verbinding te stellen alvorens het verhoor wordt voortgezet. De voorgestelde verplichting om de verhoorde persoon zijn rechten mede te delen, geldt alleen wanneer de opsporingsambtenaar het verhoor wil voortzetten. Zij geldt niet wanneer het verhoor na het ontstaan van de verdenking wordt gestopt. In dat laatste geval kan de persoon op een later moment als verdachte worden gehoord en wordt hem op grond van artikel 27c Sv, dat na aanvaarding en inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie

in strafprocedures aan het Wetboek van Strafvordering zal zijn toegevoegd, voorafgaand daaraan mededeling van zijn rechten gedaan.

Lichte strafbare feiten (2.2)

Op grond van artikel 2, vierde lid, is de richtlijn niet van toepassing op buitengerechtelijke afdoening van lichte strafbare feiten waarvoor de verdachte niet is aangehouden. In overweging 16 van de preambule van de richtlijn is aangegeven dat het hierbij bijvoorbeeld kan gaan om verkeersovertredingen. De richtlijn is op grond van hetzelfde artikellid echter wel van toepassing op de procedure voor de strafrechter indien tegen een buitengerechtelijk voor het lichte strafbare feit opgelegde sanctie bezwaar bij een in strafzaken bevoegde rechtbank kan worden aangetekend en betrokkene hiervan gebruik maakt. Een vergelijkbare bepaling is opgenomen in de Richtlijn betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures en in de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures. Voor de Nederlandse situatie moet onder buitengerechtelijke afdoening van lichte strafbare feiten het uitvoeren van strafbeschikkingen voor overtredingen worden verstaan (zie Kamerstukken II, 2011/12, 33 355, nr. 3, blz. 7-8 en Kamerstukken II 2012/13, 32 317, nr. 152, blz. 3-4).

Bij de implementatie van de richtlijn zal geen gebruik worden gemaakt van de mogelijkheid om buitengerechtelijk afgedane overtredingen in de fase voorafgaand aan beoordeling door de rechter van het recht op bijstand van een raadsman uit te zonderen. Dezelfde keuze is gemaakt bij de implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures. De redenen om deze keuze ook in dit wetsvoorstel te maken zijn de volgende. De uitzondering waarin artikel 2, vierde lid, onder a, van de richtlijn voorziet, kan alleen worden gemaakt bij overtredingen die buitengerechtelijk, met een strafbeschikking, worden afgedaan. In het Nederlandse recht is het echter ook mogelijk om overtredingen door de rechter te laten afdoen, en de verdachte daartoe te dagvaarden. Er bestaat in het Nederlandse recht bij lichte strafbare feiten met andere woorden een keuzemogelijkheid: buitengerechtelijke afdoening (strafbeschikking) of afdoening door de rechter (dagvaarding). Gebruik maken van de bedoelde uitzondering zou ertoe leiden dat verdachten in de eerste fase van het voorbereidende onderzoek geen recht hebben op toegang tot een raadsman wanneer de overtreding daarna buitengerechtelijk wordt afgedaan, maar dat recht in die fase wel hebben wanneer de overtreding daarna door de rechter wordt afgedaan. In de eerste fase na ontdekking van het strafbaar feit is echter niet in alle gevallen duidelijk voor welke

wijze van afdoening daarna zal worden gekozen. Daardoor zou toepasselijkheid van het recht op bijstand van een raadsman in die eerste fase afhankelijk worden gesteld van de pas naderhand gemaakte keuze voor de wijze van afdoening. Deze wetssystematische bezwaren zouden kunnen zijn ondervangen als de richtlijn het mogelijk zou hebben gemaakt om het recht op toegang tot een raadsman bij alle overtredingen pas van toepassing te laten zijn in de procedure voor de rechter die volgt hetzij na dagvaarding hetzij na verzet van betrokkene tegen de strafbeschikking. De richtlijn maakt dit echter niet mogelijk. Ook onderdeel b van artikel 2, vierde lid, van de richtlijn biedt geen uitkomst. Uit dat onderdeel vloeit voort dat de uitzondering, ongeacht de wijze van strafrechtelijke afdoening, ook geldt voor lichte strafbare feiten waarvoor geen vrijheidsbenemende sanctie kan worden opgelegd. Op het leeuwendeel van de overtredingen is in Nederland echter, naast een geldboete, ook (kortdurende) hechtenis gesteld die overigens veelal alleen in uitzonderingsgevallen daadwerkelijk wordt opgelegd. Daardoor kan Nederland niet alle overtredingen in de voorfase uitsluiten ongeacht de daarna te maken keuze voor de wijze van afdoening.

Er is ook een inhoudelijk bezwaar tegen gebruikmaking van de uitzondering. Reeds in het geldende artikel 28 Sv is bepaald dat de verdachte bevoegd is om zich door een raadsman te laten bijstaan. Die bepaling maakt geen uitzondering mogelijk voor overtredingen in de fase die aan beoordeling van de rechter voorafgaat. Het is onverminderd wenselijk dat ook verdachten van overtredingen de bevoegdheid hebben om zich, overigens in beginsel op eigen kosten, door een raadsman te laten bijstaan. Nederland heeft zich gedurende de onderhandelingen over het voorstel voor de richtlijn ingezet voor de mogelijkheid van uitsluiting van lichte strafbare feiten (zie nader Kamerstukken II 2012/13, 32 317, nr. 152, blz. 3-4). De reden daarvan was vanzelfsprekend niet om te tornen aan de in het geldende recht besloten liggende mogelijkheid van verdachten die zich in vrijheid bevinden, om zelf contact op te nemen met een raadsman. De reden daarvan was wel, dat gedurende de onderhandelingen ook voorstellen zijn gedaan die tot gevolg zouden hebben gehad dat deze mogelijkheid zou worden omgevormd tot een recht dat door actieve maatregelen van de zijde van de overheid zou moeten worden gewaarborgd. Voor het geval deze voorstellen in de richtlijn zouden zijn overgenomen, heeft Nederland er in de onderhandelingen voor gepleit om in de richtlijn tevens een mogelijkheid op te nemen om lichte strafbare feiten waarvoor de verdachte niet wordt aangehouden, uit te sluiten, om zo te bereiken dat in elk geval bij die feiten in de eerste fase niet een dergelijke inspanningsverplichting zou kunnen gaan gelden, die met name bij de handhaving op straat onwerkbaar zou zijn. De bedoelde voorstellen zijn uiteindelijk echter niet in de richtlijn opgenomen.

Integendeel, uit artikel 3, vierde lid, van de richtlijn vloeit voort dat *alleen* wanneer een verdachte wordt aangehouden, noodzakelijke regelingen moeten worden getroffen om ervoor te zorgen dat hij zijn recht op rechtsbijstand daadwerkelijk kan uitoefenen. Wanneer een verdachte niet wordt aangehouden, geldt deze verplichting niet. Dit komt ook tot uitdrukking in overweging 27 van de preambule van de richtlijn waarin is opgenomen dat verdachten die zich in vrijheid bevinden, vrij zijn een raadsman te consulteren, maar dat lidstaten niet gehouden zijn om actieve stappen te zetten om ervoor te zorgen dat deze verdachten bijstand krijgen van een raadsman indien zij zelf niet het nodige hebben gedaan om zichzelf van rechtsbijstand te voorzien. Bij bijvoorbeeld staandehouding op straat heeft de verdachte weliswaar recht op rechtsbijstand, maar opsporingsambtenaren kunnen in die situatie, ter uitvoering van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures, volstaan met de mededeling aan de verdachte dat deze dat recht heeft. Zij hoeven daarnaast geen maatregelen te nemen gericht op verwezenlijking van dat recht van de verdachte. Wanneer de verdachte van zijn recht gebruik wil maken, moet hij die maatregelen zelf nemen. Nu de richtlijn mogelijk maakt dat bij zich in vrijheid bevindende verdachten in de eerste fase met een dergelijke mededeling kan worden volstaan, alsmede met het beschikbaar stellen (op het politiebureau en/of op internet) van algemene informatie over het verkrijgen van rechtsbijstand, is er ook praktisch gezien geen noodzaak om van de uitzonderingsmogelijkheid van artikel 2, vierde lid, van de richtlijn gebruik te maken. Overigens zal met het verhoor van de verdachte die te kennen heeft gegeven dat hij een raadsman wenst, moeten worden gewacht totdat deze aanwezig is. Wel kan worden volstaan met identiteitsvaststelling en, indien van toepassing, aanzegging van een strafbeschikking.

Het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures (3)

Inleiding (3.1)

Deze paragraaf is gewijd aan de onderdelen van de richtlijn die betrekking hebben op het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures. In vogelvlucht houden deze onderdelen, die in het vervolg van deze paragraaf nader zullen worden besproken, het volgende in.

De richtlijn bevat een aantal minimumregels over het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures. Lidstaten moeten ervoor zorgen dat verdachten in

strafprocedures een algemeen recht op toegang tot een raadsman toekomt, welk recht in ieder geval een aanvang neemt voorafgaand aan het verhoor van de verdachte (artikel 3, eerste en tweede lid). Dit recht komt toe aan zowel aangehouden verdachten als aan verdachten die niet zijn aangehouden. Het recht omvat drie elementen (artikel 3, derde lid). Ten eerste heeft de verdachte het recht om, ook voor de aanvang van het verhoor, met zijn raadsman te communiceren en hem te ontmoeten. Ten tweede mag zijn raadsman bij het verhoor aanwezig zijn en mag deze daaraan, overeenkomstig procedures in het nationale recht, deelnemen. Ten derde mag de raadsman een drietal in de richtlijn genoemde onderzoekshandelingen bijwonen: meervoudige confrontaties, confrontaties en reconstructies van de plaats van een delict. Hoewel het recht op toegang tot een raadsman toekomt aan zowel aangehouden als niet-aangehouden verdachten, maakt artikel 3, vierde lid, van de richtlijn tussen beide categorieën wel een onderscheid, waarvan de betekenis hierboven in paragraaf 2.2 al kort is aangestipt. Van het recht op toegang tot een raadsman mag in enkele nauw omschreven gevallen tijdelijk worden afgeweken (artikel 3, vijfde en zesde lid, en artikel 8). De verdachte kan vrijwillig en ondubbelzinnig afstand doen van zijn recht op toegang tot een raadsman onder de voorwaarde dat hij op de gevolgen daarvan wordt gewezen (artikel 9). Bij de toepassing van het recht moet rekening worden gehouden met de behoeften van kwetsbare verdachten (artikel 13). Bij de beoordeling van bewijs dat is verkregen als gevolg van een inbreuk op het recht op toegang tot een raadsman, moeten de verdedigingsrechten en de eerlijkheid van het proces worden gerespecteerd (artikel 12, tweede lid).

In deze paragraaf staat centraal op welke punten aanpassing van de Nederlandse wet- en regelgeving ter implementatie van deze onderdelen van de richtlijn noodzakelijk is. Zoals in paragraaf 1.1 is aangegeven, is deze aanpassing vooral noodzakelijk wat betreft het recht op bijstand van een raadsman voorafgaand aan en tijdens het politieverhoor.

De paragraaf is als volgt opgebouwd. Eerst wordt ingegaan op het geldende recht (paragraaf 3.2). Daarbij komen onder meer de Salduz-rechtspraak van het EHRM en van de Hoge Raad aan de orde, alsmede in verband daarmee doorgevoerde beleidswijzigingen. Daarna wordt in paragraaf 3.3 aandacht geschonken aan de van lidstaten gevergdde inspanningen voor een daadwerkelijke uitoefening van het recht op toegang tot een raadsman. In paragraaf 3.4 staat het recht op communicatie met de raadsman centraal. Paragraaf 3.5 is gewijd aan het recht op toegang tot een raadsman in verband met verhoren. Vervolgens komt in paragraaf 3.6 het recht op toegang tot een raadsman bij bepaalde onderzoekshandelingen aan de

orde. In paragraaf 3.7 worden de gronden besproken op grond waarvan tijdelijk van het recht op toegang tot een raadsman mag worden afgeweken. Paragraaf 3.8 is gewijd aan de voorwaarden waaronder afstand van dat recht mag worden gedaan. Daarna komen kwetsbare verdachten (paragraaf 3.9) en de rechtsgevolgen van vormverzuimen ten aanzien van het recht op toegang tot een raadsman (paragraaf 3.10) aan bod. Afsluitend wordt in paragraaf 3.11 een samenvatting gegeven van de aanpassingen van de wetgeving die wat betreft het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures ter implementatie van de richtlijn worden voorgesteld.

Het geldende recht (3.2)

Inleiding (3.2.1)

Deze paragraaf is gewijd aan het geldende recht op het punt van de bijstand van een raadsman in verband met het politieverhoor. Tot aan de Salduz-rechtspraak van het EHRM en de daaraan gegeven uitleg door de Hoge Raad bestond er in het Nederlandse recht geen recht om voorafgaand aan het politieverhoor een raadsman te consulteren of deze bij dat verhoor aanwezig te laten zijn. Op grond van de artikelen 28, eerste lid, en 57, tweede lid, Sv (bij voorgeleiding aan de (hulp)officier van justitie voor de inverzekeringstelling) is de verdachte bevoegd zich bij het verhoor door een raadsman te laten bijstaan. Er bestond evenwel geen verplichting voor de overheid om voorzieningen te treffen die het de verdachte mogelijk maken meteen na aanhouding over rechtsbijstand te beschikken. In de praktijk kwam dit erop neer dat alleen de verdachte die beschikte over een gekozen raadsman die bovendien snel ter plaatse kon zijn, zich in verband met het politieverhoor door een raadsman kon laten bijstaan. De verdachte zonder gekozen raadsman had deze mogelijkheid niet. Op grond van rechtspraak van de Hoge Raad behoefde de politie niet met de aanvang van het verhoor te wachten tot de raadsman was gearriveerd; zij behoefde hem evenmin tot het verhoor toe te laten (HR 22 november 1983, NJ 1984/205). De wettelijke regeling hield voor 1 april 2010 in dat een piketraadsman werd opgeroepen, nadat de verdachte in verzekering werd gesteld. Aan de bepaling van artikel 57, tweede lid, Sv dat de verdachte zich bij gelegenheid van de voorgeleiding aan de (hulp)officier van justitie voor het bevel tot inverzekeringstelling kan laten bijstaan door een raadsman, kwam in de praktijk niet veel betekenis toe. Door de politie werd pas

aan de raad voor rechtsbijstand kennis gegeven nadat de inverzekeringstelling was bevolen. Feitelijk werd dus pas na afloop van het politieverhoor en het bevel tot inverzekeringstelling rechtsbijstand verleend aan de verdachte van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten. Deze praktijk kon, gelet op de Salduz-rechtspraak van het EHRM en de daaraan gegeven uitleg door de Hoge Raad, niet in stand blijven en is per 1 april 2010 gewijzigd met de hieronder te bespreken Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor van het College van procureurs-generaal.

De omstandigheid dat de Hoge Raad de wettelijke regeling van rechtsbijstand in strafzaken in bestendige rechtspraak zo heeft uitgelegd dat er geen algemeen recht van de verdachte bestaat op aanwezigheid van een raadsman tijdens het politieverhoor, betekent niet dat in de praktijk nooit een raadsman wordt toegelaten tot het verhoor. Ook voor de inwerkingtreding van de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor kon de verdachte die prijs stelt op aanwezigheid van een raadsman tijdens het verhoor het daarheen leiden dat hij, door zich te beroepen op zijn zwijgrecht en op artikel 28, tweede lid, Sv (luidend: Aan de verdachte wordt zo veel mogelijk de gelegenheid verschaft zich met zijn raadsman in verbinding te stellen), zich ook tijdens het politieverhoor daadwerkelijk met zijn raadsman kon verstaan. De opsporingsambtenaar die wordt geconfronteerd met een verdachte die zich op zijn zwijgrecht beroept, kan daar op vier manieren op reageren: de verdachte alsnog tot het afleggen van een verklaring bewegen, berusten in het uitblijven van een verklaring dan wel telefonisch contact met een raadsman toestaan of toestaan dat de raadsman tijdens het verhoor aanwezig is. Voor de inwerkingtreding van de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor kon alleen de verdachte die zich verzekerd had van de diensten van een gekozen raadsman, pogen diens aanwezigheid tijdens het verhoor te bewerkstelligen. In de overige gevallen werd een raadsman via de piketvoorziening opgeroepen na de inverzekeringstelling. In de praktijk worden voorts op ad hoc basis ook reeds raadsliden bij het politieverhoor toegelaten (bijvoorbeeld in fraudezaken). Op basis van het post-Salduz-arrest van de Hoge Raad en de daarop voortbouwende Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor zijn er ruimere mogelijkheden voor de verdachte die voorafgaand aan het politieverhoor al een onderhoud heeft gehad met zijn raadsman te bespreken of hij om aanwezigheid van zijn raadsman zal verzoeken dan wel tijdens het verhoor vragen om een onderbreking ten behoeve van overleg met zijn raadsman. Tevens worden op basis daarvan raadsliden thans standaard toegelaten bij het verhoor van minderjarige verdachten.

Hieronder wordt eerst de rechtspraak van het EHRM besproken en de uitleg die aan deze rechtspraak is gegeven door de Hoge Raad (paragraaf 3.2.2). Daarna komen de beleidsmaatregelen aan de orde die op basis van deze rechtspraak zijn getroffen (paragraaf 3.2.3). Dit betreft de al genoemde Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor en het door het bestuur van de raad voor rechtsbijstand gevoerde beleid. Afgesloten wordt met een conclusie (paragraaf 3.2.4).

Rechtspraak (3.2.2)

In het arrest *Salduz tegen Turkije* (EHRM GK 27 november 2008, nr. 36391/02, NJ 2009/214, verder te noemen: het *Salduz*-arrest) oordeelde de Grote Kamer van het EHRM dat uit het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM voortvloeit dat aan de door de politie aangehouden verdachte als regel toegang tot een raadsman moet worden verschaft vanaf het eerste verhoor door de politie, tenzij er dwingende redenen zijn om dat recht te beperken. De verdedigingsrechten zullen volgens het EHRM in beginsel onherstelbaar geschonden zijn wanneer belastende verklaringen van de verdachte, die zijn afgelegd bij het politieverhoor zonder toegang tot een raadsman, voor een veroordeling worden gebruikt (rov. 55). Het was al bestendige rechtspraak van het EHRM dat het recht op een eerlijk proces ook gevolgen kan hebben voor het voorbereidende onderzoek dat aan de berechting voorafgaat (rov. 52). In het *Salduz*-arrest werd duidelijk dat het recht om in beginsel toegang tot een raadsman te hebben vanaf het eerste politieverhoor een van deze gevolgen is. Het EHRM motiveert zijn beslissing onder meer door te wijzen op het belang van het voorbereidende onderzoek voor de later volgende berechting en op de kwetsbare positie waarin de verdachte zich in het voorbereidende onderzoek bevindt, die wordt versterkt door de toenemende complexiteit van vooral het strafrechtelijk bewijsrecht, welke kwetsbaarheid in de meeste gevallen volgens het EHRM alleen adequaat kan worden gecompenseerd door bijstand van een raadsman, wiens taak het is erop toe te zien dat de verdachte zichzelf niet belast (rov. 54). Nadien is deze rechtspraak in een ware hausse aan arresten door het EHRM bevestigd.

De Hoge Raad leidt in een aantal arresten, te beginnen met HR 30 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH3079, NJ 2009/349 (verder aan te duiden als het *post-Salduz*-arrest), uit de rechtspraak van het EHRM af dat een verdachte die door de politie is aangehouden aan artikel 6 EVRM een aanspraak kan ontlenen die inhoudt dat hem de gelegenheid wordt geboden om voorafgaand aan het verhoor door de politie aangaande zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit een advocaat te raadplegen

(rov. 2.5). Uit de rechtspraak van het EHRM kan volgens de Hoge Raad echter niet worden afgeleid dat de verdachte recht heeft op aanwezigheid van een advocaat bij het verhoor. Behalve wanneer de verdachte afstand heeft gedaan van het recht om voorafgaand aan het verhoor door de politie een raadsman te consulteren, of wanneer er dwingende redenen zijn om dat recht te beperken, zal hem binnen de grenzen van het redelijke de gelegenheid moeten worden geboden dat recht te verwezenlijken, aldus de Hoge Raad. Een en ander geldt zowel voor aangehouden volwassen verdachten als voor aangehouden jeugdigen, waarbij aan die jeugdige verdachten ook het recht toekomt op bijstand door een raadsman of een andere vertrouwenspersoon tijdens het verhoor door de politie (rov. 2.6). Wanneer aan de aangehouden verdachte niet dan wel niet binnen redelijke grenzen de gelegenheid is geboden om voorafgaand aan het eerste verhoor door de politie een advocaat te raadplegen, levert dat in beginsel een vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv op dat, behalve in geval van afstand van recht of van dwingende redenen om het recht te beperken, in de regel zal dienen te leiden tot uitsluiting van het bewijs van verklaringen van de verdachte die zijn afgelegd voordat hij een advocaat kon raadplegen (rov. 2.7.1 en 2.7.2).

In een aantal arresten heeft de Hoge Raad bevestigd dat het recht om voorafgaand aan het verhoor door de politie een advocaat te raadplegen, niet zonder meer geldt voor verdachten die niet zijn aangehouden (onder meer HR 9 november 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN7727, NJ 2010/615 en HR 11 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA2555, NJ 2013/346).

De betekenis van de Salduz-rechtspraak voor de Nederlandse rechtspraak kan moeilijk worden overschat. Op grond van het voordien geldende recht kon de verdachte in theorie bewerkstelligen dat hem rechtsbijstand werd verleend door zich te beroepen op zijn zwijgrecht, totdat een raadsman voor hem aanwezig zou zijn. Niet alle verdachten die niet wensten te verklaren, konden dit beroep in het licht van het vooruitzicht dat de vrijheidsbeneming zou voortduren, volhouden. Bovendien behoefde de politie met het begin van het verhoor niet op de komst van de raadsman te wachten. Door erkenning van het recht van de aangehouden verdachte om voorafgaand aan het politieverhoor een raadsman te consulteren, is onmiskenbaar een nieuwe juridische werkelijkheid geschapen, waarmee een einde is gekomen aan de voordien gevoerde discussie over de vraag in hoeverre een verdachte het recht heeft voor zijn verhoor een raadsman te spreken.

De vraag is of uit de (recente) rechtspraak van het EVRM kan worden afgeleid dat uit artikel 6 EVRM ook een algemeen recht op verhoorbijstand voortvloeit in zaken waarin de verdachte ook consultatiebijstand heeft genoten. De Advocaat-Generaal

Spronken heeft naar aanleiding van EHRM 24 oktober 2013, nr. 62880/11 (Navone e.a. tegen Monaco) geconcludeerd dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord (zie ECLI:NL:PHR:2013:1424). Zij adviseert de Hoge Raad terug te komen op zijn beslissing dat uit artikel 6 EVRM geen algemeen recht op verhoorbijstand voortvloeit. Indien de Hoge Raad de conclusie van de Advocaat-Generaal zou volgen, zou met onmiddellijke ingang een algemeen recht op verhoorbijstand gelden. Tussentijdse wijziging van de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor zou dan noodzakelijk zijn. Een dergelijke uitspraak zou overigens vanzelfsprekend niets afdoen aan de noodzaak om, zoals dit wetsvoorstel doet, ter implementatie van de richtlijn in de benodigde aanpassingen van het Wetboek van Strafvordering te voorzien.

Beleid (3.2.3)

De rechtspraak van het EHRM en de Hoge Raad heeft geleid tot aanpassing van het beleid. Het beleid van het College van procureurs-generaal op dit terrein is neergelegd in de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor (Stcrt. 2010, 4003). Deze aanwijzing beschrijft de met ingang van 1 april 2010 gevolgde werkwijze. Het bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad voor rechtsbijstand) heeft voorts beleid vastgesteld op basis waarvan een vergoeding aan advocaten voor verleende consultatiebijstand en (in het geval van minderjarige verdachten) verhoorbijstand wordt uitbetaald. Dit beleid heeft vervolgens een basis gevonden in de artikelen 23 en 23a van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000. De Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor, met eventuele aanpassingen, blijft gelden totdat een wettelijke regeling die in dit wetsvoorstel is opgenomen, in werking is getreden.

De werkwijze die met de inwerkingtreding van de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor met ingang van 1 april 2010 wordt gehanteerd, houdt in hoofdlijnen het volgende in. In geval van aanhouding stelt de politie na aankomst op het politiebureau eerst de identiteit van de verdachte vast op de in artikel 27a Sv beschreven wijze. De politie doet de verdachte vervolgens mededeling van zijn rechten, waaronder het recht op rechtsbijstand. De schriftelijke informatie in de vorm van voor iedere verdachte bestemde folders is thans in verschillende talen beschikbaar en wordt op het politiebureau uitgereikt. Als blijkt dat de verdachte de Nederlandse taal niet verstaat of beheerst, roept de politie zo snel mogelijk een tolk op, ook met het oog op de consultatiebijstand waar de verdachte voorafgaand aan zijn politieverhoor recht op heeft. Het is van belang dat raadsman en verdachte zich

daadwerkelijk (eventueel via een tolk of tolkentelefoon) met elkaar kunnen verstaan. Een tolk kan uiteraard ook nodig zijn bij het politieverhoor. Dit kan dezelfde tolk zijn die bij het consult van verdachte met zijn raadsman aanwezig is geweest, maar dat hoeft niet.

Als de verdachte een gekozen raadsman heeft, kan de politie volstaan met het leggen van telefonisch contact met deze raadsman. De kosten van de gekozen raadsman komen voor rekening van de verdachte, tenzij deze minder draagkrachtig is en gebruik maakt van de diensten van een raadsman die is ingeschreven bij de raad voor rechtsbijstand. Indien de raadsman te kennen geeft te zullen komen, wacht de politie ten hoogste twee uur totdat deze is gearriveerd, waarna de raadsman ten hoogste een half uur met de verdachte kan overleggen; daarna kan het verhoor beginnen. De huidige situatie is dat de eerste raadsman die op de piketlijst staat wordt opgeroepen; het is zijn verantwoordelijkheid om bij verhindering te pogen een collega bereid te vinden zijn taak over te nemen.

In de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor is een driedeling opgenomen van soorten zaken waarvoor een raadsman moet worden opgeroepen, naar de mate van de ernst van het strafbaar feit waarvan betrokkene wordt verdacht. Voor de verdachte van misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten (A- en B-zaken) die geen raadsman heeft, stelt de politie de piketvoorziening die functioneert onder de verantwoordelijkheid van de raad voor rechtsbijstand (telefonisch) in kennis. De raadsman moet binnen twee uur ter plaatse zijn; de politie mag het verhoor niet beginnen zonder dat de verdachte de gelegenheid heeft gekregen om een half uur met zijn raadsman te overleggen. In A-zaken (kortweg ernstige misdrijfzaken of zaken met kwetsbare verdachten) kan de verdachte geen afstand doen van zijn recht op consultatiebijstand. Nadat hij met zijn raadsman heeft gesproken, kan hij wel afstand doen van verdere rechtsbijstand. Afstand moet vrijwillig en ondubbelzinnig worden gedaan. De raadsman moet zich ervan vergewissen dat de verdachte op de hoogte is van de consequenties van zijn beslissing; deze kan daarop in een latere fase van de procedure, bijvoorbeeld bij de inverzekeringstelling of vordering tot bewaring nog terugkomen. In B-zaken (minder ernstige misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten) kan de verdachte wel op voorhand afstand doen van zijn consultatiebijstand.

In C-zaken (overtredingen en misdrijven waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten) krijgt de verdachte de mogelijkheid om een gekozen raadsman te laten verschijnen. Ook hier geldt dat na aankondiging van de komst van de raadsman, deze binnen twee uur ter plaatse moet zijn; de politie mag het verhoor niet

beginnen zonder dat de verdachte de gelegenheid heeft gekregen om een half uur met zijn raadsman te overleggen.

Voor aangehouden minderjarigen geldt dat zij recht hebben op een onderhoud met een raadsman of een vertrouwenspersoon voorafgaand aan hun verhoor en op bijstand tijdens het verhoor.

Conclusie (3.2.4)

In het post-Salduz-arrest overweegt de Hoge Raad dat het opstellen van een algemene regeling van rechtsbijstand met betrekking tot het politieverhoor zijn rechtsvormende taak te buiten gaat (rov. 2.5). In de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor is aangegeven dat de daarin beschreven aanpassingen van de werkwijze plaatsvinden in afwachting van formele wetgeving. Met de totstandkoming van de richtlijn is het voorts onontkoombaar geworden om het recht op toegang tot een raadsman, zoals omljnd in de rechtspraak en de aanwijzing, uit te breiden met een algemeen recht op verhoorbijstand, dit recht ook toe te kennen aan verdachten die niet zijn aangehouden, en een en ander van een wettelijke basis te voorzien in het Wetboek van Strafvordering. Dit wetsvoorstel bouwt, ter implementatie van de richtlijn en binnen de door de richtlijn getrokken grenzen, in belangrijke mate voort op de inhoudelijke veranderingen die door de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor in de bestaande werkwijze zijn aangebracht.

Omvang inspanningsplicht (3.3)

Zoals in paragraaf 2.2 aan de orde is gekomen, bepaalt artikel 3, vierde lid, van de richtlijn welke inspanningen lidstaten zich moeten getroosten om ervoor te zorgen dat de verdachte zijn in het eerste, tweede en derde lid van dat artikel omschreven recht op toegang tot een raadsman daadwerkelijk kan uitoefenen. Alleen wanneer een verdachte van zijn vrijheid is beroofd, is voorgeschreven dat lidstaten de noodzakelijke regelingen treffen om ervoor te zorgen dat de verdachte in staat is zijn recht op toegang tot een raadsman daadwerkelijk uit te oefenen (artikel 3, vierde lid, tweede volzin, van de richtlijn). Bij verdachten die zich in vrijheid bevinden, geldt deze verplichting niet. Hieronder wordt eerst ingegaan op de noodzakelijke regelingen die voor aangehouden verdachten moeten worden getroffen en de wijze van implementatie in het Nederlandse recht. Daarna komt

aan de orde welke inspanningen bij zich in vrijheid bevindende verdachten moeten worden verricht en de wijze van implementatie daarvan in het Nederlandse recht.

Aangehouden verdachten

Zoals gezegd moeten lidstaten bij verdachten wie de vrijheid is benomen, de noodzakelijke regelingen treffen om ervoor te zorgen dat zij in staat zijn hun recht op toegang tot een raadsman daadwerkelijk uit te oefenen (artikel 3, vierde lid, tweede volzin, van de richtlijn), tenzij het nationale recht voorziet in de mogelijkheid om afstand van dat recht te doen en de verdachte van die mogelijkheid gebruik maakt. In overweging 28 van de preambule van de richtlijn is aangegeven dat deze regelingen "bijvoorbeeld" kunnen inhouden dat de bevoegde autoriteiten in de bijstand van een advocaat voorzien aan de hand van een lijst van beschikbare advocaten waaruit de verdachte kan kiezen. Dergelijke regelingen kunnen volgens deze overweging, in voorkomend geval, de regels betreffende rechtsbijstand omvatten. Met "rechtsbijstand" wordt in deze overweging bedoeld op gesubsidieerde rechtsbijstand.

Dit onderdeel van de richtlijn dient te worden geïmplementeerd in de bestaande Nederlandse wet- en regelgeving die er in de kern op neerkomt, dat voor een aangehouden verdachte in beginsel een raadsman wordt toegevoegd. Zo wordt verzekerd dat verdachten die zijn aangehouden, hun recht op toegang tot een raadsman daadwerkelijk kunnen uitoefenen. In de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor is, zoals hierboven aan de orde is gekomen, uitgangspunt dat wanneer een verdachte wordt aangehouden en deze geen gekozen raadsman heeft, hem in beginsel (in de in deze aanwijzing onderscheiden A- en B-zaken) van overheidswege een raadsman wordt toegevoegd. Deze rechtsbijstand is, wanneer het gaat om verdenking van een misdrijf waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, kosteloos. Verdachten die zijn aangehouden op verdenking van strafbare feiten waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten, worden op grond van de genoemde aanwijzing in de gelegenheid gesteld zich in verbinding te stellen met een gekozen raadsman. De verleende rechtsbijstand komt in dat geval voor rekening van de verdachte. In geval van verdere vrijheidsbeneming (bewaring en gevangenhouding) wordt de verdachte die geen raadsman heeft, op grond van artikel 41 Sv - kosteloos - een raadsman toegevoegd.

Het Wetboek van Strafvordering gaat er blijkens het huidige artikel 40 Sv nog vanuit dat pas een raadsman wordt toegevoegd, wanneer de verdachte in

verzekering is gesteld (zie ook paragraaf 3.2.1). Ter implementatie van de richtlijn wordt voorgesteld om, in lijn met de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor, het moment waarop een raadsman wordt toegevoegd, te vervroegen naar het moment van de aanhouding. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn neemt het recht op toegang tot een raadsman namelijk in elk geval een aanvang onverwijld na de vrijheidsbeneming. In het voorgestelde artikel 28b, eerste en tweede lid, Sv is opgenomen dat de hulpofficier van justitie (al dan niet op verzoek van de verdachte) de raad voor rechtsbijstand in kennis stelt van de aanhouding van de verdachte van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, opdat de raad een raadsman toevoegt. Aansluitend wordt voorgesteld, artikel 40 Sv in die zin te wijzigen dat de raad voor rechtsbijstand na deze mededeling een raadsman toevoegt. In het voorgestelde artikel 28b, derde lid, Sv is voorgeschreven dat de hulpofficier de aangehouden verdachte van een strafbaar feit waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten, in de gelegenheid stelt om, wanneer deze dat wenst, contact op te nemen met een raadsman. In dat geval vindt dus geen toevoeging van een raadsman door de raad voor rechtsbijstand plaats.

In paragraaf 3.5.3 wordt hierop nader ingegaan in verband met de voorgestelde bepaling over consultatiebijstand aan aangehouden verdachten.

Niet-aangehouden verdachten

Ook verdachten die zich in vrijheid bevinden, hebben recht op toegang tot een raadsman, ook in de eerste fase van de strafprocedure, en in elk geval voordat zij worden verhoord (zie artikel 3, tweede lid, van de richtlijn). Het in artikel 3, vierde lid, tweede volzin, van de richtlijn opgenomen voorschrift om de noodzakelijke regelingen te treffen om ervoor te zorgen dat verdachten hun recht op toegang tot een raadsman daadwerkelijk kunnen uitoefenen, geldt echter niet voor deze categorie van verdachten. Zoals in paragraaf 2.2 aan de orde kwam, volgt uit overweging 27 van de preambule van de richtlijn dat verdachten die zich in vrijheid bevinden, vrij zijn een raadsman te consulteren, maar dat lidstaten niet gehouden zijn om actieve stappen te zetten om ervoor te zorgen dat deze verdachten, wanneer zij zelf niet het nodige hebben gedaan om zichzelf van rechtsbijstand te voorzien, door een raadsman worden bijgestaan. Dat betekent niet dat van de overheid geen enkele inspanning wordt gevergd. In artikel 27c Sv, dat na aanvaarding en inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures in het Wetboek van Strafvordering zal zijn opgenomen, is voorzien in de verplichting om verdachten

voorafgaand aan het verhoor op hun rechten te wijzen, waaronder hun recht op rechtsbijstand. Wanneer de verdachte wordt uitgenodigd om op het politiebureau te verschijnen ten einde te worden verhoord, wordt in de uitnodigingsbrief op dit recht gewezen. Hetzelfde geldt wanneer een dagvaarding naar de verdachte wordt gestuurd. De verdachte kan na deze mededelingen zelf maatregelen nemen om zich van rechtsbijstand te voorzien. In geval de verdachte onvoldoende draagkracht heeft, kan hij, wanneer hij aan de daarvoor geldende voorwaarden voldoet, in aanmerking komen voor gesubsidieerde rechtsbijstand. Naast het informeren van de verdachte over zijn recht op rechtsbijstand hoeft de politie geen maatregelen te nemen gericht op verwezenlijking van dat recht van de verdachte. Wanneer de verdachte van zijn recht gebruik wil maken, moet hij die maatregelen zelf nemen.

Overigens is in artikel 3, vierde lid, eerste volzin, van de richtlijn nog bepaald dat lidstaten zich ervoor moeten inspannen algemene informatie ter beschikking te stellen om verdachten te helpen een raadsman te vinden, bijvoorbeeld, zoals overweging 27 van de preambule van de richtlijn suggereert, op een website of door middel van een folder op het politiebureau. Dit is een uitvoeringsbepaling die geen implementatie in wet- en regelgeving vergt. Informatie over het verkrijgen van rechtsbijstand is op het politiebureau beschikbaar en op de website van de raad voor rechtsbijstand (www.rvr.org).

Het recht op communicatie met de raadsman (3.4)

Voor een adequate rechtsbijstand is van groot belang dat de raadsman vrije toegang tot de verdachte heeft en vrij met hem kan communiceren. In verband daarmee is in artikel 3, derde lid, onder a, van de richtlijn het recht opgenomen voor de verdachte om te communiceren met de raadsman die hem bijstaat en om hem onder vier ogen te ontmoeten (in de Engelse taalversie: "meet in private and communicate"). In de overwegingen 22 en 23 van de preambule van de richtlijn is aangegeven dat lidstaten bevoegd zijn praktische regelingen te treffen met betrekking tot de duur en frequentie van bijeenkomsten en communicatie met de raadsman, met betrekking tot de middelen van communicatie, als ook – wat betreft ontmoetingen – maatregelen om de veiligheid van personen, waaronder die van de raadsman, te kunnen waarborgen. Deze praktische regelingen mogen geen afbreuk doen aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht om met de raadsman te communiceren en hem te ontmoeten.

De geldende Nederlandse wet- en regelgeving voldoet reeds aan dit onderdeel van de richtlijn. Wanneer de verdachte zich in vrijheid bevindt, is er geen belemmering voor het ontmoeten van en communiceren met de raadsman. Wat betreft verdachten wier vrijheid is ontnomen, is de vrije toegang tot en communicatie met de raadsman feitelijk afhankelijk van de medewerking van de overheid. Daarom is in het geldende artikel 50, eerste lid, Sv bepaald dat de raadsman in beginsel vrije toegang heeft tot de van zijn vrijheid beroofde verdachte, hem alleen kan spreken en brieven met hem kan wisselen zonder dat van de inhoud door anderen kennis wordt genomen, een en ander onder het vereiste toezicht, met inachtneming van de huishoudelijke reglementen en zonder dat het onderzoek daardoor mag worden opgehouden. Over deze drie algemene beperkingen kan uit het handboek van Corstens/Borgers (Het Nederlands strafprocesrecht, zevende druk, blz. 91) het volgende worden afgeleid. Onder het vereiste toezicht worden onder meer maatregelen verstaan die beogen de veiligheid van de raadsman te waarborgen (zie hieronder). De verwijzing naar de huishoudelijke reglementen betreft de huisregels van politiebureaus en penitentiaire inrichtingen over bezoektijden. Zo zal een raadsman tijdens de nachtelijke uren geen toegang tot de verdachte hebben. De derde algemene beperking houdt in dat de vrije toegang het onderzoek niet mag ophouden. Corstens/Borgers geeft het voorbeeld dat wanneer de verdachte al enige uren met zijn raadsman heeft geconfereerd, hij tegen het einde van de termijn van de inverzekeringstelling bij zijn raadsman wordt weggehaald wanneer de politie hem voor de afloop van deze termijn nog wil horen. Het spreekt voor zich dat daarbij over en weer redelijk moet worden gehandeld.

Over het bezoek van de raadsman aan de verdachte die in een penitentiaire inrichting is gedetineerd nog het volgende. Uit artikel 38, zevende lid, van de Penitentiaire beginselenwet vloeit voort dat de raadsman de gedetineerde verdachte kan bezoeken en zich vrijelijk met hem kan onderhouden, tenzij de verdachte een gevaar vormt voor de veiligheid van de raadsman. In dat laatste geval kunnen toezichthoudende maatregelen worden getroffen. Deze maatregelen mogen er evenwel niet toe leiden, zo is aansluitend bepaald, dat vertrouwelijke mededelingen in het onderhoud tussen verdachte en raadsman bij derden bekend kunnen worden. Voorts vloeit uit artikel 39, vierde lid, van de Penitentiaire beginselenwet voort dat de gedetineerde verdachte in staat wordt gesteld telefonisch contact te hebben met de raadsman wanneer daarvoor noodzaak en gelegenheid bestaat. Vergelijkbare bepalingen zijn opgenomen in de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen.

De richtlijn staat niet in de weg aan de algemene beperkingen die in de genoemde bepalingen zijn gesteld aan communicatie met en bezoek van de raadsman. Deze beperkingen betreffen de praktische regelingen waaraan in de preambule van de richtlijn wordt gerefereerd. De beperkingen mogen daarbij geen afbreuk aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht op communicatie met en bezoek van de raadsman. De desbetreffende bepalingen dienen dus richtlijnconform te worden uitgelegd. Zo kan, wat betreft de algemene beperking dat het vrije verkeer met de raadsman het onderzoek niet mag ophouden, het onderzoeksbelang binnen redelijke grenzen beperkingen van het vrije verkeer rechtvaardigen zo lang daardoor aan de daadwerkelijke uitoefening van dat recht geen afbreuk wordt gedaan. Concreet betekent dit, zoals hierboven als voorbeeld is gegeven, dat de raadsman gedurende de termijn van het ophouden voor onderzoek en de inverzekeringstelling binnen redelijke grenzen de gelegenheid moet hebben met de verdachte te overleggen, ook als de politie voornemens is deze termijn nog deels te benutten voor het verhoor van de verdachte.

Voorts verdient in dit verband de bijzondere beperking van artikel 50, tweede lid, Sv aandacht. Dat artikellid bevat de mogelijkheid om in twee situaties de raadsman tijdelijk de toegang tot de van zijn vrijheid beroofde verdachte te ontzeggen. Deze tijdelijke ontzegging is mogelijk wanneer uit bepaalde omstandigheden een ernstig vermoeden voortvloeit dat het vrije verkeer tussen raadsman en verdachte hetzij zal strekken om de verdachte bekend te maken met een omstandigheid waarvan hij in het belang van het onderzoek tijdelijk onkundig moet blijven, hetzij wordt misbruikt voor pogingen om de opsporing van de waarheid te belemmeren. Voorbeeld van het eerste is volgens Corstens/Borgers (Het Nederlands strafprocesrecht, zevende druk, blz. 91) het geval waarin een raadsman tevens raadsman van een andere verdachte in dezelfde zaak is, en deze verdachte een tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd, als gevolg waarvan vrij verkeer tussen de raadsman en beide verdachten zou kunnen leiden tot het over en weer bekend raken met de stand van het onderzoek en tot het daarop afstemmen van de verklaringen. Als voorbeeld van het tweede noemt Corstens/Borgers de raadsman die een getuige op ontoelaatbare wijze "bewerkt". De officier van justitie of de rechter-commissaris die op een van deze gronden een bevel als bedoeld in artikel 50, tweede lid, Sv geeft, dient het bevel op grond van het derde lid van dat artikel onverwijld voor te leggen aan de rechtbank; deze kan het bevel, gehoord de desbetreffende raadsman, opheffen, bevestigen of aanvullen. Ook wordt, in geval de raadsman de vrije toegang tot de verdachte wordt ontzegd, vanwege de rechtbank onverwijld een andere raadsman toegevoegd, zo bepaalt artikel 50a Sv. Van de in artikel 50, tweede lid, Sv voorziene mogelijkheid van beperking van het

vrije verkeer wordt zelden gebruik gemaakt. Uit inlichtingen verstrekt door de Raad voor de rechtspraak is gebleken dat het artikellid in de praktijk sporadisch wordt toegepast. Dat het zelden tot daadwerkelijke toepassing komt, betekent echter niet dat het artikellid daarom overbodig zou zijn; het bevat een normatief kader volgens hetwelk gedragingen van raadslieden in een strafvorderlijke context kunnen worden beoordeeld.

Van een afwijking van het recht op toegang tot een raadsman als voorzien in artikel 3, zesde lid, van de richtlijn is bij een op grond van artikel 50, tweede lid, Sv gegeven bevel geen sprake, omdat bij een dergelijk bevel steeds een andere raadsman wordt toegevoegd. De verdachte wordt daardoor hoe dan ook door een raadsman bijgestaan. Zie nader in paragraaf 3.7.2.

Ten slotte verdient aandacht dat het recht om te communiceren met de raadsman ook tijdens verhoren van belang kan zijn. Dit komt in de volgende paragraaf aan de orde.

Het recht op bijstand van een raadsman voorafgaand aan en tijdens verhoren van de verdachte (3.5)

Inleiding (3.5.1)

Lidstaten moeten ervoor zorgen dat verdachten in strafprocedures een algemeen recht op toegang tot een raadsman toekomt (artikel 3, eerste lid, van de richtlijn). Daartoe moet aan verdachten zonder onnodig uitstel toegang tot een raadsman worden verleend, in elk geval voordat zij worden verhoord (artikel 3, tweede lid, onder a, van de richtlijn). Dit recht komt toe aan zowel aangehouden als niet-aangehouden verdachten. Het recht omvat een drietal elementen. In paragraaf 3.4 is het eerste element: het recht op communicatie met de raadsman, aan de orde gekomen. In paragraaf 3.6 zal het derde element: het recht op bijstand van een raadsman bij bepaalde onderzoekshandelingen, centraal staan. De voorliggende paragraaf is gewijd aan het tweede element: het recht van verdachten dat hun raadsman bij het verhoor van de verdachte aanwezig mag zijn en dat deze daaraan, overeenkomstig procedures in het nationale recht, daadwerkelijk mag deelnemen (artikel 3, derde lid, onder b, van de richtlijn). Het gaat daarbij om verhoren van de verdachte door de politie, een andere rechtshandavingsautoriteit of een rechterlijke autoriteit. De deelname geschiedt overeenkomstig procedures in

het nationale recht. Deze procedures moeten die deelname kunnen regelen, onder de voorwaarde dat zij de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht onverlet laten. In overweging 25 van de preambule van de richtlijn is vermeld dat de raadsman tijdens het verhoor overeenkomstig de bedoelde procedures onder meer vragen kan stellen, verduidelijking kan vragen en verklaringen kan afleggen. Op zichzelf verplicht dit onderdeel van de richtlijn er niet toe (aanvullende) regelingen op te nemen overeenkomstig welke de deelname van de raadsman aan het verhoor moet geschieden. Het maakt slechts expliciet dat regels over de deelname kunnen worden gesteld, en dat deze, indien zij worden gesteld, geen afbreuk mogen doen aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht van deelname van de raadsman.

Van het recht op toegang tot een raadsman in verband met verhoren mag alleen in de in artikel 3, zesde lid, van de richtlijn omschreven gevallen in het voorbereidende onderzoek tijdelijk worden afgeweken indien daarvoor dwingende redenen zijn die dat kunnen rechtvaardigen. Zie hierover nader in paragraaf 3.7.

Verdachten kunnen, onder de in artikel 9 van de richtlijn genoemde voorwaarden, afstand doen van hun recht op bijstand van een raadsman in verband met verhoren. Dit wordt meer in detail besproken in paragraaf 3.8, maar komt ook in deze paragraaf aan de orde in verband met het recht op bijstand van een raadsman voorafgaand aan en tijdens het politieverhoor.

De Nederlandse wet- en regelgeving voldoet voor een belangrijk deel aan het in deze paragraaf besproken tweede element van het recht op toegang tot een raadsman als verwoord in de richtlijn. Verdachten kunnen zich laten bijstaan door hun raadsman bij hun verhoren door een rechter en in het kader van de vrijheidsbeneming. Dit wordt nader toegelicht in paragraaf 3.5.2. Het belangrijkste punt waarop de Nederlandse wet- en regelgeving nog niet aan dit onderdeel van de richtlijn voldoet, betreft bijstand van een raadsman voorafgaand aan en tijdens verhoren door opsporingsambtenaren. De wijzigingen die op dit punt ter uitvoering van de richtlijn worden voorgesteld, worden besproken in de paragrafen 3.5.3 en 3.5.4.

Bijstand tijdens verhoren van de verdachte door een rechter en in het kader van de vrijheidsbeneming (3.5.2)

Verdachten kunnen zich bij hun verhoren in het kader van de in verzekeringstelling en voorlopige hechtenis, het nader onderzoek door de rechter-commissaris of

raadsheer-commissaris, en tijdens het onderzoek op de terechtzitting laten bijstaan door een raadsman (zie onder meer de geldende artikelen 28, 57, tweede lid, 59a, tweede lid, 63, vierde lid, 65, eerste lid, in verbinding met 23, derde lid, 86, tweede lid, 186a en 331, eerste lid, Sv). Uit de desbetreffende bepalingen, waarin veelal wordt gesproken over "bijstand" door een raadsman, vloeit voort dat de raadsman bevoegd is datgene te doen wat voor het verlenen van die bijstand nodig is. Er ligt in besloten dat de raadsman bij deze verhoren van de verdachte aanwezig mag zijn en daaraan mag deelnemen, en dat hij onder meer vragen mag stellen, om verduidelijking mag vragen en opmerkingen mag maken.

Het wetboek regelt niet de wijze waarop de raadsman tijdens verhoren rechtsbijstand verleent. Dat is, uitgaande van het belang van zijn cliënt en binnen de grenzen van het tuchtrecht, aan de raadsman zelf. De wijze van rechtsbijstandverlening vindt in het wetboek slechts een grens in een tweetal algemene bepalingen over de handhaving van de orde. In artikel 124 Sv is een algemene bepaling voorzien betreffende de handhaving van de orde bij ambtsverrichtingen, waaronder een verhoor kan worden begrepen. Indien een persoon bij het verhoor "de orde verstoort of op enigerlei wijze hinderlijk is" kan degene die met de leiding van deze ambtsverrichting is belast, hem bevelen, na hem zo nodig te hebben gewaarschuwd, dat hij zal vertrekken. In theorie is denkbaar dat deze bepaling ook op de raadsman zou kunnen worden toegepast wanneer deze daadwerkelijk de orde zou verstoren. Ons zijn daarvan geen praktijkgevallen bekend. Een tweede bepaling is artikel 272, eerste lid, Sv waarin is bepaald dat de voorzitter van de rechtbank tijdens de berechting de leiding van het onderzoek heeft en daartoe de nodige bevelen geeft. Sporadisch komt het voor dat een raadsman op de terechtzitting een waarschuwing krijgt of, in een uiterst geval, het woord wordt ontnomen. Het gaat dan wel om "uiterste" gevallen waarin de raadsman herhaaldelijk ernstig de orde van de terechtzitting verstoort.

Nu al vloeit uit artikel 6 EVRM voort dat de toepassing van deze bepalingen geen afbreuk mag doen aan het daadwerkelijk kunnen uitoefenen van de verdedigingsrechten. In de richtlijn wordt dit bevestigd met de bepaling dat de raadsman overeenkomstig procedures in het nationale recht aan het verhoor kan deelnemen, onder de voorwaarde dat deze procedures de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het desbetreffende recht onverlet laten. De bedoelde bepalingen dienen richtlijnconform te worden uitgelegd. Er is geen aanleiding om, wat betreft het recht op bijstand van een raadsman, bij de in deze paragraaf centraal staande verhoren ter implementatie van de richtlijn in bijstelling of aanvulling van deze bepalingen te voorzien. Bij de hier bedoelde verhoren – denk

aan verhoren door de rechter-commissaris of de raadkamer van de rechtbank in het voorbereidende onderzoek of aan verhoren door de rechter tijdens het onderzoek op de terechtzitting – bestaat al een recht van deelname daaraan door de raadsman, waarmee de praktijk vertrouwd is. Bij verhoren door opsporingsambtenaren ligt dat in het algemeen – uitzonderingen zoals verhoren door opsporingsambtenaren van de FIOD/ECD daargelaten – anders.

Bijstand voorafgaand aan verhoren van de verdachte door opsporingsambtenaren (“consultatiebijstand”) (3.5.3)

Voorgesteld wordt de onderdelen van de richtlijn die betrekking hebben op het recht op toegang tot een raadsman in verband met het verhoor door opsporingsambtenaren in het Wetboek van Strafvordering te implementeren op de wijze die hieronder zal worden aangegeven. Daarbij geldt als uitgangspunt dat naarmate er meer voor de verdachte op het spel staat, dat wil zeggen: naarmate het gaat om verdenking van een ernstiger strafbaar feit, het van meer belang is dat de verdachte over rechtsbijstand kan beschikken. Datzelfde geldt ook voor verdachten van wie duidelijk is dat zij hun belangen niet zelf kunnen behartigen (jeugdigen en personen met een verstandelijke handicap of psychische stoornis).

Bij de uitwerking is voortgebouwd op artikel 27c Sv dat, na aanvaarding en inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures, in het Wetboek van Strafvordering zal zijn opgenomen. Dat artikel schrijft voor dat verdachten voorafgaand aan het eerste verhoor hun rechten wordt meegedeeld, waaronder het recht op bijstand van een raadsman.

Consultatiebijstand komt op grond van het voorgestelde artikel 28c Sv toe aan alle aangehouden verdachten die, nadat zij er op grond van artikel 27c Sv over zijn ingelicht dat zij recht hebben op bijstand van een raadsman, daar om verzoeken. Geen uitdrukkelijk verzoek is gelet op het bepaalde in het voorgestelde artikel 28b, eerste lid, Sv nodig indien de verdachte moet worden aangemerkt als een kwetsbare verdachte of als het gaat om een verdachte van een strafbaar feit waarop naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf van twaalf jaar of meer is gesteld. Wij zijn van oordeel dat in het kader van een behoorlijke procedure voor deze groepen verdachten altijd in consultatiebijstand moet worden voorzien, of op zijn minst in de mogelijkheid dat deze verdachten die daarvan wensen af te zien, door een raadsman over de gevolgen daarvan worden ingelicht. In deze gevallen

meldt de hulpofficier van justitie de aanhouding van een verdachte aan de raad voor de rechtsbijstand die een raadsman voor hem toevoegt. In de gevallen waarin de verdachte is aangehouden voor een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, doet de hulpofficier van justitie op grond van het voorgestelde artikel 28b, tweede lid, Sv de melding aan de raad voor rechtsbijstand nadat de verdachte te kennen heeft gegeven rechtsbijstand te wensen. In de overige gevallen wordt de verdachte op grond van het voorgestelde artikel 28b, derde lid, Sv in de gelegenheid gesteld zelf telefonisch een raadsman te zoeken en eventueel op te roepen. Hiermee is, ook om tegemoet te komen aan het advies dat de politie over het voormalige conceptwetsvoorstel heeft uitgebracht, ten opzichte van dat voorstel een vereenvoudiging bereikt. Ook het separate wetsvoorstel bevat vereenvoudigingen van de procedures van aanhouding, ophouden voor onderzoek en inverzekeringstelling. De algemene wens van de politie om de verschillende vormen van differentiatie die in het wetboek zijn opgenomen, nader te bezien, zal worden meegenomen in het kader van het programma versterking prestaties strafrechtssketen. In het kader van dat programma zullen (kern-)onderdelen van het Wetboek van Strafvordering worden geherstructureerd (zie onder meer Kamerstukken II 2012/13, 29 279, nrs. 156 en 165). De wetgeving wordt onder meer ingezet om te komen tot vereenvoudiging en stroomlijning van procedures. Het ligt overigens in de rede ook in de toekomst een onderscheid te blijven maken tussen ernstige en minder ernstige feiten, alleen al omdat het in het kader van een behoorlijke procedure passend is dat niet alle dwangmiddelen beschikbaar worden gesteld voor optreden tegen minder ernstige feiten.

Uit de toekenning van een ruime mogelijkheid tot het gebruikmaken van rechtsbijstand volgt, als gezegd, niet dat de verleende rechtsbijstand ook in alle gevallen en in haar geheel voor vergoeding door de staat in aanmerking komt. Uitgangspunt is dat de grondslag voor de aanspraak op het verlenen van rechtsbijstand in het Wetboek van Strafvordering wordt bepaald en dat het recht op gesubsidieerde rechtsbijstand en de hoogte van de uit te keren vergoeding aan advocaten wordt vastgesteld volgens de Wet op de rechtsbijstand en de daarop gebaseerde uitvoeringsbesluiten. De verdachte die prijs stelt op rechtsbijstand in mindere ernstige zaken, zoals die waarin geen voortzetting van de vrijheidsbeneming na verhoor aan de orde kan zijn, zal daaraan zelf een financiële bijdrage moeten leveren.

Er is ter uitvoering van de richtlijn geen bepaling nodig voor consultatiebijstand bij verdachten die niet zijn aangehouden, omdat zij er zelf voor kunnen zorgen dat zij voorafgaand aan het verhoor een raadsman consulteren.

Volgens de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor kan de verdachte in een A-zaak niet op voorhand consultatiebijstand van een raadsman weigeren; hij kan dat pas doen, als een raadsman hem over de gevolgen van zijn weigering heeft ingelicht. Voortbouwend op deze aanwijzing is in het voorgestelde artikel 28c, derde lid, Sv opgenomen dat in de gevallen van verdenking van een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf van twaalf jaren of meer is gesteld (veelal ook met voorlopige hechtenis van enige duur), en in de gevallen waarin sprake is van een kwetsbare verdachte, geen afstand kan worden gedaan van het recht op consultatiebijstand zonder dat de verdachte daarover met een raadsman heeft gesproken. Minderjarige verdachten kunnen op grond van het voorgestelde artikel 488c, vierde lid, Sv zelfs in het geheel geen afstand doen van consultatiebijstand. Alle overige aangehouden verdachten kunnen wel afstand doen van hun recht op consultatiebijstand, maar dienen dan door de politie te worden gewezen op de gevolgen daarvan. Op het doen van afstand van het recht op toegang tot een raadsman wordt in paragraaf 3.8 nader ingegaan.

De consultatiebijstand zal volgens het wetsvoorstel als volgt moeten verlopen. Aan alle aangehouden verdachten moet worden meegedeeld dat zij recht hebben op bijstand van een raadsman voorafgaand aan en tijdens het politieverhoor. Voor een aantal verdachten wordt ongeacht hun wens mededeling gedaan aan de raad voor rechtsbijstand met het oog op toevoeging van een raadsman: de kwetsbare verdachte en de verdachte van een feit waarop naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf van twaalf jaren of meer is gesteld. Voor de verdachte van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, wordt op zijn verzoek de raad voor rechtsbijstand geïnformeerd. De overige verdachten worden in de gelegenheid gesteld zelf telefonisch een raadsman op te roepen. De vraag of een mededeling aan de raad voor rechtsbijstand voor het oproepen van rechtsbijstand moet worden gedaan, moet worden beantwoord door de hulpofficier van justitie bij de voorgeleiding. Deze dient daarbij eerst te differentiëren tussen kwetsbare verdachten en overige verdachten. Bij de overige verdachten moet verder worden onderscheiden tussen strafbare feiten, waarop naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf van twaalf jaren of meer is gesteld, de feiten waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten en de overige strafbare feiten. Aangehouden verdachten van overtredingen en misdrijven waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten, - naar verwachting zal dit een zeer kleine categorie blijven, omdat voor dergelijke feiten in de regel geen aanhouding plaatsvindt - wordt de gelegenheid gegeven om zelf in hun rechtsbijstand te voorzien. De politie behoeft in dat geval van de geuite wens om te worden bijgestaan door een raadsman evenwel geen mededeling te doen aan de raad voor rechtsbijstand. De kosten van rechtsbijstand aan deze

verdachten komen in beginsel niet voor gesubsidieerde rechtsbijstand in aanmerking. De verdachten van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, maar dat niet met gevangenisstraf van twaalf jaren of meer is bedreigd, kunnen, nadat zij zijn geïnformeerd over hun recht op rechtsbijstand, verzoeken om een raadsman. Deze wordt dan na een melding van de politie via de piketvoorziening opgeroepen. Zij kunnen afstand doen van hun recht op rechtsbijstand in deze fase van het onderzoek.

Nadat de raad voor rechtsbijstand de melding heeft ontvangen dat een raadsman moet worden toegevoegd, zorgt hij voor zodanige toevoeging. Daarbij wordt gekozen uit advocaten die zich daartoe te voren bereid hebben verklaard.

De raadsman zal de verdachte op grond van het voorgestelde artikel 28c, eerste lid, Sv gedurende maximaal een half uur bijstaan voor de aanvang van het politieverhoor. In de over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen van de NVvR en de NOvA is bepleit om in de wettelijke bepaling het noemen van deze termijn achterwege te laten. De NOvA is van oordeel dat het aan de raadsman moet worden overgelaten om te bepalen hoe veel tijd noodzakelijk is; de NVvR wil niet uitsluiten dat in complexe zaken meer tijd nodig zal zijn. Wij hebben ervoor gekozen de termijn vooralsnog te handhaven. Uit de praktijk van de aanwijzing blijkt niet dat deze termijn thans als bijzonder knellend wordt ervaren. Ook van de zijde van de politie wordt enige rekkelijkheid betracht. Dit bleek eveneens in het experiment raadsman bij politieverhoor. De richtlijn staat er niet aan in de weg om de duur van de consultatiebijstand aan een termijn te binden; zoals in paragraaf 3.4 uiteen is gezet, mogen praktische regelingen worden getroffen over onder meer de duur van de communicatie met de raadsman, zo lang deze regelingen de essentie en de daadwerkelijke uitoefening van het recht onverlet laten. Dat is hier het geval. Over en weer dient redelijk te worden gehandeld: wanneer de raadsman van oordeel is dat een half uur in een bijzonder geval te kort is, kan voor een verlenging van de termijn plaats worden ingeruimd wanneer het onderzoek daardoor niet wordt opgehouden. Daarbij dient echter te worden bedacht dat binnen de wettelijke termijn van het ophouden voor onderzoek (maximaal zes uur), behalve het verlenen van consultatiebijstand, tal van andere handelingen moeten worden verricht, waaronder de identiteitsvaststelling, het nemen van vingerafdrukken, de voorgeleiding aan de hulpofficier van justitie, het oproepen van de raadsman en het verhoor. In verband hiermee wordt in het separate wetsvoorstel voorgesteld deze termijn bij misdrijven met drie uur te verlengen tot negen uur.

Een ander kwestie die aandacht verdient, is hoe lang op de raadsman moet worden gewacht, alvorens met het verhoor kan worden begonnen.

In de huidige Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor is opgenomen dat wanneer een raadsman is opgeroepen, maximaal twee uur op diens komst wordt gewacht. Door de politie is in haar over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte advies bepleit om in de wet op te nemen dat met het verhoor kan worden begonnen als er twee uur na het doen van een oproep nog geen raadsman is verschenen.

Over deze kwestie bestaat ook rechtspraak. Uit het in paragraaf 3.2 besproken post-Salduz-arrest van de Hoge Raad volgt, dat de aangehouden verdachte op grond van artikel 6 EVRM "binnen redelijke grenzen" de gelegenheid moet worden geboden voorafgaand aan het verhoor een raadsman te consulteren. Het Hof Den Haag heeft recent in een tweetal arresten geoordeeld dat alleen in "bijzondere omstandigheden", waarbij het belang van de waarheidsvinding dient te prevaleren boven het consultatierecht, zonder voorafgaande consultatiebijstand met het verhoor kan worden begonnen, (zie Hof Den Haag 13 maart 2013, ECLI:NL:GHDHA:2013:BZ4352, NJFS 2013/107 en 8 mei 2013 ECLI:NL:GHDHA:2013:2905). In het eerste arrest wijst het hof erop dat de verdachte in de ontstane vertraging aanleiding zou kunnen vinden om alsnog in te stemmen met (de aanvang van) het verhoor, en daarmee dus afstand zou doen van zijn recht op rechtsbijstand, in elk geval tot aan het moment waarop de raadsman alsnog verschijnt.

Met het oog op hanteerbaarheid voor de praktijk is wenselijk om uit te gaan van twee uur wachttijd, waarbij verlenging van deze termijn op verzoek van de raadsman steeds tot de mogelijkheden moet behoren wanneer het onderzoek daardoor niet wordt opgehouden (zie het voorgestelde artikel 28b, vierde lid, Sv). Daarbij kan worden aangetekend dat de termijn gedurende welke de verdachte kan worden opgehouden voor onderzoek, in het separate wetsvoorstel tot negen uur zal worden verlengd. Ook langs die weg wordt ruimte gemaakt voor de benodigde flexibiliteit. De richtlijn laat, op gronden die in paragraaf 3.7 uiteen zijn gezet, ruimte voor praktische regelingen ter regulering van het recht op rechtsbijstand, zo lang deze de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht onverlet laten. In dit geval is daadwerkelijke uitoefening van het recht op rechtsbijstand binnen de grenzen van het redelijke mogelijk.

De advocatuur is zich ervan bewust dat tijdig verschijnen van groot belang is. In het protocol van de NOvA, dat in de volgende paragraaf nader aan de orde komt, is vermeld dat de raadsman die consultatiebijstand aan de zich op het politiebureau bevindende verdachte gaat verlenen, ervoor dient te zorgen dat deze niet onnodig

lang op zijn bijstand hoeft te wachten. Op de raadsman rust een inspanningsplicht om (na de melding) zo snel mogelijk in beweging te komen, aldus het protocol.

De Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor zal moeten worden aangepast aan de regels over consultatiebijstand die in dit wetsvoorstel zijn opgenomen.

Bijstand tijdens verhoren van de verdachte door opsporingsambtenaren ("verhoorbijstand") (3.5.4)

Ter implementatie van de richtlijn is in het voorgestelde artikel 28d, eerste lid, Sv een algemeen recht op bijstand van een raadsman tijdens het politieverhoor opgenomen. Het voormalige conceptwetsvoorstel verplichtte alleen tot deze verhoorbijstand bij aangehouden verdachten van een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf van zes jaar of meer is gesteld. De algemene teneur van de over dat conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen was, dat geen heil werd gezien in het leggen van een dergelijke grens. Met de totstandkoming van de richtlijn is het bovendien onontkoombaar geworden om in een algemeen recht op verhoorbijstand te voorzien dat niet afhankelijk is van de ernst van het strafbare feit en evenmin van het al dan niet aangehouden zijn van de verdachte.

In het voorgestelde artikel 28d, eerste lid, Sv is opgenomen dat op verzoek van de verdachte de raadsman het verhoor kan bijwonen en daaraan kan deelnemen. Bij aangehouden verdachten zal de verhoorbijstand meestal kunnen worden verleend door de raadsman die de verdachte consultatiebijstand gaf. Uitgangspunt is dat de raadsman en de verdachte bij gelegenheid van de consultatiebijstand overleggen over de noodzaak om ook bijstand tijdens het verhoor te verlenen.

In het voormalige conceptwetsvoorstel waren nog geen regels voorzien over de wijze waarop het politieverhoor verloopt. In de over dat conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen is hierover het volgende naar voren gebracht.

In het advies van de NOvA wordt uitgegaan van een actieve rol van de raadsman tijdens het verhoor. De NOvA heeft deze rol naderhand nader uitgewerkt in een protocol over de raadsman tijdens het verhoor. Volgens het protocol, dat overigens het karakter heeft van een advies, neemt de raadsman plaats naast de verdachte en stelt zich, indien hij dat in het belang van zijn cliënt noodzakelijk acht, tijdens het verhoor actief op (ingrijpen bij dreiging van strijd met pressieverbod, advies, opmerkingen, verzoeken). De raadsman kan telkens wanneer hij dat nodig acht, een time out aanvragen. De raadsman respecteert dat de verhorende ambtenaar de

leiding heeft over het verhoor en maakt geen onredelijk gebruik van zijn bevoegdheden. Verder ziet hij toe op de juiste inhoud van het proces-verbaal. Behalve een protocol is onder auspiciën van de NOvA een "Leidraad advocaat bij politieverhoor" opgesteld, die eveneens het karakter van een advies heeft, waarin meer in detail op de rol van de raadsman tijdens het verhoor wordt ingegaan. Protocol en leidraad zijn gepubliceerd (zie *Strafblad* 2013, blz. 35-46 en www.advocatenorde.nl).

In het advies dat de politie over het voormalige conceptwetsvoorstel heeft uitgebracht, werd destijds een terughoudende rol van de raadsman bepleit, min of meer zoals neergelegd in het protocol bij het experiment raadsman bij politieverhoor (Zie Lonneke Stevens en Willem-Jan Verhoeven, *Raadsman bij politieverhoor*, Den Haag 2010). Dit komt neer op een verbod van communicatie of contact tussen raadsman en verdachte; de raadsman moet tijdens het verhoor achter de verdachte plaatsnemen en mag niet aan de verhoortafel aanzitten. In alle adviezen wordt verzocht nader in te gaan op de rol van de raadsman tijdens het verhoor. In de adviezen van politie en openbaar ministerie wordt aangedrongen op regeling van de deelname van de raadsman aan het politieverhoor; wat betreft het openbaar ministerie dient het te gaan om regeling in een algemene maatregel van bestuur.

Het is wenselijk om wat betreft de wijze waarop het politieverhoor verloopt, in specifieke regels te voorzien. Verhoorbijstand tijdens het politieverhoor is in de Nederlandse strafvordering een betrekkelijk nieuw fenomeen. Het is van belang een kader te scheppen waarbinnen de aan het verhoor deelnemende personen hun rol kunnen vervullen.

In dit verband is van belang dat in de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor al enkele regels over de deelname van de raadsman aan het verhoor zijn opgenomen, aangezien bij minderjarige verdachten al een recht op verhoorbijstand bestaat. Deze regels houden het volgende in. De raadsman dient zich terughoudend op te stellen om de voortgang van het verhoor zo min mogelijk op te houden en te beïnvloeden. De raadsman ziet toe op het achterwege blijven van ongeoorloofde druk op de minderjarige verdachte. Gelet op de kwetsbare positie van minderjarigen wordt de raadsman ook in de gelegenheid gesteld om zich ervan te vergewissen dat de minderjarige de vragen van de politie en de verslaglegging van het verhoor begrijpt. Voor de raadsman geldt dat hij het verhoor niet mag verstoren en als hij zich niet aan de regels houdt, kan de politie de raadsman uit de verhoorkamer verwijderen. Over een voorgenomen verwijdering dient de politie telefonisch overleg te voeren met de officier van justitie.

Wat betreft de wijze waarop het politieverhoor verloopt, is in het voorgestelde artikel 28d, eerste, derde en vierde lid, Sv in een aantal regels voorzien. Daarnaast kunnen op grond van het zesde lid bij algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gesteld over de inrichting van het verhoor. In het tweede lid is voorzien in een mogelijkheid om in uitzonderlijke gevallen de raadsman de toegang tot het verhoor te weigeren. Deze mogelijkheid wordt in paragraaf 3.7 toegelicht.

Het onderbreken van het verhoor voor overleg met de raadsman

Het eerste lid (derde volzin) en het derde lid van het voorgestelde artikel 28d Sv bevatten regels over het onderbreken van het verhoor voor overleg met de raadsman. Opneming van deze regels is wenselijk in aanvulling op de algemene regel van artikel 28, tweede lid, Sv volgens welke de verdachte, telkens wanneer hij daar om verzoekt, zoveel mogelijk in de gelegenheid wordt gesteld zich met zijn raadsman in verbinding te stellen, welke algemene regel ook tijdens een verhoor van betekenis is.

Het eerste lid (derde volzin) heeft betrekking op onderbreking van een verhoor waaraan de raadsman deelneemt; het derde lid op onderbreking van een verhoor waaraan geen raadsman deelneemt.

In het eerste lid (derde volzin) is bepaald dat de hulpofficier van justitie een verzoek van de verdachte tot onderbreking van het verhoor voor overleg met zijn raadsman kan afwijzen indien door herhaalde verzoeken de orde of de voortgang van het verhoor worden verstoord. Hieruit volgt dat de verdachte die daar om verzoekt, ten minste eenmaal in de gelegenheid wordt gesteld om met onderbreking van het verhoor met zijn raadsman te overleggen. Meer dan eenmaal onderbreken zal alleen worden toegestaan wanneer de orde of voortgang van het verhoor daardoor niet worden verstoord. Dit staat ter beoordeling aan de hulpofficier van justitie.

Daarnaast is in het derde lid voorzien in een regeling over het contact met een raadsman in gevallen waarin het verhoor buiten aanwezigheid van een raadsman plaatsvindt. Met het derde lid wordt voortgebouwd op de bestaande situatie. Uit het geldende artikel 28, tweede lid, Sv vloeit, zoals gezegd, voort dat de verdachte het recht heeft om telkens als hij dit verzoekt, zo veel mogelijk in de gelegenheid te worden gesteld om zich in verbinding te stellen met zijn raadsman. In het verleden is in de rechtspraak hiervan niet veel gebruik gemaakt. Het heeft meer betekenis gekregen doordat verdachten, nadat zij tijdens de voorafgaande consultatie door hun raadsman op deze mogelijkheid zijn gewezen, zich hierop uitdrukkelijk kunnen beroepen. Een dergelijk verzoek zal in het proces-verbaal moeten worden

opgenomen en bij weigering zal een reden moeten worden opgenomen. Het verzoek zal binnen redelijke grenzen (ook in de vorm van telefonisch overleg als de raadsman niet (meer) aanwezig is) kunnen worden toegestaan, maar het verhoor moet daartoe wel telkens worden onderbroken. Wij zien daarom aanleiding om in het derde lid voor te stellen dat de uitoefening van het recht om te verzoeken om overleg niet ertoe mag leiden dat door herhaalde verzoeken de voortgang van en de orde tijdens het verhoor worden verstoord.

Wanneer de hulpofficier van justitie op grond van het eerste lid (derde volzin) of het derde lid besluit het verzoek van de verdachte tot onderbreking van het verhoor voor overleg met zijn raadsman niet te honoreren, dient hij van deze beslissing op grond van het vierde lid onverwijld kennis te geven aan de officier van justitie. Ook moeten de beslissing en de gronden waarop zij berust in het proces-verbaal van verhoor worden vermeld.

De beslissing geldt op grond van het vierde lid voor de duur van het desbetreffende verhoor; deze kan bij vervolgvverhoren opnieuw worden genomen.

Met het eerste en derde lid worden de door de richtlijn getrokken grenzen gerespecteerd. Met betrekking tot het recht van de verdachte om vertrouwelijk met de raadsman te kunnen communiceren, kunnen, zoals in paragraaf 3.4 aan de orde kwam, praktische regelingen worden getroffen die de daadwerkelijke uitoefening en essentie van dat recht onverlet moeten laten. Dat is hier het geval.

Inrichting van en orde tijdens het verhoor: algemene maatregel van bestuur

In het zesde lid van het voorgestelde artikel 28d Sv is, in lijn met het advies dat het openbaar ministerie over het voormalige conceptwetsvoorstel heeft uitgebracht, voorzien in een wettelijke grondslag om bij algemene maatregel van bestuur nadere regels te kunnen stellen over de inrichting van en orde tijdens het verhoor. Het is wenselijk om op dit punt niet te volstaan met de algemene regeling van artikel 124 Sv die inhoudt dat de ambtenaar die de leiding heeft over een ambtsverrichting, zoals hier het verhoor, personen die de orde verstoren kan bevelen te vertrekken (zie paragraaf 3.5.2).

Met inachtneming van de door de richtlijn gestelde grenzen, indachtig de eerder over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen, en na overleg met de betrokken partijen, hebben wij een ontwerp van een algemene maatregel van bestuur opgesteld, die als bijlage bij deze memorie is gevoegd. Voor een overzicht

van de uitgangspunten die in dit ontwerpbesluit worden gehanteerd, verwijzen wij naar de nota van toelichting op het ontwerpbesluit. In hoofdlijn houden deze uitgangspunten het volgende in. Het ontwerpbesluit betreft gevallen waarin verhoorbijstand door een raadsman wordt verleend. Het bevat geen regels over de wijze waarop de raadsman rechtsbijstand verleent; dat is aan de raadsman zelf en daarvoor is ook geen wettelijke grondslag aanwezig. Wel worden enkele algemene regels voorzien die betrekking hebben op de inrichting van en de orde tijdens het verhoor. Die regels kunnen onder omstandigheden een zekere begrenzing van de wijze waarop rechtsbijstand wordt verleend, meebrengen. Het gaat echter om begrenzingen die worden gerechtvaardigd door het belang van een ordelijk verloop van het verhoor, en die, in lijn met de richtlijn op dit punt, aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht op rechtsbijstand tijdens het verhoor geen afbreuk doen.

Uitgangspunt is dat de verhorende ambtenaar de leiding heeft over het verhoor. Dat uitgangspunt wordt ook in het protocol van de NOVA onderschreven.

Wat betreft de inrichting van het verhoor is bepaald dat de raadsman in de verhooruimte naast de verdachte zit en dat de verhorende ambtenaar tegenover hen zit. Daarmee is dit ontwerpbesluit aanzienlijk minder restrictief dan het protocol dat bij het experiment raadsman bij politieverhoor werd gehanteerd.

De verdachte moet zelf de hem gestelde vragen beantwoorden; de raadsman is niet bevoegd om de vragen die door de verhorende ambtenaar aan de verdachte worden gesteld, namens deze te beantwoorden, tenzij met instemming van de verhorende ambtenaar en de verdachte. Het verhoor is gericht op waarheidsvinding.

De raadsman kan alleen aan het begin en aan het einde van het verhoor opmerkingen maken en vragen stellen met betrekking tot het verhoor. De raadsman richt zijn opmerkingen en verzoeken tot de verhorende ambtenaar. Gedurende het verhoor is hij slechts bevoegd de verhorende ambtenaar erop opmerkzaam te maken dat de verdachte een hem gestelde vraag niet begrijpt, of dat de verhorende ambtenaar het pressieverbod overtreedt, of dat de toestand waarin de verdachte verkeert van invloed is op het verhoor. Ook kan hij, net als de verdachte (zie hierboven) om onderbreking van het verhoor verzoeken.

De raadsman mag niet buiten de hem in het ontwerpbesluit gegeven bevoegdheden treden, mag van deze bevoegdheden geen onredelijk gebruik maken, en verstoort de orde niet. Wanneer hij zich daar niet aan houdt, kan hem, na een waarschuwing,

door de hulpofficier van justitie de verdere deelname aan het verhoor worden ontzegd. Zoals in paragraaf 3.7 uitgebreider is aangegeven, staat de richtlijn niet aan deze ordemaatregel in de weg. De richtlijn bepaalt dat de raadsman overeenkomstig procedures in het nationale recht aan het verhoor deelneemt, en dat deze procedures de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht onverlet moeten laten. Dat laatste is bij deze ordemaatregel het geval: het ontwerpbesluit maakt daadwerkelijke uitoefening van het recht op rechtsbijstand gedurende het verhoor immers binnen de grenzen van het redelijke mogelijk.

In het separate wetsvoorstel wordt een nadere wettelijke normering voorgesteld van de weergave van het verhoor. Onderdeel daarvan is – zie het in dat wetsvoorstel voorgestelde artikel 29a, derde lid, Sv – dat de verdachte de gelegenheid wordt geboden om opmerkingen te maken over de weergave van zijn verklaring in het proces-verbaal, welke opmerkingen, indien zij niet worden overgenomen, in het proces-verbaal worden vermeld. In lijn met deze aan de verdachte toekomende bevoegdheid bepaalt het ontwerpbesluit dat ook de raadsman, als deelnemer aan het verhoor, opmerkingen over de weergave van het verhoor kan maken die, wanneer zij niet worden overgenomen, in het proces-verbaal van het verhoor worden vermeld.

Met deze regels hebben wij een evenwicht nagestreefd tussen de posities die door de verschillende adviesorganen, met name de NOvA en de politie, zijn ingenomen.

Het verhoor van niet-aangehouden verdachten (ontbiedingen)

Het voorgaande heeft voornamelijk betrekking op verhoorbijstand aan aangehouden verdachten. Op grond van het voorgestelde artikel 28d, eerste lid, Sv geldt het recht op verhoorbijstand ook de verdachte die zich in vrijheid bevindt, en wordt uitgenodigd om op het politiebureau te verschijnen om te worden verhoord. Op grond van artikel 27c Sv, dat bij aanvaarding en inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures in het Wetboek van Strafvordering zal zijn opgenomen, wordt ook de verdachte die zich in vrijheid bevindt, voorafgaand aan het verhoor medegedeeld dat hij recht heeft op bijstand van een raadsman. Hij kan desgewenst een raadsman meenemen naar het verhoor.

Opmerking verdient dat bij aangehouden verdachten uit het karakter van het dwangmiddel ophouden voor onderzoek of in verzekeringstelling voortvloeit dat zij hebben te dulden dat hun vragen worden gesteld. Toekenning van een recht op

verhoorbijstand verandert dit karakter van dwangmiddel niet. Voor de verdachte die niet wordt aangehouden, maar uitgenodigd om vrijwillig op het politiebureau te verschijnen om te worden verhoord, ligt de situatie in zoverre anders, dat deze bevoegd is om, tenzij hij alsnog wordt aangehouden, tijdens het verhoor het bureau te verlaten.

Ten slotte verdient vermelding dat de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor zal moeten worden aangepast aan de regels over verhoorbijstand die in dit wetsvoorstel zijn opgenomen.

Opname van het verhoor wanneer de raadsman niet tijdig beschikbaar is of niet wordt toegelaten

De overwegingen in de preambule van de richtlijn maken duidelijk dat het recht op verhoorbijstand in het nationale recht door praktische regelingen mag worden gereguleerd, zo lang deze regulering geen afbreuk doet aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van dat recht. Voorts volgt uit artikel 3, zesde lid, van de richtlijn dat alleen in uitzonderlijke omstandigheden en wanneer daarvoor een dwingende reden aanwezig is, in het voorbereidende onderzoek tijdelijk mag worden afgeweken van toepassing van het recht op verhoorbijstand. Dit laatste zal in paragraaf 3.7 aan de orde komen.

Deze benadering van de richtlijn is mede ingegeven door de wens, die ook in de Salduz-jurisprudentie van het EHRM tot uitdrukking komt, dat de raadsman kan toezien op naleving van het pressieverbod en op de weergave van de verklaringen van de verdachte in het proces-verbaal van verhoor. Vooral in situaties waarin de raadsman niet tijdig beschikbaar is of deze om een dringende reden niet tot het verhoor wordt toegelaten, kan naderhand discussie ontstaan over het verloop van het verhoor. Om deze reden stellen wij voor om (in het voorgestelde artikel 28d, vijfde lid, Sv) opname van het verhoor verplicht te stellen in gevallen waarin de raadsman niet tijdig beschikbaar is of niet wordt toegelaten. Daardoor bestaat een mogelijkheid om naderhand aan de hand van de opnamen na te gaan of het verhoor volgens de daarvoor geldende regels is verlopen. Op deze wijze is verzekerd dat in de uitzonderingsgevallen waarin de raadsman niet tijdig beschikbaar is of niet tot het verhoor wordt toegelaten, deze beperking van de verdedigingsrechten kan worden gecompenseerd. Wij menen dat deze maatregel bijdraagt aan de doelstelling die met de richtlijn wordt nagestreefd.

Benadrukt moet worden dat de gevallen waarin de raadsman niet tijdig beschikbaar is of niet wordt toegelaten tot het verhoor uitzonderingssituaties betreffen.

Daarmee is gegeven dat ook de voorgestelde wettelijke plicht tot opname van het verhoor beperkt van omvang is. De raadsman toegang tot het verhoor weigeren zal slechts zeer sporadisch aan de orde zijn, en indien aan de orde met name zaken betreffende waarin op grond van de Aanwijzing inzake auditief en audiovisueel registreren van verhoren al standaard in opname van het verhoor is voorzien. Ook de gevallen waarin met het verhoor wordt gestart omdat de raadsman niet tijdig beschikbaar is, zullen uitzonderingsgevallen zijn. Dit kunnen ook gevallen zijn waarin opname van het verhoor thans niet op grond van de genoemde aanwijzing standaard is voorgeschreven.

Toekomstige ontwikkeling: Consultatiebijstand en verhoorbijstand per videoconferentie (3.5.5)

De politie stelt in haar over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte advies voor om meer gebruik te maken van de mogelijkheden van videoconferentie bij het uitvoeren van consultatiebijstand en verhoorbijstand.

Ook binnen de NOVA vindt gedachtevorming plaats over bijstand per videoconferentie. Op verzoek van de algemene raad van de NOVA heeft de Commissie innovatie strafrechtsadvocatuur een aantal voorstellen voor een mogelijke herinrichting van rechtsbijstand in de eerste fase van het voorbereidende onderzoek gedaan. De commissie heeft onder meer aanbevolen om consultatiebijstand, in elk geval in de lichtere zaken, in de toekomst te laten plaatsvinden door middel van een videoverbinding. Dergelijke videoverbindingen zouden tot stand kunnen worden gebracht wanneer op politiebureaus ruimten worden ingericht van waaruit een vertrouwelijk contact kan worden gelegd met een raadsman. Voorts geeft de commissie in overweging te onderzoeken of videoverbindingen een zinvolle rol kunnen spelen in het kader van de verhoorbijstand. De algemene raad van de NOVA heeft in zijn standpuntbepaling over dit onderdeel van het advies van de commissie aangegeven dat rechtsbijstand op afstand, ook in de vorm van consultatiebijstand via een videoverbinding, een praktische oplossing lijkt, zij het dat consultatiebijstand door een in persoon aanwezige rechtshulpverlener moet worden verschaft in gevallen waarin een videoconsult niet mogelijk is en in zwaardere zaken en zaken met kwetsbare verdachten. De algemene raad geeft aan in gesprek te gaan met onder andere de raad voor rechtsbijstand en het openbaar ministerie om een experiment op te

zetten met een werkwijze waarvan een videoconsult onderdeel zou kunnen uitmaken.

Wij stellen voorop dat wij positief staan tegenover een toekomstige ontwikkeling van consultatiebijstand per videoverbinding of zelfs verhoorbijstand per videoconferentie in zaken die zich daarvoor lenen, indien en voor zover een dergelijke werkwijze organisatorisch en financieel haalbaar is.

De richtlijn staat consultatiebijstand per videoverbinding of telefoon onder voorwaarden toe. In verband met het in artikel 3, derde lid, onder a, van de richtlijn opgenomen recht van de verdachte om met zijn raadsman, ook voorafgaand aan een verhoor, te communiceren, is overweging 23 van de preambule van de richtlijn van belang. Daarin is aangegeven dat de praktische regelingen die lidstaten met betrekking tot de communicatie tussen verdachte en raadsman kunnen treffen, het gebruik van videoconferenties en andere communicatietechnologie kunnen omvatten, onder de voorwaarde dat dit de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht op die communicatie onverlet laat. Tegelijk volgt uit artikel 3, derde lid, van de richtlijn dat de verdachte het recht heeft om, ook voorafgaand aan een verhoor, zijn raadsman onder vier ogen te ontmoeten. In de daarop betrekking hebbende overweging in de preambule van de richtlijn (nr. 22) is niet, zoals bij de overweging betreffende communicatie, aangegeven dat deze ontmoeting ook via een videoconferentie zou kunnen plaatsvinden. Een en ander betekent dat consultatiebijstand via een videoverbinding door de richtlijn uitdrukkelijk mogelijk wordt gemaakt, zij het, dat als de verdachte verzoekt om een aan het verhoor voorafgaande ontmoeting met een fysiek aanwezige raadsman, hem dit recht niet zal kunnen worden ontzegd.

Wat betreft consultatiebijstand sluit het voorgestelde artikel 28c Sv niet uit dat het onderhoud met de raadsman ook via een videoverbinding (of telefonisch) zou kunnen plaatsvinden, wanneer dit tot de mogelijkheden behoort. Het wetsvoorstel laat dus ruimte voor toekomstige ontwikkelingen op dit punt. Een richtlijnconforme uitleg van het artikel brengt, zoals gezegd, mee dat wanneer de verdachte consultatiebijstand door een fysiek aanwezige raadsman wenst, hem dit recht niet kan worden ontzegd.

Ook wat betreft verhoorbijstand sluit het voorgestelde artikel 28d Sv - bij het opstellen waarvan in de eerste plaats aan verhoorbijstand door een fysiek aanwezige raadsman is gedacht - niet uit dat het bijwonen van het verhoor door de raadsman en zijn deelname daaraan via een videoconferentie plaatsvindt, wanneer een adequate mogelijkheid daartoe beschikbaar komt. In dit verband is van belang

dat in artikel 131a Sv een basis is geschapen voor een verhoor per videoconferentie, waarbij een directe beeld- en geluidverbinding tot stand wordt gebracht "tussen de betrokken personen", waaronder ook de raadsman kan worden begrepen. Uit dit artikel vloeit voort dat bij een verhoor (ook) de deelname van de raadsman daaraan door middel van een videoconferentie kan plaatsvinden. Wel worden op grond van het genoemde artikel bij algemene maatregel van bestuur gevallen bepaald waarin het verhoor niet per videoconferentie kan plaatsvinden. In het Besluit videoconferentie is opgenomen dat een videoconferentie bijvoorbeeld niet wordt toegepast ten aanzien van de verdachte van een zedenmisdrijf waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten en de verdachte van een strafbaar feit waarbij een dodelijk slachtoffer is gevallen. Ook wordt een uitzondering gemaakt voor personen met een zodanige auditieve of visuele handicap, waardoor redelijkerwijs kan worden verondersteld dat videoconferentie afbreuk doet aan zijn inbreng of positie in het strafproces. Deze stand van zaken sluit aan bij de bestaande regelingen met betrekking tot kwetsbare verdachten. Voorts is in het artikel bepaald dat alvorens tot een verhoor per videoconferentie te beslissen, de te horen persoon of zijn raadsman in de gelegenheid wordt gesteld zijn mening kenbaar te maken over de toepassing van de videoconferentie. Bij een toekomstige inzet van verhoorbijstand per videoconferentie zal een richtlijnconforme uitleg meebrengen dat wanneer de te horen persoon de verdachte is en deze bezwaar heeft tegen deze wijze van horen, hem het recht op verhoorbijstand door een fysiek aanwezige raadsman niet kan worden ontzegd.

Het recht op rechtsbijstand bij bepaalde onderzoekshandelingen (3.6)

Inleiding (3.6.1)

Op grond van artikel 3, derde lid, onder c, van de richtlijn heeft de verdachte het recht om zijn raadsman een drietal onderzoekshandelingen te laten bijwonen, voor zover deze onderzoekshandelingen in het nationale recht zijn voorzien, en de verdachte deze moet of mag bijwonen. Het betreft meervoudige confrontaties ("identity parades"), confrontaties ("confrontations") en reconstructies van de plaats delict ("reconstructions of the scene of a crime"). In overweging 26 van de preambule van de richtlijn wordt uiteen gezet wat onder deze onderzoekshandelingen wordt verstaan. Bij een meervoudige confrontatie gaat het om een opstelling waarin de verdachte samen met andere personen figureert met

als doel de identificatie door het slachtoffer of getuigen. Bij een confrontatie worden de verdachte en een of meer getuigen of slachtoffers samengebracht in geval er tussen hen op belangrijke punten verschil van mening bestaat. Bij een reconstructie van de plaats delict gaat het om een reconstructie waarbij de verdachte aanwezig is en die als doel heeft beter te begrijpen de manier waarop en de omstandigheden waaronder een strafbaar feit is begaan en om daarover specifieke vragen aan de verdachte te kunnen stellen. Blijkens deze in de preambule gegeven omschrijving gaat het bij de drie onderzoekshandelingen steeds om handelingen waarbij de aanwezigheid van de verdachte benodigd is. De passage in artikel 3, derde lid, onder c, van de richtlijn volgens welke het ook kan gaan om onderzoekshandelingen waarbij de aanwezigheid van de verdachte is "toegestaan", ontbeert in het licht van deze omschrijving zelfstandige betekenis, voor zover daarmee zou zijn bedoeld dat van deze onderzoekshandelingen ook sprake kan zijn wanneer de verdachte daaraan niet deelneemt, hoewel hem dat wel zou zijn toegestaan. Dat rechtsbijstand alleen is voorgeschreven bij gelegenheid van bepaalde onderzoekshandelingen waaraan de verdachte deelneemt, heeft als achtergrond dat deze onderzoekshandelingen, net zoals een verhoor van de verdachte, rechtstreeks op de verdachte zelf betrekking hebben. Zijn opstelling daarbij kan gevolgen hebben voor het bewijs.

Verder is van belang dat overweging 26 van de preambule van de richtlijn vermeldt, dat lidstaten praktische regelingen mogen treffen wat betreft de aanwezigheid van de raadsman gedurende de onderzoekshandelingen, onder de voorwaarde dat deze regelingen geen afbreuk doen aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van de rechten van de verdachte.

De eerste onderzoekshandeling: de meervoudige confrontatie (3.6.2)

De meervoudige confrontatie, in de wandelgangen ook wel aangeduid als Oslo-confrontatie of line-up, is een maatregel die op grond van het Wetboek van Strafvordering in het belang van het onderzoek kan worden bevolen tegen een verdachte wiens vrijheid is ontnomen (zie de artikelen 61a, eerste lid, 62, tweede lid, en 76 Sv). De meervoudige confrontatie is geregeld in het Besluit toepassing maatregelen in het belang van het onderzoek. Zij is in artikel 1 van het besluit gedefinieerd als een confrontatie waarbij de verdachte en minimaal vijf andere personen die uiterlijk gelijkenis vertonen met de verdachte, worden getoond. In artikel 9 van het besluit is bepaald dat, naast de officier van justitie, ook de raadsman van de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld om voorafgaand aan

de meervoudige confrontatie opmerkingen te maken omtrent de te tonen selectie, zonder dat de confrontatie daardoor mag worden opgehouden. De regeling biedt noch voor de officier van justitie noch voor de raadsman de mogelijkheid om aanwezig te zijn bij de confrontatie. De reden is dat de aanwezigheid van de officier van justitie en de raadsman bij de confrontatie de getuige te veel zou kunnen afleiden en kunnen beïnvloeden. Het in de richtlijn omschreven recht om de raadsman een meervoudige confrontatie te laten "bijwonen" ("attend"), moet in het licht van het doel van de richtlijn zo worden begrepen, dat de raadsman in de gelegenheid wordt gesteld om de uitvoering van de meervoudige confrontatie (op afstand) te kunnen volgen. Daadwerkelijk bijwonen van een meervoudige confrontatie zou in strijd zijn met een van de meest elementaire regels daarvoor, te weten dat de getuige gedurende de confrontatie uitsluitend wordt omgeven door personen die niet weten wie van de getoonde personen als verdachte is aangemerkt. Bovendien zou het ook niet in belang van de verdediging zijn wanneer de getuige door onbewuste non-verbale reacties van de raadsman een indruk krijgt welke persoon in de line-up zijn cliënt is. De verplichting van artikel 9 van het besluit heeft alleen betrekking op het voorafgaand aan de confrontatie maken van opmerkingen over de selectie. Ter uitvoering van het hier besproken onderdeel van de richtlijn zal dat artikel aldus worden gewijzigd dat de raadsman ook in de gelegenheid wordt gesteld om de uitvoering van de meervoudige confrontatie te volgen. Wij verwijzen naar het ontwerpbesluit dat als bijlage bij deze memorie is gevoegd.

De richtlijn laat ruimte voor de voorwaarde dat de raadsman "zonder dat het onderzoek daardoor mag worden opgehouden" in de gelegenheid wordt gesteld opmerkingen bij de selectie te maken en de meervoudige confrontatie te volgen. Uit overweging 26 van de preambule van de richtlijn volgt dat lidstaten praktische regelingen mogen treffen met betrekking tot de aanwezigheid van de raadsman bij onderzoekshandelingen. De voorwaarde zal richtlijnconform moeten worden uitgelegd, hetgeen inhoudt dat aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van het recht geen afbreuk mag worden gedaan. Op dit punt zal over en weer redelijk moeten worden gehandeld. Wanneer het onderzoeksbelang slechts een beperkte mate van uitstel gedooft, hoeft bijvoorbeeld niet te worden gewacht totdat de raadsman terug is van vakantie. De raadsman die het volgen van de meervoudige confrontatie wenselijk vindt, zal in dat geval een vervanger kunnen sturen.

De tweede onderzoekshandeling: de confrontatie (3.6.3)

Het gaat bij deze onderzoekshandeling blijkens de omschrijving in overweging 26 van de preambule van de richtlijn om het samenbrengen van de verdachte en een of meer getuigen of slachtoffers in geval er tussen hen op belangrijke punten verschil van mening bestaat. Deze onderzoekshandeling komt niet als zodanig in het wetboek of in lagere regelgeving voor. Denkbaar is dat de verdachte met een of meer getuigen samengebracht wordt bij gelegenheid van de schouw. In dat geval is de verdachte op grond van de geldende bepalingen reeds bevoegd zich door een raadsman te laten bijstaan (zie over de schouw nader bij de hieronder te behandelen, derde onderzoekshandeling).

Voorts is denkbaar dat dit onderdeel van de richtlijn van betekenis kan zijn bij een getuigenverhoor waarbij ook de verdachte aanwezig is. In het voorbereidende onderzoek worden getuigen normaal gesproken buiten aanwezigheid van de verdachte gehoord, waarna de verdachte in voorkomende gevallen tijdens zijn eigen verhoor vervolgens wordt geconfronteerd met datgene wat een getuige eerder buiten zijn aanwezigheid heeft verklaard. Die gevallen betreffen dus geen confrontatie in de zin van de richtlijn. Tijdens het onderzoek op de terechtzitting komt het wel geregeld voor dat een getuige in aanwezigheid van de verdachte wordt gehoord, waarna de verdachte door de rechter in de gelegenheid wordt gesteld om te reageren op hetgeen door de getuige naar voren is gebracht. Voor zover dit al kan worden gezien als een confrontatie in de betekenis van de richtlijn, voldoen de geldende bepalingen op dit punt reeds aan de richtlijn; de verdachte is vanzelfsprekend bevoegd zich ook op de terechtzitting door een raadsman te laten bijstaan (artikel 28, eerste lid, Sv), waaronder begrepen in de gevallen waarin aldaar een getuige wordt gehoord met wie de verdachte op belangrijke punten van mening verschilt. Hetzelfde geldt voor zover onder de in artikel 297, eerste lid, Sv omschreven bevoegdheid van de rechter om op de terechtzitting "getuigen tegenover elkaar stellen" ook het tegenover elkaar stellen van een of meer getuigen en de verdachte zou kunnen worden begrepen.

Verder zou in dit verband kunnen worden gedacht aan de enkelvoudige confrontatie als maatregel die in het belang van het onderzoek tegen de van zijn vrijheid beroofde verdachte kan worden bevolen. De enkelvoudige confrontatie is geregeld in het Besluit toepassing maatregelen in het belang van het onderzoek. Zij is in artikel 1 van het besluit gedefinieerd als een onderzoek waarbij het uiterlijk van een verdachte door een getuige wordt geobserveerd om vast te stellen of de verdachte door deze persoon wordt herkend als betrokkene bij een strafbaar feit. Dit onderzoek is weliswaar een confrontatie in de zin van het besluit, maar de vraag is of dit ook een confrontatie is in de zin van de richtlijn. Een confrontatie in de zin

van de richtlijn is een samenbrengen van verdachte en getuigen in geval tussen hen op belangrijke punten verschil van inzicht bestaat. Maar bij een enkelvoudige confrontatie ontstaat dat verschil van inzicht pas in gevallen waarin de getuige de verdachte herkent en de verdachte betrokkenheid ontkent. Aan de andere kant wordt een meervoudige confrontatie wel onder de richtlijn begrepen. Een redelijke uitleg van dit onderdeel van de richtlijn lijkt mee te moeten brengen dat ook de enkelvoudige confrontatie, zoals gedefinieerd in het genoemde besluit, onder de reikwijdte van de richtlijn valt. Om deze reden zal in het besluit worden bepaald dat de raadsman in de gelegenheid wordt gesteld om ook een enkelvoudige confrontatie te volgen. Wat hierover in paragraaf 3.6.2 is gezegd met betrekking tot de meervoudige confrontatie is hier van overeenkomstige toepassing.

De derde onderzoekshandeling: de reconstructie van de plaats delict (3.6.4)

Zoals hierboven is aangegeven, gaat het hierbij om een reconstructie waarbij de verdachte aanwezig is en die als doel heeft beter te begrijpen de manier waarop en de omstandigheden waaronder een strafbaar feit is begaan en om daarover specifieke vragen aan de verdachte te kunnen stellen. Deze onderzoekshandeling is niet als zodanig in het wetboek benoemd. Denkbaar is dat een dergelijke reconstructie, waarbij de verdachte aanwezig is, plaatsvindt bij gelegenheid van de wel in het wetboek geregelde een schouw (zie de artikelen 151, 192, 193 en 318 Sv). De geldende bepalingen betreffende de schouw voldoen reeds aan dit onderdeel van de richtlijn. In het voorbereidende onderzoek worden de verdachte en diens raadsman van een voorgenomen schouw tijdig schriftelijk in kennis gesteld, en worden zij toegelaten de schouw geheel of gedeeltelijk bij te wonen, een en ander voor zover het belang van het onderzoek zulks niet verbiedt. En wanneer een schouw in het eindonderzoek plaatsvindt door tijdelijke verplaatsing van de terechtzitting, is de bij de schouw aanwezige verdachte bevoegd zich op dezelfde wijze door zijn raadsman te doen bijstaan als het geval is bij een terechtzitting die plaatsvindt in het gerechtsgebouw.

De bestaande wettelijke voorwaarde dat het belang van het onderzoek bijwoning van de in het voorbereidende onderzoek gehouden schouw door de verdachte en zijn raadsman niet verbiedt, is, zo moet overigens worden benadrukt, geen uitzondering op het in de richtlijn omschreven recht om de raadsman de desbetreffende onderzoekshandeling te laten bijwonen. Van een onderzoekshandeling als bedoeld in de richtlijn is, naar hierboven is aangegeven,

pas sprake als de verdachte eraan deelneemt. In dat geval heeft hij recht op bijstand van een raadsman. Hij heeft dat recht op grond van de richtlijn niet bij onderzoekshandelingen waaraan hij niet ook zelf deelneemt. Dergelijke handelingen zijn namelijk geen onderzoekshandelingen in de zin van de richtlijn. Met andere woorden: wanneer het belang van het onderzoek verbiedt dat de verdachte een schouw bijwoont, is deze schouw per definitie geen onderzoekshandeling in de zin van de richtlijn.

In dit verband kan nog worden aangestipt dat de ook bij de schouw mogelijke ordemaatregelen als bedoeld in artikel 124 Sv ook de raadsman zouden kunnen treffen in het theoretische geval waarin deze de orde zou verstoren. Ons zijn geen gevallen bekend waarin deze ordemaatregelen tijdens een schouw ooit op een raadsman zijn toegepast. De richtlijn laat voor de besproken ordemaatregelen overigens ruimte; in overweging 26 van de preambule van de richtlijn is vermeld dat lidstaten praktische regelingen mogen treffen met betrekking tot de aanwezigheid van de raadsman bij onderzoekshandelingen, onder de voorwaarde dat deze geen afbreuk doen aan de daadwerkelijke uitoefening en essentie van de verdedigingsrechten.

Tijdelijke afwijkbevoegdheid van het recht op toegang tot een raadsman; algemene voorwaarden daarvoor (3.7)

Relevante bepalingen van de richtlijn (3.7.1)

In artikel 3, vijfde en zesde lid, van de richtlijn is voorzien in een nauw omschreven bevoegdheid om in het voorbereidende onderzoek tijdelijk van het recht op toegang tot een raadsman af te kunnen wijken. Het vijfde lid betreft het geval waarin door de geografische afstand van de verdachte het onmogelijk is om zijn recht op toegang tot een raadsman te waarborgen. Uit overweging 30 van de preambule van de richtlijn blijkt dat hier gedacht moet worden aan verdachten in overzeese gebiedsdelen en aan verdachten die gedurende een buitenlandse militaire missie zijn aangehouden. De regel dat verdachten zonder onnodig uitstel na hun vrijheidsbeneming recht hebben op toegang tot een raadsman (artikel 3, tweede lid, onder c, van de richtlijn) geldt in deze situatie niet. De richtlijn staat echter niet toe dat verdachten in deze situatie zonder toegang tot een raadsman zouden kunnen worden verhoord; lidstaten zouden dan, tenzij dit onmogelijk is, moeten voorzien in communicatie per telefoon of videoconferentie.

Het zesde lid houdt de mogelijkheid in dat om een tweetal dwingende redenen in het voorbereidende onderzoek tijdelijk van het recht op toegang tot een raadsman wordt afgeweken: hetzij wanneer er een dringende noodzaak bestaat om ernstige negatieve gevolgen voor leven, vrijheid of fysieke integriteit van een persoon te voorkomen, hetzij onmiddellijk optreden noodzakelijk is om te voorkomen dat substantiële schade aan de strafprocedure zou worden toegebracht. In dergelijke gevallen kan de verdachte, zoals volgt uit de overwegingen 31 en 32 van de preambule van de richtlijn, worden verhoord zonder dat een raadsman aanwezig is. Hem moet vanzelfsprekend wel worden medegedeeld dat hij niet tot antwoorden verplicht is. Het doel van het verhoor moet volgens de bedoelde overwegingen in dergelijke gevallen beperkt zijn tot het verkrijgen van informatie die benodigd is om ernstige negatieve gevolgen voor leven, vrijheid of fysieke integriteit van een persoon te voorkomen of om substantiële schade aan de strafprocedure te voorkomen.

Met deze bepalingen uit de richtlijn wordt aansluiting gezocht bij het Salduz-arrest van het EHRM (zie paragraaf 3.2), zij het dat het EHRM de dwingende redenen ("compelling reasons") op grond waarvan van het recht op toegang tot een raadsman kan worden afgeweken, niet nader heeft gespecificeerd.

Artikel 8, eerste en tweede lid, van de richtlijn formuleert algemene voorwaarden voor de toepassing van de tijdelijke afwijkbevoegdheid. De afwijkbevoegdheid moet een strikt beperkte geldigheidsduur hebben, uitoefening van deze bevoegdheid kan niet uitsluitend worden gebaseerd op de soort of ernst van het strafbaar feit, en die uitoefening mag geen afbreuk doen aan het "globale eerlijke verloop" van de procedure (in de Engelse taalversie: "overall fairness of the proceedings") (eerste lid). Met dat laatste is bedoeld op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het hof bij een op artikel 6 EVRM gebaseerde klacht beoordeelt of "the procedure as a whole" eerlijk was. Afwijking van het recht op toegang tot een raadsman als voorzien in artikel 3, vijfde en zesde lid, van de richtlijn mag alleen worden toegestaan op grond van een gemotiveerde beslissing van een rechterlijke autoriteit – voor toepassing in Nederland zijn dat een rechter of officier van justitie – dan wel op grond van een beslissing van een andere autoriteit, onder de voorwaarde dat de beslissing kan worden onderworpen aan een toetsing door een rechterlijke autoriteit (tweede lid). In overweging 38 van de preambule van de richtlijn is vermeld dat wanneer een tijdelijke afwijking is toegestaan door "een rechterlijke autoriteit die geen rechter of rechtbank is" (in Nederland is dat de officier van justitie), deze beslissing in ieder geval tijdens het onderzoek op de terechtzitting door een rechtbank zou moeten kunnen worden beoordeeld.

De mogelijkheid van een tijdelijke afwijking, die aan strenge voorwaarden is gebonden, moet worden onderscheiden van de door de richtlijn toegestane praktische regelingen die met betrekking tot de uitoefening van het recht op toegang tot een raadsman kunnen worden getroffen en die de daadwerkelijke uitoefening en essentie van dat recht onverlet moeten laten. In de preambule bij de richtlijn is bij verschillende onderdelen van het recht op toegang tot een raadsman, los van de ook in de richtlijn voorziene mogelijkheid van een tijdelijke afwijking van het recht in het voorbereidende onderzoek, aangegeven dat dit recht door praktische regelingen mag worden gereguleerd. Deze praktische regelingen kunnen een zekere beperking met zich brengen. De omstandigheid dat toegang tot een raadsman voor verdachten die vastzitten, op grond van een praktische regeling niet mogelijk is tijdens de nachtelijke uren, is bijvoorbeeld geen "afwijking" van dat recht in de zin van de richtlijn. Hetzelfde geldt voor praktische regelingen volgens welke alleen gedurende een redelijke termijn op de beschikbaarheid van de raadsman wordt gewacht, en voor praktische regelingen die erop neerkomen dat een raadsman die tijdens het verhoor de orde verstoort, de verdere deelname aan dat verhoor kan worden ontzegd. In deze gevallen is daadwerkelijke uitoefening van het recht op rechtsbijstand immers binnen de grenzen van het redelijke mogelijk. In dit verband kan erop worden gewezen dat ook de Hoge Raad in het post-Salduz-arrest bij zijn uitleg van de rechtspraak van het EHRM een dergelijk onderscheid aanlegt waar hij overweegt dat, behalve wanneer er dwingende redenen zijn om het recht op toegang tot een raadsman te beperken, de verdachte "binnen de grenzen van het redelijke" de gelegenheid moeten worden geboden dat recht te verwezenlijken (zie paragraaf 3.2).

Een redelijke uitleg van de richtlijn brengt mee dat van een afwijking van het recht op toegang tot een raadsman in de zin van de richtlijn geen sprake is wanneer dat recht als gevolg van praktische regelingen binnen de grenzen van het redelijke een zekere beperking kan ondergaan.

Een andersluidende uitleg zou tot onaanvaardbare resultaten leiden. Een ernstige verstoring door de raadsman van de orde van een verhoor of onderzoekshandeling of het niet verschijnen van de raadsman op een binnen redelijke grenzen vastgesteld en voor hem kenbaar aanvangsmoment van verhoor of onderzoekshandeling vormen volgens de bepalingen van de richtlijn immers geen zelfstandige gronden voor een "afwijking" van het recht op rechtsbijstand. En als iedere binnen redelijke grenzen blijvende beperking van het recht als een "afwijking" van dat recht in de zin van de richtlijn zou worden getypeerd, zou die beperking tijdens het onderzoek op de terechtzitting, behoudens wanneer de verdachte afstand doet van zijn recht, in het geheel niet mogelijk zijn, nu de

richtlijn afwijkingen alleen tijdens het voorbereidende onderzoek toestaat. Dit zou in feite betekenen dat een verhoor of onderzoekshandeling in de fase van het eindonderzoek onder geen enkele omstandigheid zonder raadsman doorgang zou kunnen vinden, zo lang de verdachte van zijn recht geen afstand doet.

De geldende Nederlandse wet- en regelgeving en de voorgestelde implementatie (3.7.2)

Het is wenselijk om met betrekking tot het verhoor door de politie van een aangehouden verdachte in de mogelijkheid van een afwijking als bedoeld in artikel 3, zesde lid, van de richtlijn te voorzien. Het kan dringend noodzakelijk zijn dat zonder uitstel met het verhoor van de verdachte wordt begonnen en/of zonder dat dit wordt onderbroken door een op een later moment alsnog arriverende raadsman. Te denken valt aan gevallen waarin het verhoor van de verdachte geen uitstel kan dulden, bijvoorbeeld als het gaat om informatie die een einde kan maken aan het voortduren van een ernstig misdrijf (beëindiging van een gijzeling of ontvoering) of van het voorkomen van het intreden van zeer ernstige gevolgen (het voorkomen van aanslagen, ontploffingen of grootschalige besmetting). In de voorgestelde artikelen 28c, tweede lid, en 28d, tweede lid, Sv is hiervoor een voorziening opgenomen, die inhoudt dat de hulpofficier van justitie op de in artikel 3, zesde lid, van de richtlijn bedoelde gronden kan beslissen dat de komst van de raadsman niet wordt afgewacht en/of dat de verdachte consultatiebijstand dan wel verhoorbijstand wordt geweigerd. Gezien de ingrijpendheid van deze beslissing wordt voorgesteld te bepalen dat de hulpofficier van justitie daarvoor de voorafgaande toestemming van de officier van justitie behoeft. Dat het moet gaan om een tijdelijke afwijking met een strikt beperkte geldigheidsduur is in de voorgestelde bepalingen tot uitdrukking gebracht in de woorden "voor zover". Voor een verdere toelichting op de bepaling wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting.

In de meeste adviezen die over het voormalige conceptwetsvoorstel zijn uitgebracht (openbaar ministerie, Raad voor de rechtspraak, NVvR en de politie) wordt verzocht om verduidelijking van het aanvankelijk gekozen criterium "in het belang van het onderzoek dringend noodzakelijk". De NOvA bepleit schrapping van deze afwijkbevoegdheid. In lijn met de meeste adviezen en ter implementatie van de richtlijn, die alleen een tweetal nauw omschreven uitzonderingen toelaat, is het aanvankelijk gekozen criterium geconcretiseerd. Het kan volgens het nu in het wetsvoorstel uitgeschreven criterium uitsluitend gaan om gevallen waarin er een

dringende noodzaak bestaat om ernstige negatieve gevolgen voor leven, vrijheid of fysieke integriteit van een persoon te voorkomen, dan wel om te voorkomen dat substantiële schade aan de strafprocedure wordt toegebracht. Alleen in deze gevallen kan het noodzakelijk zijn om zonder op de komst van de raadsman te wachten met het verhoor aan te vangen of om hem de toegang tot het verhoor te weigeren. Een verdere concretisering dan hierboven weergegeven, is in zijn algemeenheid niet goed te geven. Wij verwachten dat van de hier besproken bevoegdheid in de praktijk in een zeer gering aantal gevallen gebruik zal behoeven te worden gemaakt.

Wanneer in gevallen waarin vanwege een dringende noodzaak daartoe zonder uitstel met het verhoor van de verdachte wordt begonnen, zal in de praktijk moeten worden bezien wat er gebeurt, als de raadsman gedurende het verhoor op het politiebureau arriveert. Strikt genomen zou het verhoor dan moeten worden onderbroken voor het verlenen van consultatiebijstand. Daartegenover staat dat dezelfde redenen die rechtvaardigen dat direct met het verhoor moet worden begonnen, ook ertoe kunnen noodzaken dat het verhoor niet tussentijds wordt onderbroken door het verlenen van rechtsbijstand door een alsnog gearriveerde raadsman. In het geval waarin de redenen die het zonder uitstel beginnen met het verhoor rechtvaardigen, geen beletsel vormen om het – om die redenen – reeds aangevangen verhoor te onderbreken, moet de raadsman tot het verhoor worden toegelaten.

Aandacht verdient in dit verband de bijzondere beperking op het vrije verkeer tussen de raadsman en de aangehouden verdachte als voorzien in artikel 50, tweede lid, Sv. Deze kwam in paragraaf 3.4 al aan de orde. Doordat het wettelijke moment waarop de aangehouden verdachte met een raadsman in contact komt door dit wetsvoorstel wordt vervroegd van de inverzekeringstelling naar de ophouding voor onderzoek, is ook artikel 50 Sv op een eerder moment van toepassing. Ook een bijzondere beperking van het vrije verkeer tussen raadsman en verdachte op de in artikel 50, tweede lid, Sv genoemde gronden komt daardoor eerder voor toepassing in aanmerking. Deze gronden, die een tijdelijke ontzegging van de toegang van de raadsman tot de aangehouden verdachte mogelijk maken, betreffen gevallen waarin uit bepaalde omstandigheden een ernstig vermoeden voortvloeit dat het vrije verkeer tussen raadsman en verdachte hetzij zal strekken om de verdachte bekend te maken met een omstandigheid waarvan hij in het belang van het onderzoek tijdelijk onkundig moet blijven, hetzij wordt misbruikt voor pogingen om de opsporing van de waarheid te belemmeren. Deze ontzegging van de toegang kan – en daar gaat het hier om – eveneens het verhoor van de

verdachte betreffen. In paragraaf 3.4 zijn voorbeelden gegeven van deze gronden voor een bijzondere beperking. Zoals in die paragraaf uiteen is gezet, wordt in het geval van een dergelijke bijzondere beperking steeds een andere raadsman toegevoegd. Van een afwijking van het recht op toegang tot een raadsman in de zin van de richtlijn is daarom geen sprake. De verdachte wordt immers hoe dan ook door een raadsman bijgestaan, ook bij het politieverhoor. Zoals in paragraaf 3.4 is aangegeven, wordt in de praktijk slechts sporadisch een bijzondere beperking opgelegd.

Afstand van recht (3.8)

De inhoud van de richtlijn (3.8.1)

Artikel 9 van de richtlijn betreft het afstand doen van het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures en overleveringsprocedures. Deze paragraaf heeft alleen betrekking op het doen van afstand van het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures.

Wanneer volgens het nationale recht afstand kan worden gedaan van het recht op toegang tot een raadsman, moeten lidstaten er met betrekking tot afstand voor zorgen dat de verdachte mondeling of schriftelijk toereikende en duidelijke informatie in eenvoudige en begrijpelijke bewoordingen is gegeven over inhoud van dat recht en over de mogelijke gevolgen van het doen van afstand daarvan (eerste lid). Ook moeten zij ervoor zorgen dat afstand doen vrijwillig en ondubbelzinnig geschiedt. De afstand en de omstandigheden waaronder deze is gedaan, moeten worden geregistreerd volgens de procedure waarin het nationale recht voorziet (tweede lid). De verdachte moet de afstand later op elk moment tijdens de strafprocedure kunnen herroepen, en de verdachte moet van die mogelijkheid in kennis worden gesteld (derde lid). De herroeping geldt vanaf het moment waarop deze plaatsvindt. Overweging 41 van de preambule van de richtlijn verduidelijkt dat eerdere procedurehandelingen die als gevolg van de eerdere afstand zonder toegang tot een raadsman hebben plaatsgevonden, niet hoeven te worden overgedaan.

Deze bepaling uit de richtlijn moet worden begrepen tegen de achtergrond van de rechtspraak van het EHRM over het doen van afstand van recht.

De voorgestelde implementatie (3.8.2)

In lijn met het advies van de Raad voor de rechtspraak over het voormalige conceptwetsvoorstel wordt voorgesteld om de in artikel 28 Sv opgenomen "bevoegdheid" van de verdachte zich door een raadsman te laten bijstaan, om te zetten in een "recht" om zich door een raadsman te laten bijstaan. Aanvullend wordt voorgesteld om, na artikel 28 Sv betreffende het recht op rechtsbijstand, een nieuw artikel (28a) in het wetboek in te voegen, betreffende afstand van dat recht.

In het geldende artikel 28 Sv, dat spreekt over een "bevoegdheid" van de verdachte om zich door een raadsman te laten bijstaan, ligt besloten dat de keuze van de verdachte voor die bijstand, een vrije keuze is. De verdachte is niet verplicht zich te laten bijstaan en kan zijn verdediging alleen voeren; hij kan zelfs geheel afzien van het voeren van een verdediging. Weliswaar is wettelijk in bepaalde gevallen voorzien in toevoeging van een raadsman, maar ook na toevoeging staat het ter vrije keuze van de verdachte of hij zich door een raadsman wil laten verdedigen (vgl. HR 20 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BT6406, NJ 2012/29, rov. 3.3.2).

Door de voorgestelde omzetting van een bevoegdheid in een recht, met daaraan gekoppeld een bepaling over afstand van recht, verandert hieraan niets wezenlijks. Het blijft gaan om een vrije keuze van de verdachte. Het verschil is slechts dat wettelijk wordt vastgelegd, dat wanneer de verdachte besluit om niet de diensten van een raadsman in te roepen of daarvan gebruik te maken, het om een vrijwillige en ondubbelzinnige keuze moet gaan. Bovendien moet hij, wanneer hij afstand wil doen, over de gevolgen daarvan worden ingelicht, en moet hem worden meegedeeld dat hij op zijn beslissing kan terugkomen.

Over de implementatie van het hier besproken onderdeel van de richtlijn in het voorgestelde artikel 28a Sv kunnen de volgende opmerkingen worden gemaakt.

In het eerste lid is de hoofdregel opgenomen dat de verdachte afstand kan doen van zijn recht op rechtsbijstand. Er is een uitzondering voorzien voor gevallen waarin de wet anders bepaalt. De reden is dat minderjarige verdachten die zijn aangehouden, naar in dit wetsvoorstel wordt voorgesteld, geen afstand kunnen doen van hun recht op consultatiebijstand. Zie daarover in paragraaf 3.9.

In het eerste lid wordt gesproken over "vrijwillig en ondubbelzinnig" ("voluntarily and unequivocally") afstand doen. Al in het geldende recht ligt, op grond van de door het EHRM aan artikel 6 EVRM gegeven uitleg, besloten dat daarvan sprake

moet zijn. Met ondubbelzinnig wordt bedoeld dat de afstand niet voor misverstand of voor tweërlei uitleg vatbaar dient te zijn.

De richtlijn schrijft voor dat de verdachte op elk moment in de strafprocedure op zijn beslissing tot het doen van afstand kan terugkomen en dat hem dit moet worden meegedeeld. In het tweede lid van het voorgestelde artikel 28a Sv is ter implementatie hiervan opgenomen dat de rechter of opsporingsambtenaar de verdachte deze mededeling doet wanneer de verdachte afstand van recht doet. Hem hoeft deze mededeling slechts eenmaal, bij gelegenheid van het doen van afstand, te worden gedaan. De bevoegdheid zelf om op afstand van recht terug te komen, ligt in het systeem van de wet besloten: het door dit wetsvoorstel gewijzigde artikel 28 Sv, volgens hetwelk de verdachte het recht heeft om zich door een raadsman te laten bijstaan, geldt voor de gehele strafprocedure. Een verdachte die aanvankelijk niet van zijn recht gebruik maakt, kan op grond van dit artikel op elk moment in die procedure besluiten dit alsnog te doen. Op grond van het geldende artikel 44 Sv, dat in het separate wetsvoorstel in geactualiseerde vorm in een nieuw artikel 27ca Sv wordt ondergebracht, wordt de verdachte bovendien in verschillende stadia van de strafprocedure, waaronder bij de dagvaarding, gewezen op zijn recht op rechtsbijstand. Indien de verdachte eerder afstand heeft gedaan van zijn recht, bijvoorbeeld bij gelegenheid van het eerste verhoor, kan hij in een later stadium op deze beslissing terugkomen door, al dan niet na daarop op grond van dat artikel te zijn geattendeerd, alsnog om rechtsbijstand te verzoeken.

Bijzondere aandacht verdient afstand van recht in verband met het politieverhoor. Wanneer de verdachte, na erover te zijn ingelicht dat hij recht heeft op consultatiebijstand en verhoorbijstand, afstand doet, mag er behoudens aanwijzingen voor het tegendeel van worden uitgegaan dat deze afstand ook het recht op verhoorbijstand betreft.

De verdachte die afstand doet, dient op grond van het tweede lid over de gevolgen daarvan te worden ingelicht. In beginsel kan ermee worden volstaan aan de verdachte mede te delen dat hij in geval van afstand niet kan profiteren van rechtsgeleerde bijstand, en dat dit nadelige gevolgen voor hem kan hebben. In beginsel behoeft de verdachte slechts eenmaal, bij gelegenheid van het doen van afstand, op deze gevolgen te worden gewezen. In dit verband is van belang dat voor aangehouden verdachten van een misdrijf waarop een maximale gevangenisstraf van twaalf jaar of meer is gesteld, en voor aangehouden kwetsbare verdachten steeds een raadsman wordt opgeroepen (zie de paragrafen 3.5.3 en 3.9). Op deze wijze wordt verzekerd dat zij aan het begin van de strafprocedure over de gevolgen van afstand van recht door een raadsman worden ingelicht. In

dergelijke gevallen kan de opsporingsambtenaar in de aanloop naar het verhoor ermee volstaan zich ervan te vergewissen dat de raadsman de verdachte op deze gevolgen heeft gewezen; uit het tweede lid vloeit in dat geval niet voort dat de opsporingsambtenaar de verdachte daarover nogmaals inlicht.

De verplichting om de verdachte, in verband met afstand van het recht op rechtsbijstand, te informeren over de inhoud van het recht op rechtsbijstand behoeft geen afzonderlijke implementatie; de verdachte moet op grond van artikel 27c Sv, dat na aanvaarding en inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures in het Wetboek van Strafvordering zal zijn opgenomen, ook mededeling worden gedaan van de inhoud van dat recht in gevallen waarin hij geen afstand doet.

Kwetsbare verdachten, in het bijzonder minderjarigen (3.9)

Artikel 13 van de richtlijn bepaalt dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat bij de toepassing van de richtlijn rekening wordt gehouden met de specifieke behoeften van kwetsbare verdachten.

Wat betreft het recht op toegang tot een raadsman is daaraan in dit wetsvoorstel uitvoering gegeven door ten aanzien van kwetsbare verdachten die worden aangehouden, te bepalen dat voor hen ongeacht de aard van de verdenking steeds een raadsman wordt opgeroepen. Zie daarover de paragrafen 3.3 en 3.5.3. Voorts is bepaald dat zij alleen van hun recht op consultatiebijstand (en aansluitend verhoorbijstand) kunnen afzien, wanneer zij over de gevolgen daarvan door een raadsman zijn ingelicht (zie het voorgestelde artikel 28c, derde lid, Sv).

Wat betreft minderjarige verdachten die zijn aangehouden, is in het voorgestelde artikel 488c Sv bepaald enerzijds dat voor hen steeds een raadsman wordt opgeroepen, en anderzijds dat zij geen afstand kunnen doen van hun recht op consultatiebijstand. Deze bepaling geldt voor alle (aangehouden) minderjarigen, waaronder personen worden verstaan die ten tijde van het begaan van het strafbaar feit de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt (zie artikel 488, tweede lid, Sv).

Het recht op consultatiebijstand en verhoorbijstand van minderjarige verdachten is thans opgenomen in de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor. Bij de toepassing van deze aanwijzing is een aantal knelpunten gesignaleerd die merendeels ook aan

de orde komen in de over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen. Deze punten worden hieronder besproken.

Differentiatie in leeftijd

In de geldende Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor is wat betreft minderjarige verdachten die zijn aangehouden, een differentiatie aangebracht tussen minderjarige verdachten beneden en boven de leeftijd van zestien jaar. De verdachte van een misdrijf beneden de zestien jaar krijgt in alle gevallen consultatiebijstand. Hij kan daarvan geen afstand doen. Wanneer deze verdachte dat na overleg met zijn raadsman nodig vindt, krijgt hij ook verhoorbijstand. De verdachte van zestien jaar en ouder kan volgens de genoemde aanwijzing afstand doen van zijn recht op consultatiebijstand (en in het verlengde daarvan van zijn recht op verhoorbijstand).

Deze in de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor opgenomen differentiatie wordt niet in het voorgestelde artikel 488c, vierde lid, Sv overgenomen. In de over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen (Raad voor de kindbescherming, Raad voor de strafrechtstoepassing en jeugdbescherming, Halt Nederland en Defence for Children International) is met kracht bepleit af te zien van overneming van differentiatie tussen minderjarigen van beneden zestien jaar en boven zestien jaar. Dit past bij de bestaande regeling in het wetboek die inhoudt dat voor minderjarigen altijd rechtsbijstand wordt aangewezen.

Ook de hoogleraar M.R. Bruning heeft erop gewezen dat de minderjarige die de keuze wordt voorgehouden tussen een langduriger verblijf op het politiebureau om de komst van de raadsman af te wachten en het sneller begin van het verhoor zonder raadsman vaak niet het eerste alternatief kiest. Bovendien kunnen minderjarige verdachten bij een eerste indruk weliswaar slim en "streetwise" lijken, maar blijken zij toch niet altijd de draagwijdte van hun keuze goed te kunnen overzien.

De Raad voor de kindbescherming en de Raad voor de strafrechttoepassing en jeugdbescherming menen in hun over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte advies dat de minderjarige ook in alle gevallen moet worden voorzien van verhoorbijstand. Wij blijven van oordeel dat dit niet in alle gevallen noodzakelijk is en dat de minderjarige na overleg met een raadsman kan besluiten van verhoorbijstand afstand te doen. De verdachte is voor het maken van die keuze voorzien van een advies over de consequenties van de betekenis van zijn recht op

rechtsbijstand en van afstand daarvan. De raadsman moet in staat worden geacht te beoordelen of de verdachte zodanig kwetsbaar is dat hij bij het verhoor moet worden bijgestaan. Op basis van de verleende consultatiebijstand kan de verdachte te kennen geven gebruik te willen maken van verhoorbijstand. Ook als de minderjarige, tegen het advies van zijn raadsman, prijs stelt op rechtsbijstand, is deze verplicht de gevraagde rechtsbijstand te verlenen en hij zal dan bij het verhoor aanwezig zijn.

Toelating van vertrouwenspersoon

In de geldende Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor wordt het, in lijn met het in paragraaf 3.2 aan de orde gestelde post-Salduz-arrest van de Hoge Raad (rov. 2.6) ook mogelijk gemaakt dat de minderjarige verdachte zich op zijn verzoek tijdens het politieverhoor laat bijstaan door een vertrouwenspersoon in plaats van een raadsman.

Deze mogelijkheid wordt niet overgenomen. Daaraan liggen de volgende overwegingen ten grondslag.

Ten aanzien van de vertrouwenspersoon is in de praktijk gebleken dat deze zich niet in alle gevallen voldoende objectief kan opstellen. Opgedane ervaringen wijzen op: verwarring tijdens het verhoor (vertrouwenspersoon weet niet precies wat zijn/haar rol is); het beïnvloeden van het verhoor (de minderjarige durft niet of niet volledig te verklaren in aanwezigheid van zijn vader of moeder); en het frustreren van opsporingsonderzoek (ouders gaan na afloop van het verhoor met medeverdachten spreken of proberen sporen uit te wissen).

Uitgangspunt van dit wetsvoorstel is dat rechtsbijstand in verband met het politieverhoor wordt verleend door een raadsman, en niet door een vertrouwenspersoon. Ook de richtlijn, tot implementatie waarvan het wetsvoorstel strekt, gaat uit van bijstand door een raadsman. Het zou niet met de richtlijn sporen deze bijstand (buiten geval van afstand daarvan) te vervangen door bijstand van een vertrouwenspersoon. In de rechtspraak van het EHRM wordt de mogelijkheid van bijstand van een vertrouwenspersoon die geen raadsman is, uitdrukkelijk aan de lidstaten overgelaten. Het is niet eenvoudig om een aanvaardbare omschrijving te geven van een vertrouwenspersoon, die beschikt over toereikende kwalificaties om de belangen van de betrokkene op gelijk niveau als een raadsman tijdens het verhoor te behartigen. In de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor is al een duidelijke voorkeur gegeven aan bijstand door een

raadsman boven die van een vertrouwenspersoon. Tot een vertrouwenspersoon wordt gerekend: een ouder, wettelijk vertegenwoordiger of andere vertrouwenspersoon. Hoewel in het merendeel van de gevallen ouders bereid zullen zijn voor de belangen van hun kind op te komen, zijn er ook gevallen waarin de belangen en de wensen van de ouders of de voogd van de minderjarige verdachte daarmee niet stroken. Dit klemt ook vanuit de optiek dat in het bijzonder ouders zouden moeten worden aangesproken op hun pedagogische kwaliteiten dan wel het tekortschieten daarin, wat bij het verhoor niet ter sprake komt. Dit probleem wordt opgelost door in de wettelijke regeling uitdrukkelijk te kiezen voor de raadsman die de belangen van de minderjarige behartigt.

Uit de over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen blijkt steun voor het schrappen van de vertrouwenspersoon, met uitzondering van Defence for Children International. Deze benadrukt het belang dat de minderjarige soms ook behoefte heeft aan andere dan juridische bijstand. Deze opmerking is terecht, maar noopt niet tot het toelaten van de ouders tot het politieverhoor. Wij menen dat dit op een andere wijze moet worden bereikt dan door het mogelijk maken van de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon tijdens het verhoor. In dit verband kan erop worden gewezen dat de ouders en voogd in beginsel toegang hebben tot de van zijn vrijheid beroofde minderjarigen, en zij aldus in de gelegenheid zijn om bijstand van andere dan juridische aard buiten het verband van het verhoor te verlenen.

Bezien wordt of de Aanwijzing rechtsbijstand politieverhoor zo is aan te passen dat de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon tijdens het verhoor niet meer mogelijk is.

Langere wachttijden

Er zijn langere wachttijden voor het verlenen van rechtsbijstand geconstateerd. Deze ontstaan door de ruime reikwijdte van het recht op rechtsbijstand voor minderjarigen en door een gebrek aan in jeugdstrafrecht gespecialiseerde advocaten. Dit betekent dat de minderjarige verdachte vaak langer op het politiebureau verblijft, omdat hij moet wachten op een advocaat en er tijd uitgetrokken moet worden voor de consultatiebijstand. Dit klemt vooral als de minderjarige verdachte na acht uur 's avonds op het politiebureau wordt binnengebracht. Dan kan hij niet verhoord worden voordat een raadsman aanwezig is, en deze kan die dag niet meer worden opgeroepen omdat de piketvoorziening

gesloten is. Ook hier zien wij geen noodzaak tot aanpassing van de wettelijke regeling. Momenteel wordt onderzocht hoe de wachttijd zo kort mogelijk kan worden gehouden.

Vermindering Halt-afdoening

Een formele aanhouding kan leiden tot een vermindering in de verwijzingen naar het bureau Halt (het alternatief afdoen van zaken). Consequentie van het voorgestelde artikel 488c Sv is dat alle aangehouden minderjarige verdachten worden voorzien van consultatiebijstand waarvan zij geen afstand kunnen doen. Dat geldt ook voor de gevallen waarin de ernst van het delict niet meteen aanleiding geeft voor een strafrechtelijke ingreep. De verwijzing naar de zogenaamde Halt-afdoening is systematisch gepositioneerd als een politiesepot met een voorwaarde. Het Besluit aanwijzing Halt-feiten bevat een opsomming van de feiten die voor een dergelijke afdoening in aanmerking kunnen komen. Indien aan de voorwaarde: succesvolle voltooiing van het Halt-project, wordt voldaan, kan een strafrechtelijk vervolg achterwege blijven.

In de verschillende over het voormalige conceptwetsvoorstel uitgebrachte adviezen is naar voren gebracht dat van belang is dat deze verdachten van relatief minder ernstige vergrijpen buiten het strafrechtelijk circuit worden gehouden, zoals winkeldiefstal van een voorwerp met geringe waarde, vernieling met geringe schade, indien sprake is van een bekende verdachte die voor het eerst is aangehouden voor een dergelijk vergrijp.

Niettemin leidt een formele aanhouding voor misdrijf veelal tot een formele strafrechtelijke afhandeling of registratie. Dit is vooral knellend bij de behandeling van jeugdzaken die voorheen met een alternatieve afdoening buiten het strafrechtelijke circuit konden eindigen. De mogelijkheden voor Halt worden hierdoor niet vergroot. Nu voor het deelnemen aan een Halt-project het afleggen van een bekende verklaring een van de vereisten is en deze verklaring slechts tijdens een verhoor kan worden afgelegd, is in ieder geval consultatiebijstand (en mogelijk ook verhoorbijstand) noodzakelijk om de minderjarige verdachte inzicht te geven in zijn rechtspositie en de consequenties van het aanvaarden van een Halt-afdoening.

Een oplossing van dit knelpunt door middel van aanpassing van een wettelijke regeling lijkt vooralsnog niet goed uitvoerbaar. Wel kunnen praktische aanpassingen worden beproefd die ertoe leiden dat de weg naar Halt niet te vroeg

wordt afgesneden. In de eerste plaats kan worden gewerkt aan betere voorlichting aan de advocatuur over Halt. Een advies aan de minderjarige verdachte over de mogelijkheid om zich op het zwijgrecht te beroepen, kan ertoe leiden dat de mogelijkheid voor Halt wordt beperkt. Na een formele aanhouding zal een formeel consultatiebijstand en eventuele verhoorbijstand moeten volgen.

Een andere mogelijkheid zou zijn dat er voor aanvang van de consultatiebijstand overleg plaatsvindt tussen de raadsman en de hulpofficier van justitie. In gevallen die zich meteen als Halt-waardig laten aanzien, kan formele aanhouding op dat tijdstip in sommige gevallen worden voorkomen, waarbij de verdachte wordt aangezegd zich op korte termijn op het politiebureau te vervoegen voor verhoor. Dan kan in overleg met de Halt-coördinator worden besproken welk traject het meest in het belang van de minderjarige is en of deze minderjarige wellicht in aanmerking kan komen voor een Halt-afdoening. De raadsman kan de minderjarige dan beter adviseren tijdens de consultatiebijstand. Het openbaar ministerie beziet of het mogelijk is de Aanwijzing Halt-afdoening in deze zin aan te passen; in aanvulling daarop kan het handboek voor de hulpofficier van justitie worden aangepast.

Rechtsgevolgen vormverzuimen (3.10)

Artikel 12, tweede lid, van de richtlijn bepaalt dat bij de beoordeling van verklaringen van verdachten of van bewijs dat is verkregen in strijd met hun recht op toegang tot een raadsman dan wel in gevallen waarin op grond van artikel 3, zesde lid, van de richtlijn een afwijking van dit recht werd toegestaan, de rechten van de verdediging en het eerlijke verloop van de procedure worden geëerbiedigd. In overweging 50 van de preambule van de richtlijn is in dit verband gewezen op de rechtspraak van het EHRM waaruit voortvloeit dat de rechten van de verdediging in beginsel onherstelbaar zijn geschonden wanneer belastende verklaringen die tijdens een politieverhoor zonder toegang tot een raadsman door de verdachte zijn afgelegd, worden gebruikt voor een veroordeling (zie het in paragraaf 3.2 aan de orde gestelde Salduz-arrest van het EHRM rov. 55).

Door het geldende artikel 359a Sv voldoet de Nederlandse wetgeving aan dit onderdeel van de richtlijn. Wanneer tijdens het voorbereidende onderzoek vormverzuimen zijn begaan – voor zover hier relevant: met betrekking tot het recht op toegang tot een raadsman – die niet meer kunnen worden hersteld, moet de rechter, gezien de uitleg die de Hoge Raad in bestendige rechtspraak aan dit

artikel geeft (zie HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, NJ 2013/308) beoordelen of aan een verzuim enig rechtsgevolg dient te worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg in aanmerking komt. De mogelijke rechtsgevolgen zijn: strafvermindering, bewijsuitsluiting, niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie of de enkele constatering dat een vormverzuim is begaan. Op grond van artikel 359a, tweede lid, Sv houdt de rechter daarbij rekening met het belang dat het geschonden voorschrift dient, de ernst van het verzuim en het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt. Bewijsuitsluiting komt volgens de Hoge Raad in aanmerking wanneer een belangrijk strafvorderlijk voorschrift in aanzienlijke mate is geschonden (zie rov. 2.4.2 van het genoemde arrest). Uit het in paragraaf 3.2 behandelde post-Salduz-arrest van de Hoge Raad (rov. 2.7.2 en 2.7.3) vloeit voort dat wanneer de aangehouden verdachte niet dan wel niet binnen redelijke grenzen de gelegenheid is geboden om voorafgaand aan het eerste verhoor door de politie een advocaat te raadplegen, dit in beginsel een vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv oplevert dat, indien ter zake door of namens de verdachte verweer is gevoerd, behoudens afstand van dat recht door de verdachte of afwijking van dat recht om dwingende redenen, zal dienen te leiden tot uitsluiting van het bewijs van verklaringen van de verdachte die zijn afgelegd voordat hij een advocaat kon raadplegen, alsmede van bewijs dat is verkregen als rechtstreeks gevolg van de voor het bewijs onbruikbare verklaring van de verdachte. In deze gevallen dient de rechter zonder meer tot bewijsuitsluiting te beslissen en staat het hem niet vrij een nadere afweging te verrichten van de in artikel 359a, tweede lid, Sv genoemde factoren en op basis daarvan tot bijvoorbeeld strafvermindering te komen (Zie HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, NJ 2013/308, rov. 2.4.4 en HR 3 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9264, NJ 2013/513, rov. 3.6).

Aandacht verdient dat de Hoge Raad het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting in het post-Salduz-arrest verbindt aan het schenden van recht op toegang tot een raadsman in verband met het politieverhoor voor zover hij dat recht in zijn rechtspraak heeft erkend. Het gaat daarbij alleen om het recht op consultatiebijstand van aangehouden verdachten en om het recht op verhoorbijstand van aangehouden minderjarige verdachten, alsmede om consultatiebijstand en verhoorbijstand van deze personen indien zij uit anderen hoofde van hun vrijheid zijn beroofd (zie voor dat laatste HR 3 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9264, NJ 2013/513, rov. 3.7). Ter implementatie van de richtlijn is het recht op toegang tot een raadsman in dit wetsvoorstel meeromvattend: dat recht is ook van toepassing bij verdachten die niet zijn aangehouden en omvat bovendien verhoorbijstand voor volwassen verdachten. Het is aan de rechtspraak om te bepalen welke rechtsgevolgen worden verbonden aan

schending van de elementen van dat recht die ten opzichte van de rechtspraak van de Hoge Raad meeromvattend zijn. Het ligt, mede in het licht van het Salduz-arrest van het EHRM, voor de hand dat de rechter vormverzuimen bij verhoorbijstand aan aangehouden volwassen verdachten op dezelfde wijze tegemoet treedt als thans wordt gedaan bij vormverzuimen bij verhoorbijstand aan aangehouden jeugdige verdachten.

Samenvatting van de voorgestelde wijzigingen (3.11)

In deze paragraaf (paragraaf 3) is aan de orde gekomen welke wijzigingen in de Nederlandse wet- en regelgeving noodzakelijk zijn ter implementatie van het in de richtlijn opgenomen recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures.

De eerste wijziging is in paragraaf 3.5 aan de orde gekomen en betreft introductie van een wettelijk recht van de verdachte om voorafgaand aan het verhoor door opsporingsambtenaren een raadsman te raadplegen (consultatiebijstand), en het recht om zich tijdens het verhoor door een raadsman te laten bijstaan (verhoorbijstand). Dit recht geldt voor alle strafbare feiten en ongeacht of de verdachte is aangehouden of zich in vrijheid bevindt. Alleen wanneer de verdachte is aangehouden, moeten noodzakelijke regelingen worden getroffen om ervoor te zorgen dat de verdachte zijn recht daadwerkelijk kan uitoefenen. Een en ander is uitgewerkt in de voorgestelde artikelen 28b tot en met 28d Sv.

Voor de aangehouden verdachte wordt een raadsman opgeroepen, tenzij het gaat om aanhouding voor lichtere feiten, in welk geval de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld zelf contact te zoeken met een raadsman (artikel 28b Sv).

De aangehouden verdachte heeft recht op consultatiebijstand (artikel 28c Sv) bestaande in een onderhoud met zijn raadsman voor de duur van een half uur. Op de raadsman wordt maximaal twee uur gewacht alvorens met het verhoor te starten; verlenging van deze termijn is mogelijk op verzoek van de raadsman, voor zover het onderzoek daardoor niet wordt opgehouden. De zich in vrijheid bevindende verdachte, die zal worden verhoord, heeft het recht om voorafgaand aan het verhoor zelf contact op te nemen met een raadsman en hem om advies te vragen. Deze vorm van consultatiebijstand behoeft geen specifieke wettelijke regeling.

Het recht op verhoorbijstand houdt in dat de raadsman het verhoor kan bijwonen en daaraan kan deelnemen (artikel 28d Sv). De verdachte kan gedurende het verhoor verzoeken dit te onderbreken voor overleg met zijn raadsman. Hem wordt die mogelijkheid ten minste eenmaal geboden. Bij algemene maatregel van bestuur

kunnen nadere regels worden gesteld over de inrichting van en orde tijdens het verhoor waarbij verhoorbijstand wordt verleend. Een ontwerpbesluit is als bijlage bij deze memorie gevoegd.

Voor zover dat in het belang van het onderzoek dringend noodzakelijk is, kan consultatiebijstand en/of verhoorbijstand worden geweigerd. Dit zal, op gronden die in paragraaf 3.7 uiteen zijn gezet, alleen in uitzonderlijke gevallen aan de orde zijn.

De tweede wijziging is aan de orde gekomen in paragraaf 3.8 en betreft het doen van afstand van recht op toegang tot een raadsman. Dit is vormgegeven in de voorgestelde wijziging van artikel 28, eerste lid, Sv en in het nieuwe artikel 28a Sv. Wanneer de verdachte afstand van recht doet, moet hij op de gevolgen daarvan worden gewezen en worden meegedeeld dat hij op zijn beslissing kan terugkomen. De verdachte wordt over de gevolgen van afstand van rechtsbijstand ingelicht door de rechter of opsporingsambtenaar. In dit verband is van belang dat voor aangehouden verdachten van een misdrijf waarop een maximale gevangenisstraf van twaalf jaar of meer is gesteld, en voor aangehouden kwetsbare verdachten, waaronder begrepen aangehouden minderjarige verdachten, steeds een raadsman wordt opgeroepen (zie ook paragraaf 3.5.3). Op deze wijze wordt verzekerd dat zij aan het begin van de strafprocedure over afstand van recht door een raadsman worden ingelicht.

De derde wijziging betreft het consultatierecht van aangehouden minderjarige verdachten. Op gronden als uiteengezet in paragraaf 3.9 kunnen zij geen afstand doen van hun consultatierecht (artikel 488c Sv).

Ten slotte is, zoals in paragraaf 3.6 uiteen is gezet, in verband met het recht op toegang tot een raadsman in verband met enkele onderzoekshandelingen nog een kleine wijziging in lagere regelgeving nodig.

Vertrouwelijkheid communicatie tussen verdachte en raadsman (4)

Het vertrouwelijke karakter van de communicatie tussen raadsman en verdachte is van essentieel belang voor het daadwerkelijk kunnen uitoefenen van de verdedigingsrechten. Daarom schrijft artikel 4 van de richtlijn voor dat het vertrouwelijke karakter van de communicatie tussen de verdachte en zijn raadsman bij de uitoefening van het recht op toegang tot een raadsman op grond van deze richtlijn, moet worden gerespecteerd. Die communicatie betreft onder meer ontmoetingen, briefwisselingen en telefoongesprekken.

Dat het moet gaan om vertrouwelijke communicatie "bij de uitoefening van het

recht op toegang tot een raadsman op grond van deze richtlijn" wordt toegelicht in overweging 33 van de preambule van de richtlijn. Uit die overweging vloeit voort dat artikel 4 van de richtlijn procedures met betrekking tot de situatie waarin de raadsman ervan wordt verdacht samen met de verdachte bij een strafbaar feit betrokken te zijn, onverlet laat; "criminele handelingen" van de raadsman dienen niet te worden beschouwd als rechtmatige bijstand aan verdachten binnen het kader van deze richtlijn.

Van de plicht om het vertrouwelijke karakter van de communicatie met de raadsman te eerbiedigen, kan niet – op grond van artikel 8 van de richtlijn – worden afgeweken.

De Nederlandse wet- en regelgeving is reeds in overeenstemming met dit artikel. Bescherming van het belang dat eenieder de mogelijkheid heeft om vrijelijk en zonder vrees voor openbaarmaking van hetgeen een raadsman in diens hoedanigheid wordt toevertrouwd, een raadsman te raadplegen, komt in verschillende bepalingen van het wetboek tot uitdrukking.

In artikel 50, eerste lid, Sv is bepaald dat de van zijn vrijheid beroofde verdachte zijn raadsman alleen kan spreken en brieven met hem kan wisselen zonder dat van de inhoud daarvan kennis wordt genomen, een en ander onder het vereiste toezicht en volgens de huishoudelijke reglementen. Dit is, wat betreft communicatie tussen de raadsman en de verdacht die is gedetineerd in een penitentiaire inrichting, verder uitgewerkt in de artikelen 36, 37 en 38 van de Penitentiaire beginselenwet. Deze bepalingen houden kort gezegd het volgende in. De verdachte mag post van de raadsman ontvangen zonder dat daarop toezicht wordt uitgeoefend. Verder kan de raadsman de gedetineerde verdachte bezoeken en zich vrijelijk met hem onderhouden, tenzij de verdachte een gevaar vormt voor de veiligheid van de raadsman. In dat laatste geval kunnen toezichthoudende maatregelen worden getroffen. Die mogen er evenwel niet toe leiden, zo is aansluitend bepaald, dat vertrouwelijke mededelingen in het onderhoud tussen verdachte en raadsman bij derden bekend kunnen worden. Ten slotte is bepaald dat op de inhoud van telefoongesprekken tussen de gedetineerde verdachte en zijn raadsman geen toezicht wordt uitgeoefend. Vergelijkbare bepalingen zijn voorzien in de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen voor verdachten die in een justitiële jeugdinrichting zijn gedetineerd.

Voorts zijn de volgende bepalingen over de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden van belang. Op grond van artikel 126aa Sv en van het Besluit bewaren en vernietigen van niet-gevoegde stukken moeten gegevens die door de toepassing van bijzondere opsporingsbevoegdheden zijn verkregen, zoals

tapgegevens, en die vallen onder het verschoningsrecht van de raadsman, onmiddellijk worden vernietigd. Daaruit vloeit volgens bestendige rechtspraak van de Hoge Raad voort dat voor zover communicatie tussen de verdachte en zijn raadsman wordt getapt, deze gegevens niet kunnen worden gebruikt in de strafzaak tegen de verdachte (zie onder andere HR 20 april 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK3369, NJ 2011/222, rov. 3.11 en HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, NJ 2013/308, rov. 2.4.5).

Hetzelfde geldt voor inbeslagneming bij de raadsman van onder het verschoningsrecht vallende brieven en geschriften, voor zover deze geen voorwerp van het strafbaar feit uitmaken of tot het begaan daarvan hebben gediend. Dit kan op grond van artikel 98 Sv alleen met toestemming van de raadsman plaatsvinden. Het artikel is ook van toepassing op inbeslagneming van zulke brieven en geschriften wanneer deze bij de verdachte worden aangetroffen (T&C Sv, negende druk, artikel 98, aantekening 3).

Inbeslagneming van brieven en geschriften waartoe het verschoningsrecht van de raadsman zich uitstrekt kan, zoals gezegd, plaatsvinden met toestemming van de raadsman. Het verschoningsrecht is namelijk een recht van de verschoningsgerechtigde, en geen plicht. Dat de wetgeving het mogelijk maakt dat in dit – theoretische – geval inbeslagneming kan plaatsvinden, is niet onverenigbaar met artikel 4 van de richtlijn. Dat artikel heeft blijkens zijn bewoordingen (“De lidstaten eerbiedigen het vertrouwelijke karakter van de communicatie ... bij de uitoefening van het recht op toegang tot een advocaat op grond van deze richtlijn”) betrekking op bescherming van communicatie die onder het verschoningsrecht van de raadsman valt. Van vertrouwelijke communicatie bij de uitoefening van het recht op toegang tot een raadsman is geen sprake wanneer deze communicatie met toestemming van de raadsman aan de autoriteiten ter hand wordt gesteld. In dat geval kan niet worden gezegd dat lidstaten het vertrouwelijke karakter van de communicatie niet eerbiedigen.

Aandacht verdient dat uit bestendige rechtspraak van de Hoge Raad voortvloeit dat zich zeer uitzonderlijke omstandigheden laten denken, waarin het belang van het verschoningsrecht moet wijken voor het belang dat de waarheid aan het licht komt, en om deze reden doorzoeking en inbeslagneming bij de raadsman kunnen plaatsvinden dan wel communicatie met de raadsman kan worden opgenomen. Zulke zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn met name aan de orde in het geval waarin de raadsman wordt verdacht van een ernstig strafbaar feit (zie HR 20 april 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK3369, NJ 2011/222, rov. 3.12). Artikel 4 van de richtlijn laat, ook in het licht van de genoemde overweging 33 van de preambule, ruimte

voor deze rechtspraak. Wanneer de raadsman zelf verdachte is, beschermt artikel 4 van de richtlijn in de strafzaak tegen deze raadsman alleen vertrouwelijke communicatie met *diens* raadsman; het gaat immers om vertrouwelijke communicatie tussen verdachte en raadsman "bij de uitoefening van het recht op toegang tot een advocaat op grond van deze richtlijn". En in de strafzaak tegen een verdachte die wordt bijgestaan door een raadsman die zelf ook wordt verdacht van strafbare betrokkenheid bij het desbetreffende feit, is van vertrouwelijke communicatie "bij de uitoefening van het recht op toegang tot een raadsman op grond van deze richtlijn" evenmin sprake, omdat "criminele handelingen" van de raadsman volgens de genoemde overweging uit de preambule niet kan worden beschouwd als een rechtmatige vorm van rechtsbijstand als bedoeld in de richtlijn.

Het recht derden op de hoogte te laten stellen van de vrijheidsontneming en het recht met derden te communiceren (5)

Inleiding (5.1)

In deze paragraaf wordt een drietal rechten uit de richtlijn besproken die toekomen aan verdachten wier vrijheid is ontnomen. Het betreft het recht om een derde van de vrijheidsontneming op de hoogte te laten stellen (paragraaf 5.2), het recht om met een derde te communiceren (paragraaf 5.3) en het recht consulaire autoriteiten van de vrijheidsontneming op de hoogte te laten stellen met hen te communiceren (paragraaf 5.4). Per recht wordt ingegaan op de inhoud daarvan en op de implementatie in het Nederlandse recht.

Het recht om een derde op de hoogte te stellen van de vrijheidsontneming (5.2)

Op grond van artikel 5 van de richtlijn hebben verdachten van wie de vrijheid wordt ontnomen, het recht om op hun verzoek ten minste één door hen aangeduide persoon onverwijld op de hoogte te laten brengen van hun vrijheidsontneming (eerste lid). Uit overweging 35 van de preambule van de richtlijn volgt dat dit geen afbreuk mag doen aan een correct verloop van de strafprocedure tegen de verdachte of een strafprocedure tegen een andere persoon. Bovendien mogen lidstaten praktische regelingen treffen voor de toepassing van dit recht, voor zover

deze regelingen de daadwerkelijke uitoefening en essentie van dat recht onverlet laten.

Wanneer de verdachte minderjarig is, moeten personen die de ouderlijke verantwoordelijkheid dragen, zo spoedig mogelijk in kennis worden gesteld van de vrijheidsontneming en van de redenen daarvoor (tweede lid).

Lidstaten zijn bevoegd om tijdelijk af te wijken van de toepassing van deze rechten op vergelijkbare gronden als die zijn voorzien bij het recht op toegang tot een raadsman (derde lid). Wanneer wordt afgeweken van deze rechten en de verdachte minderjarig is, moet een met de bescherming of het welzijn van kinderen belaste autoriteit onverwijld in kennis worden gesteld van de vrijheidsontneming (vierde lid).

Op grond van artikel 8, eerste en derde lid, van de richtlijn gelden algemene voorwaarden voor de toepassing van de tijdelijke afwijkbevoegdheid. Afwijking mag alleen worden toegestaan op grond van een gemotiveerde beslissing van een rechterlijke autoriteit – voor toepassing in Nederland zijn dat een rechter of de officier van justitie – dan wel op grond van een beslissing van een andere autoriteit, onder de voorwaarde dat de beslissing kan worden onderworpen aan een toetsing door een rechterlijke autoriteit (derde lid). In overweging 38 van de preambule van de richtlijn is vermeld dat wanneer een tijdelijke afwijking is toegestaan door “een rechterlijke autoriteit die geen rechter of rechtbank is” (in Nederland is dat de officier van justitie), deze beslissing in ieder geval tijdens het onderzoek op de terechtzitting door een rechtbank zou moeten kunnen worden beoordeeld.

Het geldende Nederlandse recht

Het Nederlandse recht bevat een voorziening voor het op de hoogte stellen van derden van de vrijheidsontneming. In artikel 27, eerste lid, van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere opsporingsambtenaren (verder aan te duiden als: de Ambtsinstructie voor de politie) is bepaald dat, voor zover het bij of krachtens het Wetboek van Strafvordering bepaalde zich hiertegen niet verzet, de politie een familielid of een huisgenoot van een ingesloten verdachte zo spoedig mogelijk op de hoogte stelt van de insluiting (eerste volzin). In het geval de ingesloten verdachte minderjarig is, doet zij dit uit eigen beweging, indien deze meerderjarig is, doet zij dit slechts op diens verzoek (tweede volzin). Het Wetboek van Strafvordering verzet zich tegen kennisgeving van de vrijheidsontneming aan de bedoelde personen, wanneer tegen een verdachte wiens

vrijheid is ontnomen, maatregelen in het belang van het onderzoek zijn bevolen op grond van de artikelen 61a, eerste lid, 62, tweede lid, of 76 Sv die, voor zover hier relevant, ertoe noodzaken dat deze derden tijdelijk niet over de vrijheidsontneming worden geïnformeerd. Maatregelen in het belang van het onderzoek kunnen alleen tegen de in verzekering gestelde of in voorlopige hechtenis genomen verdachte worden bevolen wanneer deze in het belang van het onderzoek of in het belang van de orde volstrekt noodzakelijk zijn (artikelen 62, eerste lid, en 76 Sv). Een situatie waarin uitstel van kennisgeving in het belang van het onderzoek dringend noodzakelijk kan zijn, is die waarin er risico bestaat dat een huisgenoot of familielid bewijsmateriaal wegmaakt of medeverdachten inlicht en daardoor substantiële schade aan het onderzoek zou worden toegebracht.

De voorgestelde implementatie

De Nederlandse wet- en regelgeving voldoet nog niet geheel aan het in deze paragraaf besproken onderdeel van de richtlijn. Zo is er thans niet in voorzien dat de verdachte zelf de persoon aanduidt, die hij van de vrijheidsontneming op de hoogte gesteld wil zien. Voorgesteld wordt om ter implementatie van de richtlijn in een nieuw artikel 27e, eerste lid, Sv te bepalen dat de hulpofficier van justitie onverwijld na de aanhouding op verzoek van de verdachte kennis geeft van de vrijheidsontneming aan ten minste één door de verdachte aangeduide persoon. Evenals thans het geval is, moet een dergelijke kennisgeving kunnen worden uitgesteld wanneer de verdachte gedurende de vrijheidsontneming wordt onderworpen aan maatregelen in het belang van het onderzoek. Dit is te meer het geval, nu de verdachte zelf de persoon mag aanduiden die over de vrijheidsbeneming wordt geïnformeerd, en het dus niet langer om (alleen) een huisgenoot of familielid hoeft te gaan. Artikel 5, derde lid, van de richtlijn maakt het tijdelijk uitstellen van de kennisgeving in bijzondere omstandigheden mogelijk wanneer dit wordt gerechtvaardigd door een dringende noodzaak om ernstige negatieve gevolgen voor leven, vrijheid of fysieke integriteit van een persoon te voorkomen of om te voorkomen dat de strafprocedure substantiële schade zou worden toegebracht. Voorgesteld wordt om in artikel 27e, derde lid, Sv te bepalen dat de kennisgeving op de in de richtlijn aangegeven gronden kan worden uitgesteld.

De hulpofficier van justitie kan met toestemming van de officier van justitie beslissen om de kennisgeving uit te stellen. Van de beslissing en de gronden daarvoor wordt proces-verbaal opgemaakt (zie de tweede volzin van het

voorgestelde artikel 27e, derde lid, Sv). De beslissing van de hulpofficier wordt aldus onderworpen aan voorafgaande toetsing door de officier van justitie, een rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 8 van de richtlijn.

Wat betreft minderjarige verdachten die worden aangehouden, wordt voorgesteld om ter implementatie van de richtlijn in een nieuw artikel 488b, eerste lid, Sv te bepalen dat de hulpofficier van justitie zo spoedig mogelijk na aanhouding kennis geeft van de vrijheidsontneming aan de ouders of voogd van de minderjarige. De mogelijkheid om deze kennisgeving uit te stellen op grond van het voorgestelde artikel 27e, derde lid, Sv is ook bij minderjarigen van toepassing. Het spreekt voor zich dat deze mogelijkheid alleen in zeer uitzonderlijke gevallen in beeld kan komen. Artikel 5, vierde lid, van de richtlijn schrijft, in geval de kennisgeving aan de ouders of voogd om dwingende redenen wordt uitgesteld, voor dat een met de bescherming of het welzijn van kinderen belaste autoriteit onverwijld in kennis wordt gesteld van de vrijheidsbeneming van de minderjarige verdachte. Voorgesteld wordt om in die situatie de Raad voor de kindbescherming in kennis te stellen. Voor een verdere toelichting op de bepaling wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting.

Recht van verdachten wier vrijheid is ontnomen om te communiceren met een derde (5.3)

Op grond van artikel 6 van de richtlijn hebben verdachten van wie de vrijheid is ontnomen, het recht om zonder onnodig uitstel met ten minste een door hen aangeduide derde te communiceren (eerste lid). Dit recht kan worden beperkt of uitgesteld op grond van "dwingende of proportionele operationele vereisten" (tweede lid). In overweging 36 van de preambule van de richtlijn worden voorbeelden gegeven van deze vereisten. Het kan bijvoorbeeld gaan om de noodzaak te voorkomen dat de strafprocedure schade wordt toegebracht of dat een strafbaar feit wordt begaan. Ook kunnen lidstaten praktische regelingen treffen betreffende het tijdstip, de wijze, de duur en de frequentie van contacten met derden, met het oog op het bewaren van de orde en veiligheid op de plaats waar de betrokkene wordt vastgehouden.

Aandacht verdient dat beperking of uitstel niet aan de voorwaarden van artikel 8 van de richtlijn zijn onderworpen. Daardoor kunnen beslissingen tot beperking of uitstel ook worden genomen door bijvoorbeeld de directeur van de inrichting, zonder dat is vereist dat zijn beslissingen kunnen worden onderworpen aan een toetsing door een rechterlijke autoriteit.

De Nederlandse wet- en regelgeving voldoet aan artikel 6 van de richtlijn. Verdachten wier vrijheid is ontnomen, kunnen onder het vereiste toezicht en met inachtneming van de huisregels contacten met de buitenwereld hebben (post verzenden en ontvangen, bezoek ontvangen en telefoneren), tenzij tegen hen maatregelen in het belang van het onderzoek zijn bevolen die neerkomen op een beperking daarvan. Voorts hebben de ouders of voogd vrije toegang tot de minderjarige, welke toegang aan dezelfde algemene en bijzondere beperkingen onderhevig is of kan zijn als bij het vrije verkeer tussen raadsman en verdachte het geval is (zie artikel 490 Sv).

Ook verdachten die in een penitentiaire inrichting of in een justitiële jeugdinrichting zijn gedetineerd hebben het recht om contacten met de buitenwereld te hebben, een en ander onder het vereiste toezicht en met inachtneming van de huisregels. Artikel 6, tweede lid, van de richtlijn laat ruimte voor de genoemde beperkingsmogelijkheden. Onder de dwingende vereisten zijn toezichthoudende maatregelen en beperkingen te verstaan die noodzakelijk zijn met het oog op de handhaving van orde en veiligheid in de inrichting, de bescherming van de openbare orde of nationale veiligheid, de voorkoming of opsporing van strafbare feiten, en bescherming van slachtoffers of anderszins betrokkenen bij misdrijven (zie nader de in de transponeringstabel genoemde wetsartikelen). Onder proportionele operationele vereisten vallen beperkingen die in huisregels aan het ontvangen van bezoek en aan het telefoneren zijn gesteld.

Consulaire autoriteiten (5.4)

Artikel 7 van de richtlijn bevat het recht van de verdachte die geen onderdaan is van de lidstaat waar hem zijn vrijheid is ontnomen, om desgewenst de consulaire autoriteiten van de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft onverwijld op de hoogte te laten brengen van de vrijheidsontneming en met deze autoriteiten te communiceren (eerste lid). Deze verdachten hebben tevens het recht door hun consulaire autoriteiten te worden bezocht, zich met hen te onderhouden en met hen te corresponderen en het recht om hun wettelijke vertegenwoordiging in rechte door deze autoriteiten geregeld te zien, voor zover deze autoriteiten daarmee instemmen en de betrokken verdachten zulks wensen (tweede lid). De uitoefening van deze rechten kan in het nationale recht of nationale procedures worden gereguleerd, mits dat recht en die procedures de verwezenlijking van de met deze rechten beoogde doelen volledig waarborgen (derde lid). Omdat regulering in nationale "procedures" als alternatief voor regulering in het nationale recht mogelijk

is, kan deze regulering ook door praktische maatregelen plaatsvinden in plaats van door middel van wet- en regelgeving.

Zoals blijkt uit overweging 37 van de preambule van de richtlijn correspondeert het hier besproken artikel van de richtlijn met artikel 36 van het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen (verder: Weens Verdrag). Er is materieel geen verschil met de corresponderende bepaling uit het Weens Verdrag beoogd; de verschillen in formulering zijn uitsluitend terug te voeren op de omstandigheid dat de bepaling uit het Weens Verdrag rechten toekent aan consulaire autoriteiten, terwijl de richtlijn rechten in verband met consulaire bijstand toekent aan verdachten. Ondanks deze verschillen in formulering geldt voor zowel het verdrag als de richtlijn dat bijstand door de consulaire post alleen plaatsvindt wanneer de verdachte dat wenst. Het gaat dus niet om een recht van de consulaire post.

Aan het Weens Verdrag wordt in Nederland door praktische maatregelen voldaan. De praktische maatregelen zijn neergelegd in onder meer een instructie van het openbaar ministerie. Nu artikel 7 van de richtlijn implementatie door praktische maatregelen toestaat, behoeft dat artikel geen implementatie in wet- en regelgeving. Niettemin wordt de gelegenheid te baat genomen om het recht om de consulaire post op de hoogte te stellen van de vrijheidsontneming in het voorgestelde artikel 27e, tweede lid, op te nemen. De reden hiervan is dat, nu het recht om derden van de vrijheidsontneming in kennis te stellen ook in het wetboek wordt opgenomen, het wettensystematisch voor de hand ligt dit ook te doen wat betreft het informeren van de consulaire post. Artikelsgewijs wordt dit nader toegelicht.

Het recht op toegang raadsman in overleveringsprocedures (6)

De inhoud van de richtlijn (6.1)

Het recht op toegang tot een raadsman is in de richtlijn niet alleen toegekend aan verdachten in strafzaken, maar ook aan opgeëiste personen in overleveringsprocedures. De bepalingen over het recht op toegang tot een raadsman in overleveringszaken komen grotendeels overeen met de bepalingen over dat recht in strafzaken. Uit de bepalingen van artikel 10, eerste, tweede en derde lid, van de richtlijn vloeit voort dat opgeëiste personen die zijn aangehouden, dezelfde rechten hebben als verdachten in strafprocedures. Deze bepalingen

betreffen een codificatie in het Europese recht van het recht op toegang tot een raadsman, dat reeds op grond van het nationale recht van de lidstaten aan opgeëiste personen toekomt. Het recht op toegang tot een raadsman in overleveringsprocedures kent volgens de bedoelde bepalingen de volgende elementen: het recht op toegang tot een raadsman op een zodanig moment en op zodanige wijze dat opgeëiste personen hun rechten daadwerkelijk, en in ieder geval zonder onnodig uitstel na de vrijheidsbeneming, kunnen uitoefenen (tweede lid, onder a), het recht om te communiceren met hun raadsman en deze te ontmoeten (tweede lid, onder b) en het recht dat hun raadsman aanwezig is bij en, overeenkomstig procedures in het nationale recht, deelneemt aan een verhoor door de uitvoerende rechterlijke autoriteit (tweede lid, onder c). In de bepaling van het derde lid is vervolgens een aantal artikelen uit de richtlijn die in strafprocedures van toepassing zijn, van overeenkomstige toepassing verklaard. Het betreft artikel 4 (vertrouwelijke communicatie), de artikelen 5, 6 en 7 (het recht om een derde van de vrijheidsontneming op de hoogte te laten stellen, het recht om met een derde te communiceren en het recht op consulaire bijstand), artikel 9 (afstand van recht) en, voor zover het gaat om uitzonderingen op het recht om een derde van de vrijheidsontneming op de hoogte te stellen, artikel 8 (algemene voorwaarden voor het afwijken van rechten). De overwegingen van de preambule van de richtlijn die betrekking hebben op artikel 10, eerste, tweede en derde lid, van de richtlijn (overwegingen 42 tot en met 45), corresponderen grotendeels met de overwegingen die betrekking hebben op het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures.

Het vierde, vijfde en zesde lid van artikel 10 bevatten aanvullende bepalingen met betrekking tot het recht op toegang tot een raadsman die specifiek zien op opgeëiste personen. Voor hen wordt naast de toegang tot een raadsman in de uitvoerende lidstaat ook voorzien in een recht op toegang in de uitvaardigende lidstaat in de fase dat betrokkene zich nog in de uitvoerende lidstaat bevindt. Dit recht op toegang tot een raadsman in de uitvaardigende lidstaat met het oog op overleveringsprocedures is nieuw. Weliswaar kan een opgeëiste persoon die in de uitvoerende lidstaat ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel (EAB) is aangehouden, ook in de huidige situatie al een advocaat inschakelen in de uitvaardigende lidstaat terwijl hij nog in de uitvoerende lidstaat is, maar de wijze waarop dat moet gebeuren, is een zaak van het nationale recht van de lidstaten. Ook het optreden van een aldus ingeschakelde advocaat is een zaak van het nationale recht van de lidstaten. De richtlijn strekt ertoe het recht op toegang tot een advocaat in de uitvaardigende lidstaat vast te leggen en de uitoefening van dat recht te faciliteren. Zo wordt de opgeëiste persoon onverwijld na zijn aanhouding

door de bevoegde autoriteit in de uitvoerende lidstaat ervan op de hoogte gesteld dat hij het recht heeft in de uitvaardigende lidstaat een advocaat aan te wijzen (vierde lid) en dient de bevoegde autoriteit in de uitvoerende lidstaat de uitvaardigende justitiële autoriteit te informeren over het verzoek van de opgeëiste persoon om in die lidstaat een advocaat aan te wijzen (vijfde lid, eerste volzin). De bevoegde autoriteit in de uitvaardigende staat verstrekt daarna aan de opgeëiste persoon de informatie over hoe hij in die lidstaat een advocaat kan vinden (vijfde lid, tweede volzin). Hierbij is gedacht, zoals blijkt uit overweging 46, aan een lijst van advocaten, maar de richtlijn bevat ter zake geen voorschriften. De rol van een in de uitvaardigende lidstaat aangewezen advocaat in de overleveringsprocedure is ondersteunend van aard. Hij kan de raadsman in de uitvoerende lidstaat informatie en advies verstrekken. De rechtsbijstand in de uitvoerende lidstaat tijdens de procedure van overlevering wordt verleend door de raadsman uit die lidstaat, zoals blijkt uit het eerste tot en met het derde lid van artikel 10. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat de uitoefening van het recht op toegang tot een raadsman in de uitvaardigende lidstaat de overleveringsprocedure verlengt. Om dat duidelijk te maken, is in het zesde lid vastgelegd dat de termijnen waarbinnen op de tenuitvoerlegging van een EAB wordt beslist (artikelen 22 en 40 van de Overleveringswet) en de feitelijke overlevering moet worden uitgevoerd (artikelen 35 en 43 van de Overleveringswet), onverkort gelden.

Het geldende recht en de voorgestelde implementatie (6.2)

De geldende wet- en regelgeving voldoet voor een belangrijk deel aan het in deze paragraaf besproken onderdeel van de richtlijn: vanzelfsprekend bestaat in Nederlandse overleveringsprocedures het recht op bijstand van een raadsman in Nederland en er is ook geen rechtsregel die het een opgeëiste persoon die in Nederland is aangehouden ter uitvoering van een EAB, thans verbiedt daarnaast in de uitvaardigende lidstaat een advocaat aan te wijzen. Ook staat de Nederlandse wetgeving er niet aan in de weg dat een opgeëiste persoon die in het buitenland is aangehouden ter uitvoering van een door Nederland uitgevaardigd EAB, bijstand van een advocaat in Nederland zoekt. Omdat in de richtlijn een recht op toegang tot een advocaat in de uitvaardigende lidstaat wordt geïntroduceerd, is het noodzakelijk dit ook in de Nederlandse wetgeving expliciet te regelen. Met het oog daarop wordt de Overleveringswet (Olw) aangevuld. Deze aanvulling betreft het door de richtlijn geïntroduceerde recht van de opgeëiste persoon een advocaat aan te wijzen in de uitvaardigende lidstaat en de wijze waarop dat dient te worden gefaciliteerd (paragraaf 6.2.2). Verder vloeit uit het bepaalde in de richtlijn dat opgeëiste personen dezelfde rechten hebben als verdachten in strafprocedures

voort, dat de Overleveringswet ook op dit punt aanvulling behoeft (paragraaf 6.2.1). Daarbij is van de gelegenheid gebruik gemaakt om de regeling van de rechtsbijstand in de procedure van overlevering door Nederland in deze wet meer te concentreren, in een nieuw artikel 43a Olw.

6.2.1 Bijstand van een raadsman in overleveringsprocedures in Nederland (als Nederland optreedt als uitvoerende lidstaat)

Uit artikel 10, eerste, tweede en derde lid, van de richtlijn vloeit, zoals gezegd, voort dat opgeëiste personen die zijn aangehouden, dezelfde rechten hebben als die de richtlijn aan verdachten in strafprocedures toekent, te beginnen met het recht op toegang tot een raadsman op een zodanig moment en op zodanige wijze dat zij hun rechten daadwerkelijk, en in ieder geval zonder onnodig uitstel na de vrijheidsbeneming, kunnen uitoefenen (tweede lid, onder a). Ter implementatie van dit onderdeel van de richtlijn wordt voorgesteld om in de Overleveringswet in het algemeen te bepalen dat de opgeëiste persoon zijn recht om door een raadsman te worden bijgestaan, kan uitoefenen overeenkomstig de corresponderende bepalingen die gelden voor verdachten in strafprocedures (zie het in artikel II voorgestelde artikel 43a, eerste lid, Olw) en om de toevoeging van een raadsman, die nu al in overleveringszaken is voorzien, op dezelfde wijze vorm te geven als in dit wetsvoorstel ter implementatie van de richtlijn bij strafzaken is gebeurd (zie paragraaf 3.3). Dat laatste houdt in dat de hulpofficier van justitie de raad voor rechtsbijstand van de aanhouding van de opgeëiste persoon in kennis stelt, waarna de raad een raadsman toevoegt (zie het voorgestelde artikel 43a, tweede lid, Olw). Daardoor is verzekerd dat de opgeëiste persoon onverwijld na zijn aanhouding een raadsman kan consulteren.

De opgeëiste persoon heeft in overleveringsprocedures ook nu al het, ook in artikel 10, tweede lid, onder b, van de richtlijn voorziene, recht om met zijn raadsman te communiceren en deze te ontmoeten. In het geldende artikel 30, eerste lid, Olw is artikel 50, eerste lid, Sv van overeenkomstige toepassing verklaard. Artikel 50, eerste lid, Sv garandeert het vrije verkeer tussen de verdachte en zijn raadsman. Wat daarover, en over de bepalingen over het bezoeken van en communiceren met een van zijn vrijheid beroofde verdachte in paragraaf 3.4 is vermeld, is hier van overeenkomstige toepassing.

Volgens het geldende recht heeft de opgeëiste persoon in overleveringsprocedures het recht om zich door zijn raadsman te laten bijstaan tijdens verhoren door de uitvoerende rechterlijke autoriteit. Hij kan bovendien ervan afzien zelf bij het verhoor door de rechtbank aanwezig te zijn en zich te laten vertegenwoordigen

door zijn raadsman. Implementatie van het desbetreffende onderdeel van de richtlijn (artikel 10, tweede lid, onder c) vergt derhalve slechts enkele bijstellingen van de Overleveringswet. Die wet bepaalt thans alleen bij het verhoor door de rechtbank expliciet dat de opgeëiste persoon zich door een raadsman kan laten bijstaan (artikel 25, derde lid, Olw). Reeds na de (voorlopige) aanhouding van de opgeëiste persoon wordt een raadsman toegevoegd, waardoor vanaf dat moment in rechtsbijstand is voorzien. Dus ook op de momenten waarop de opgeëiste persoon volgens de wettelijke regeling in verband met de inverzekeringstelling of verlenging daarvan wordt gehoord. Voorgesteld wordt de desbetreffende artikelen aan te vullen met een bepaling volgens welke de opgeëiste persoon zich ook op de desbetreffende momenten bij het verhoor door een raadsman kan laten bijstaan. Daaruit vloeit voort dat de raadsman bevoegd is datgene te doen wat voor het verlenen van die bijstand nodig is. Er ligt in besloten dat de raadsman, zoals de richtlijn voorschrijft, de verhoren van de opgeëiste persoon mag bijwonen en daaraan mag deelnemen, welke deelname onder meer kan bestaan in vragen stellen, om verduidelijking vragen en opmerkingen maken.

Ook de Overleveringswet schrijft niet de wijze voor waarop de raadsman tijdens verhoren rechtsbijstand verleent. Dat is, uitgaande van het belang van zijn cliënt en binnen de grenzen van het tuchtrecht, aan de raadsman zelf. De wijze van rechtsbijstandverlening vindt in de Overleveringswet wat betreft de behandeling door de rechtbank slechts een grens in het van overeenkomstige toepassing verklaarde artikel 272 Sv betreffende de handhaving van de orde tijdens de zitting. Zie daarover nader in paragraaf 3.5.2; wat daarover in die paragraaf met betrekking tot strafzaken is gezegd, is hier van overeenkomstige toepassing. Voorgesteld wordt om in het nieuwe artikel 43a, eerste lid, Olw ook artikel 124 Sv over ordemaatregelen bij ambtsverrichtingen van overeenkomstige toepassing te verklaren in de overleveringsprocedure, in verband met verhoren van de opgeëiste persoon in verband met zijn inverzekeringstelling.

Zoals gezegd krijgt de opgeëiste persoon na zijn aanhouding rechtsbijstand doordat voor hem een raadsman wordt opgeroepen. Ook nu al laat de Overleveringswet toe dat de opgeëiste persoon voorafgaand aan het moment waarop hij in verband met de inverzekeringstelling wordt gehoord, zijn raadsman consulteert. Voorgesteld wordt om ter uitvoering van de richtlijn het recht op consultatiebijstand uitdrukkelijk in de Overleveringswet vast te leggen. Consultatiebijstand voorafgaand aan het moment waarop de opgeëiste persoon in verband met de inverzekeringstelling wordt gehoord is om verschillende redenen van betekenis. De raadsman kan de opgeëiste persoon in algemene zin inlichten over wat hem te

wachten staat. De raadsman kan hem adviseren over de vraag of het zin heeft tegen verdere vrijheidsbeneming te opponeren, en over de vraag of het raadzaam is in te stemmen met onmiddellijke overlevering.

Tegen deze achtergrond is in het voorgestelde artikel 43a, vierde lid, Olw bepaald dat de opgeëiste persoon voor wie een raadsman beschikbaar is, de gelegenheid wordt verschaft om voorafgaand aan zijn verhoor in verband met de inverzekeringstelling gedurende ten hoogste een half uur met hem een onderhoud te hebben. Evenals in de voorgestelde regeling voor strafzaken het geval is, is ook in overleveringszaken wenselijk te bepalen dat maximaal twee uur op de opgeroepen raadsman wordt gewacht alvorens te beginnen de opgeëiste persoon in verband met de inverzekeringstelling te horen. Waar aangewezen kan voor de communicatie tussen raadsman en opgeëiste persoon gebruik worden gemaakt van de tolkentelefoon. Opneming van een maximale wachttijd is wenselijk gelet op in het bijzonder de termijn voor overdracht van de opgeëiste persoon die buiten het arrondissement Amsterdam is aangehouden, aan de officier van justitie in Amsterdam.

Zoals gezegd verklaart artikel 10, derde lid, van de richtlijn een aantal rechten uit de richtlijn van overeenkomstige toepassing op overleveringsprocedures in de uitvoerende lidstaat. Deze rechten komen de opgeëiste persoon in overleveringsprocedures nu al toe. De eerste bepaling die de richtlijn van overeenkomstige toepassing verklaart op overleveringsprocedures, is die betreffende het recht op vertrouwelijke communicatie met de raadsman. Dit is thans vastgelegd in artikel 30, eerste lid, Olw, waarin artikel 50, eerste lid, Sv van overeenkomstige toepassing is verklaard. Artikel 50, eerste lid, Sv, garandeert het vrije verkeer tussen de verdachte en zijn raadsman. Wat daarover, en over de bepalingen over vertrouwelijke communicatie in penitentiaire inrichtingen in paragraaf 4 is vermeld, is hier van overeenkomstige toepassing.

Het feit dat de richtlijn in artikel 10, derde lid, het recht om een derde van de vrijheidsontneming op de hoogte te laten stellen, het recht om met een derde te communiceren en het recht op consulaire bijstand (artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn), van overeenkomstige toepassing verklaart op overleveringsprocedures, vergt een aanvulling van de Overleveringswet waardoor het in dit wetsvoorstel voor strafzaken voorgestelde artikel 27e Sv van overeenkomstige toepassing wordt verklaard (zie het voorgestelde artikel 17, derde lid, Olw). Voor de goede orde wordt hier opgemerkt dat het recht om derden van de vrijheidsbeneming in kennis te stellen en met hen te communiceren, en het recht op consulaire bijstand, ook thans reeds voor opgeëiste personen geldt. De aanvulling die op dit punt in de

Overleveringswet wordt voorgesteld, houdt mede verband met de wens om deze rechten, evenals ten aanzien van de corresponderende rechten in strafprocedures wordt voorgesteld, op het niveau van de wet vast te leggen. Zie voor een nadere toelichting paragraaf 5 en de artikelsgewijze toelichting op artikel II, onderdeel A.

Ook de bepaling van artikel 9 van de richtlijn, betreffende het doen van afstand van het recht op toegang tot een raadsman in strafprocedures, dient van overeenkomstige toepassing te zijn in overleveringsprocedures. Aan deze bepaling wordt uitvoering gegeven door het voor strafzaken voorgestelde artikel 28a Sv van overeenkomstige toepassing te verklaren in het nieuwe artikel 43a Olw.

Bijstand van een raadsman in uitvaardigende lidstaat (6.2.2)

Zoals hierboven in deze paragraaf is uiteengezet, kent de richtlijn aan de opgeëiste persoon formeel een recht toe om tijdens de overleveringsprocedure een advocaat aan te (doen) wijzen in de uitvaardigende lidstaat en legt deze aan de bevoegde autoriteiten de verplichting op om dat te faciliteren op de wijze zoals voorzien in de richtlijn. Ter uitvoering van de desbetreffende bepalingen uit de richtlijn wordt de Overleveringswet met een tweetal wettelijke voorzieningen aangevuld: een voor gevallen waarin Nederland de uitvoerende lidstaat is (hoofdstuk II Olw) en een voor gevallen waarin Nederland de uitvaardigende lidstaat is (hoofdstuk III Olw).

Nederland uitvoerende lidstaat

Wanneer Nederland de uitvoerende lidstaat is, bestaat het faciliteren er in de eerste plaats in dat de opgeëiste persoon erop wordt gewezen dat hij een advocaat kan aanwijzen in de uitvaardigende lidstaat met het oog op het, door het verstrekken van informatie en advies, verlenen van bijstand aan zijn raadsman in de overleveringsprocedure in Nederland (artikel 10, vierde lid, van de richtlijn). In de tweede plaats dient op grond van artikel 10, vijfde lid, van de richtlijn een daartoe strekkend verzoek van de opgeëiste persoon terstond aan de uitvaardigende justitiële autoriteit te worden doorgeleid. Het recht een raadsman aan te wijzen in de uitvaardigende lidstaat laat op grond van artikel 10, zesde lid, van de richtlijn de termijnen van de overleveringsprocedure onverlet. Voorgesteld wordt om deze verplichtingen als volgt in de Overleveringswet te implementeren. In het voorgestelde artikel 17, derde lid, Olw wordt bepaald dat de opgeëiste persoon (schriftelijk) wordt gewezen op de mogelijkheid te verzoeken om aanwijzing van een advocaat in de uitvaardigende lidstaat en in het voorgestelde artikel 21a Olw wordt bepaald dat de opgeëiste persoon die is aangehouden, kan verzoeken een advocaat in de uitvaardigende lidstaat aan te wijzen met het oog op het, door het

verstrekken van informatie en advies, verlenen van bijstand aan zijn raadsman in de overleveringsprocedure in Nederland. Voorts wordt in laatstgenoemde artikel bepaald dat de officier van justitie na ontvangst van het verzoek de uitvaardigende justitiële autoriteit terstond van het verzoek in kennis stelt, omdat de termijnen voor de behandeling van het EAB onverkort gelden. Het is dan verder aan de bevoegde autoriteit in die lidstaat om de opgeëiste persoon van informatie te voorzien teneinde hem in staat te stellen een advocaat aan te zoeken. Dat laatste blijft de eigen verantwoordelijkheid van de opgeëiste persoon. Zoals blijkt uit artikel 10, vierde lid, van de richtlijn heeft de advocaat in de uitvaardigende lidstaat een ondersteunende rol in de overleveringsprocedure doordat hij de raadsman van de opgeëiste persoon in Nederland informatie en advies kan verstrekken met het oog op de overleveringsprocedure. Het gaat dus niet om advisering van de raadsman in de uitvoerende lidstaat over de strafzaak met het oog waarop het EAB is uitgevaardigd. De overleveringsrechter heeft geen taak bij beoordeling van aspecten van de strafzaak; hij buigt zich over het EAB en beslist over de overlevering. De strafzaak is uitsluitend een zaak van de strafrechter in de uitvaardigende lidstaat.

Wanneer de officier van justitie het verzoek van de opgeëiste persoon om een advocaat in de uitvaardigende lidstaat aan te wijzen, conform het voorgestelde artikel 21a Olw heeft doorgeleid, en de opgeëiste persoon bij de rechtbank zijn beklag doet over het feit dat de uitvaardigende lidstaat niet heeft gereageerd, is dit geen reden voor aanhouding van de behandeling, omdat de termijnen voor overlevering volgens het voorgestelde artikel 21a Olw onverkort gelden. Zie ook artikel 10, zesde lid, van de richtlijn.

Nederland uitvaardigende lidstaat

Voor gevallen waarin Nederland het EAB heeft uitgevaardigd en de opgeëiste persoon in de procedure voor overlevering aan Nederland via de uitvoerende justitiële autoriteit in de uitvoerende lidstaat om aanwijzing van een advocaat in Nederland heeft verzocht, geldt op grond van de richtlijn de verplichting om hem onverwijld de informatie te verstrekken om in Nederland een advocaat te vinden. Deze verplichting is in het voorgestelde artikel 48a Olw neergelegd: na ontvangst van een kennisgeving van de uitvoerende justitiële autoriteit dat de opgeëiste persoon heeft verzocht om aanwijzing van een in Nederland ingeschreven advocaat met het oog op het, door het verstrekken van informatie en advies, verlenen van bijstand aan zijn raadsman in de uitvoerende lidstaat ten behoeve van de procedure voor overlevering door die lidstaat, verstrekt de uitvaardigende officier

van justitie onverwijld de daarvoor benodigde gegevens aan de opgeëiste persoon. Onder de benodigde gegevens die de officier van justitie moet verstrekken, kan, in het licht van overweging 46 van de preambule van de richtlijn, worden verstaan het aan de opgeëiste persoon verstrekken van een lijst met namen en contactgegevens van in Nederland inschreven advocaten. Wij zijn voornemens de Nederlandse Orde van Advocaten te vragen een dergelijke lijst op te stellen. De verstrekking van deze informatie door de officier van justitie vindt, zo is bepaald, al dan niet door tussenkomst van de uitvoerende justitiële autoriteit plaats. Omdat de uitvoerende justitiële autoriteit eerder het verzoek van de opgeëiste persoon tot verstrekking van deze informatie heeft doorgeleid, ligt het voor de hand dat deze autoriteit het beste op de hoogte is van de verblijfplaats van betrokkene en daarom de informatie naar hem kan doorsturen. Rechtstreekse toezending van deze informatie is daarmee overigens niet uitgesloten.

Ook hier geldt dat de Nederlandse advocaat de advocaat in de uitvoerende lidstaat ondersteunt door informatie en advies te verstrekken met het oog op de overleveringsprocedure in die lidstaat.

Overige bepalingen uit de richtlijn (7)

In deze paragraaf worden enkele bepalingen uit de richtlijn besproken die in het voorgaande nog niet of niet volledig aan bod zijn gekomen.

Artikel 11 van de richtlijn bepaalt dat de richtlijn het nationale recht inzake rechtsbijstand, welk recht volgens dit artikel in overeenstemming moet zijn met artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie, onverlet laat. Deze bepaling behoeft naar haar aard geen implementatie in wet- en regelgeving. In paragraaf 1.1 is erop gewezen dat de Europese Commissie een voorstel heeft gedaan voor een richtlijn over gefinancierde rechtsbijstand.

Op grond van artikel 12, eerste lid, van de richtlijn moeten verdachten in strafprocedures en opgeëiste personen in overleveringsprocedures over een doeltreffende voorziening in rechte beschikken in gevallen waarin hun recht op toegang tot een raadsman is geschonden.

Wat betreft strafprocedures voldoet de Nederlandse wetgeving aan deze bepaling. Voor zover een schending van het recht op bijstand van een raadsman in het voorbereidende onderzoek heeft plaatsgevonden, kunnen verdachten daarover klagen wanneer hun zaak door de rechter op de terechtzitting wordt behandeld. De

rechter kan aan vormverzuimen in het voorbereidende onderzoek op grond van artikel 359a Sv rechtsgevolgen verbinden (zie hierboven in paragraaf 3.10). Tegen een beslissing van de rechtbank over het recht op toegang tot een raadsman kan worden opgekomen in het hoger beroep bij het gerechtshof.

Wat betreft de vereiste voorziening in rechte voor gevallen waarin het recht op toegang tot een raadsman in de overleveringsprocedure is geschonden, is uitgangspunt dat deze voorziening alleen binnen het kader van die procedure behoeft te worden geboden, en dat deze binnen de termijnen van Kaderbesluit 2002/548/JBZ wordt gevoerd. Het uitgangspunt dat de richtlijn geen afbreuk mag doen aan de termijnen van dat kaderbesluit, wordt bevestigd in artikel 10, zesde lid, van de richtlijn. De geldende wetgeving voldoet aan dit onderdeel van de richtlijn. Wanneer het recht op bijstand van een raadsman niet in acht is genomen – de raadsman is bijvoorbeeld niet tot het verhoor door de officier van justitie in het kader van de inverzekeringstelling toegelaten –, kan daarover worden geklaagd tijdens de behandeling door de rechtbank. In het theoretische geval waarin het de rechtbank is die dat recht niet heeft gerespecteerd, kan daartegen bij de civiele rechter in kort geding worden opgekomen, bij welke behandeling in kort geding evenzeer rekening moet worden gehouden met de termijnen van het kaderbesluit.

Artikel 14 van de richtlijn bevat een zogenoemde non-regressieclausule waarin is bepaald dat de richtlijn niet mag worden uitgelegd als een afwijking of beperking van de rechten of waarborgen die voortvloeien uit andere internationale instrumenten zoals het EVRM en het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie, die een hoger beschermingsniveau bieden.

Deze bepaling vergt naar haar aard geen implementatie in wet- en regelgeving. In dit verband kan worden gewezen op artikel 94 Grondwet waarin is neergelegd dat de wettelijke voorschriften geen toepassing vinden indien deze onverenigbaar zijn met een ieder verbindende bepalingen van verdragen.

Overgangsrecht (8)

Het is niet nodig in een bepaling van overgangsrecht te voorzien. Bij wijzigingen van strafvorderlijke aard wordt uitgegaan van onmiddellijke werking. Dat betekent dat aan die onderdelen van de in dit wetsvoorstel opgenomen wettelijke voorschriften, die ten opzichte van het geldende recht nieuw zijn, vanaf de datum van inwerkingtreding moet worden voldaan zodra de desbetreffende proceshandeling wordt verricht. Dat betekent bijvoorbeeld dat verhoorbijstand aan

meerderjarige verdachten, een nieuw element, moet worden toegestaan bij verhoren die na de datum van inwerkingtreding plaatsvinden.

Mocht voorafgaand aan de datum van inwerkingtreding van de in dit wetsvoorstel voorgestelde regeling in de rechtspraak worden aangenomen dat uit artikel 6 EVRM een algemeen en zelfstandig recht van de verdachte op aanwezigheid van de raadsman tijdens het politieverhoor voortvloeit (zie nader in paragraaf 3.2.2), dan gaat de verplichting om een dergelijk recht te waarborgen, op een eerder moment in, omdat deze in dat geval rechtstreeks op artikel 6 EVRM berust.

Financiële paragraaf (9)

PM

ARTIKELSGEWIJS

Artikel I, onderdeel A

Omdat het recht om een derde, alsmede (bij verdachten die niet de Nederlandse nationaliteit hebben) de consulaire post van de vrijheidsbeneming op de hoogte te stellen in dit wetsvoorstel wordt opgenomen, dient in artikel 27c Sv, dat bij aanvaarding en inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot implementatie van de Richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures in het Wetboek van Strafvordering zal worden opgenomen, naar dit recht te worden verwezen. Voorheen werd daarnaar in een algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van artikel 27c Sv verwezen.

Artikel I, onderdeel B

Artikel 27d Sv

Dit artikel is toegelicht in paragraaf 2.1. Het tweede lid geldt alleen voor opsporingsambtenaren en niet voor rechterlijke ambtenaren. Dit is in lijn met artikel 2, derde lid, van de richtlijn waarin alleen wordt gesproken over het verhoor "door de politie of een andere rechtshandhavingsautoriteit". Anders dan op andere plaatsen in de richtlijn is in dit artikellid een verwijzing naar het verhoor door rechterlijke autoriteit weggelaten. Dit is bewust gebeurd om te voorkomen dat wanneer een (niet-verdachte) getuige wordt gehoord door de zittingsrechter in een

zaak tegen een verdachte en deze getuige een verklaring aflegt waarmee hij zichzelf belast, het verhoor zou moeten worden gestopt en de zaak zou moeten worden aangehouden in gevallen waarin verder horen van de getuige over betrokkenheid van de verdachte naar het oordeel van de zittingsrechter noodzakelijk is.

Artikel 27e Sv

Dit artikel is toegelicht in de paragrafen 5.2 en 5.4. Een kennisgeving als bedoeld in het eerste en tweede lid kan achterwege blijven wanneer de verdachte meteen na zijn aanhouding weer in vrijheid wordt gesteld.

Wat betreft de in het eerste lid opgenomen verplichting een door de verdachte aangeduide persoon van de vrijheidsontneming van de verdachte in kennis te stellen, verdient opmerking dat dit een inspanningsverplichting is. Het informeren van derden zal mede afhankelijk kunnen zijn van de beschikbaarheid van contactgegevens.

Wanneer een verdachte die niet de Nederlandse nationaliteit heeft, twee of meer (andere) nationaliteiten heeft, hij mag kiezen van welke staat de consulaire post op grond van het tweede lid wordt ingelicht.

Wat betreft de in het derde lid opgenomen mogelijkheid om de kennisgeving uit te stellen verdient opmerking dat de voorwaarde uit de richtlijn dat het moet gaan om een tijdelijke afwijking met een strikt beperkte geldigheidsduur tot uitdrukking is gebracht door te bepalen dat uitstel mogelijk is "voor zover" daarvoor op een van de in het derde lid geformuleerde gronden een dringende noodzaak bestaat.

In verband met het derde lid is van belang dat in overweging 35 van de preambule van de richtlijn is aangegeven dat indien de bevoegde autoriteiten overwegen tot uitstel van de kennisgeving aan een specifieke derde, zij eerst zouden moeten overwegen of een andere, door de verdachte aangeduide derde van de vrijheidsbeneming op de hoogte kan worden gesteld. Dit ligt besloten in een met beginselen van subsidiariteit en proportionaliteit overeenstemmende uitoefening van het eerste lid.

Overwogen is om als grond voor het uitstel van de kennisgeving in het derde lid de gronden aan te wijzen waarop ook de maatregelen in het belang van het onderzoek kunnen berusten. Daarvan is afgezien, omdat uitstel van de kennisgeving aan derden ter implementatie van de richtlijn alleen mogelijk is wanneer dit op een van de in artikel 5, derde lid, van de richtlijn omschreven gronden dringend

noodzakelijk is. Gedurende het ophouden voor onderzoek kunnen evenwel ook zonder dringende noodzakelijkheid maatregelen worden genomen in het belang van het onderzoek, hetgeen een lichter criterium is dan de richtlijn toestaat.

In gevallen waarin de kennisgeving op grond van het derde lid wordt uitgesteld, is het de raadsman niet toegestaan om de persoon voor wie de kennisgeving is bestemd direct of indirect op de hoogte te stellen van de aanhouding van de verdachte.

Artikel I, onderdeel C

Dit is een technische wijziging die is toegelicht in paragraaf 3.8.

Artikel I, onderdeel D

In dit onderdeel wordt een viertal artikelen aan het wetboek toegevoegd, die betrekking hebben op bijstand van een raadsman.

Artikel 28a Sv is toegelicht in paragraaf 3.8. Artikel 28b Sv is toegelicht in de paragrafen 3.3 en 3.5.3. Artikel 28c Sv is toegelicht in paragrafen 3.5.3 en 3.7.

Artikel 28d Sv is toegelicht in paragrafen 3.5.4 en 3.7. In aanvulling daarop kan worden vermeld dat wanneer de raadsman aan het verhoor deelneemt, daarvan op grond van de laatste volzin van het eerste lid melding moet worden gemaakt in het proces-verbaal van verhoor. Daarmee wordt uitvoering gegeven aan de laatste volzin van artikel 3, derde lid, onder b, van de richtlijn.

Artikel I, onderdeel E

In dit onderdeel wordt in artikel 40 Sv geregeld dat wanneer de hulpofficier van justitie in de in het voorgestelde artikel 28b, eerste en tweede lid, Sv de mededeling doet dat de verdachte is aangehouden, de raad voor rechtsbijstand een raadsman toevoegt. Deze wijziging is alleen nodig voor het geval het voorliggende wetsvoorstel, na tot wet te zijn verheven, eerder in werking mocht treden dan het separate wetsvoorstel. In het separate wetsvoorstel worden de bepalingen over de raadsman in Titel III van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering geactualiseerd, daarbij voortbouwend op het voorliggende wetsvoorstel.

Artikel I, onderdeel F

In dit onderdeel wordt voorgesteld een artikel 488b in te voegen in Titel II van het Vierde Boek van het Wetboek van Strafvordering (strafvordering in zaken betreffende minderjarige verdachten). Dit artikel is toegelicht in paragraaf 5.2. In aanvulling daarop kan over de verschillende leden van het voorgestelde artikel 488b Sv het volgende worden opgemerkt.

In het eerste lid wordt gesproken over een kennisgeving van de vrijheidsontneming aan de "ouders of voogd". Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 5, tweede lid, van de richtlijn. Daarin is bepaald dat de drager van de ouderlijke verantwoordelijkheid moet worden ingelicht, tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is, in welk geval een andere daarvoor in aanmerking komende volwassene moet worden ingelicht. In Nederland wordt het ouderlijk gezag uitgeoefend door de ouders of een voogd. Er mag van worden uitgegaan dat van de situatie waarin het informeren van de ouders niet in het belang van een minderjarige is, alleen sprake kan zijn wanneer het ouderlijk gezag door een (al dan niet voorlopig benoemde) voogd wordt uitgeoefend, in welk geval alleen de voogd als drager van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt ingelicht. Dit wordt in het eerste lid uitgedrukt door te spreken over kennisgeving aan de ouders "of" voogd. De situatie waarin het informeren van zowel de ouders als de voogd niet in het belang van de minderjarige zou zijn, lijkt theoretisch.

Op grond van het eerste lid moet kennis worden gegeven van de vrijheidsontneming en van de redenen daarvan. Wat betreft de redenen van de vrijheidsontneming is voldoende dat aan de ouders of voogd wordt medegedeeld ter zake van welk strafbaar feit de aangehouden minderjarige is als verdachte is aangemerkt.

Ter implementatie van artikel 5, vierde lid, van de richtlijn wordt in het tweede lid bepaald dat de Raad voor de kindbescherming van de vrijheidsontneming in kennis wordt gesteld in gevallen waarin kennisgeving aan de ouders of voogd om dwingende redenen wordt uitgesteld. Voor zover deze dwingende redenen inhouden dat de ouders of voogd in het belang van het onderzoek tijdelijk onwetend worden gehouden van de vrijheidsbeneming, dient de hulpofficier van justitie aan de Raad voor de kindbescherming mee te delen dat de ouders of voogd niet met de vrijheidsontneming bekend mogen raken. De Raad kan in deze situatie de minderjarige bezoeken.

Artikel I, onderdelen G en H

In deze onderdelen wordt, door toevoeging van een nieuw artikel 488c aan Titel II van het Vierde Boek van het Wetboek van Strafvordering, voorzien in enkele bijzondere bepalingen over de consultatiebijstand en verhoorbijstand van jeugdige personen. Deze bepalingen zijn toegelicht in paragraaf 3.9. In aanvulling daarop kan over de verschillende leden van het voorgestelde artikel 488c Sv het volgende worden opgemerkt.

In het eerste en tweede lid is erin voorzien dat voor alle aangehouden minderjarige verdachten een raadsman wordt aangewezen. In het vierde lid is bepaald dat deze verdachten van de door de aangewezen raadsman te verlenen consultatiebijstand geen afstand kunnen doen. Tevens is daarin opgenomen dat de minderjarige verdachte die na zijn aanhouding consultatiebijstand heeft gehad, na overleg met zijn raadsman kan beslissen of hij gebruik wil maken van zijn recht op verhoorbijstand. Redelijk is te verwachten, dat na bespreking van de zaak in het algemeen kan worden overzien of aanwezigheid van de raadsman tijdens het verhoor zinvol is; dat zal waarschijnlijk bij de zwaardere zaken aan de orde zijn.

Voor de duidelijkheid is in het derde lid en in de laatste volzin van het vierde lid bepaald dat de bepalingen over het weigeren van consultatiebijstand, en verhoorbijstand van overeenkomstige toepassing zijn.

Artikel II, onderdeel A

Dit onderdeel is toegelicht in paragraaf 6.2.1. In de Overleveringswet wordt uitgegaan van een systeem van enerzijds een "voorlopige aanhouding" van een opgeëiste persoon op basis van een signalering in het Schengen-informatiesysteem (hoofdstuk II, paragraaf A) en anderzijds van een "aanhouding" van een zodanige persoon op basis van een reeds uitgevaardigd EAB (hoofdstuk II, paragraaf B). De wijzigingen die in dit onderdeel in artikel 17, derde lid, Olw – betreffende gevallen van voorlopige aanhouding – worden doorgevoerd, gelden op grond van artikel 21, eerste lid, Olw automatisch ook voor gevallen van aanhouding.

Artikel 17, derde lid, Olw zal, wanneer het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn betreffende het recht op informatie in strafprocedures tot wet zal zijn verheven en in werking zal zijn getreden, bepalen dat de opgeëiste persoon die is aangehouden, schriftelijk mededeling wordt gedaan van (onder andere) zijn recht op bijstand van een raadsman. Omdat het recht op bijstand van een raadsman in de procedure voor overlevering door Nederland in het voorliggende wetsvoorstel in een nieuw artikel 43a Olw wordt geconcentreerd, wordt in onderdeel A, eerste lid, voorgesteld voor de inhoud van dat recht in artikel 17, derde lid, Olw te verwijzen

naar artikel 43a Olw. Een inhoudelijke aanvulling die in onderdeel A, eerste lid, wordt voorgesteld betreft schriftelijke mededeling aan de opgeëiste persoon dat hij tevens de mogelijkheid heeft te verzoeken om een advocaat in de uitvaardigende lidstaat aan te wijzen. Daarmee wordt uitvoering gegeven aan artikel 10, vierde lid, van de richtlijn volgens hetwelk de uitvoerende justitiële autoriteit de opgeëiste persoon na zijn aanhouding in kennis moet stellen van dat recht. In onderdeel A, derde lid, is erin voorzien dat de opgeëiste persoon het recht heeft om een door hem aangeduide persoon, en in voorkomende gevallen de consulaire post, van zijn vrijheidsbeneming in kennis te laten stellen. Artikel 27e Sv betreffende de corresponderende rechten van de verdachte wordt daartoe in artikel 17, derde lid, Olw van overeenkomstige toepassing verklaard. In geval de opgeëiste persoon minderjarig is, worden de ouders of voogd ingelicht. Dit wordt bereikt door artikel 488b Sv van overeenkomstige toepassing te verklaren. Deze verplichtingen om derden van de vrijheidsontneming in kennis te stellen, zijn inspanningsverplichtingen. Zoals ook tijdens de onderhandelingen over de richtlijn aan de orde is geweest, zal het informeren van derden mede afhankelijk kunnen zijn van de beschikbaarheid van contactgegevens. Dat is met name het geval in het, in overleveringszaken vaker voorkomende, geval dat de persoon die dient te worden ingelicht, zich in het buitenland bevindt.

In onderdeel A, tweede lid, is er in aansluiting op onderdeel A, derde lid, in voorzien dat de opgeëiste persoon die is aangehouden, schriftelijk wordt geattendeerd op het recht een derde, en in voorkomende gevallen de consulaire post, van zijn vrijheidsbeneming in kennis te stellen.

Artikel II, onderdelen B en C

Deze onderdelen zijn toegelicht in paragraaf 6.2.1. Van de gelegenheid is gebruik gemaakt om artikel 21, vijfde lid, Olw in lijn te brengen met artikel 17, vierde lid, Olw. Per abuis is in de regeling van de aanhouding op basis van een EAB in artikel 21, vijfde lid, Olw niet, zoals in de regeling van de voorlopige aanhouding op basis van een signalering in het Schengen-informatiesysteem, bepaald dat de opgeëiste persoon wordt gehoord alvorens wordt bevolen dat hij in verzekering gesteld zal blijven.

Artikel II, onderdeel D

Het in dit onderdeel voorgestelde artikel 21a Olw betreft de mogelijkheid om aanwijzing van een advocaat in de uitvaardigende lidstaat te verzoeken. Het is toegelicht in paragraaf 6.2.2. In aanvulling daarop verdient het volgende te worden

opgemerkt. Het is aan de opgeëiste persoon om, na te zijn ingelicht over zijn recht om in de uitvaardigende lidstaat een raadsman aan te wijzen, daar om te vragen. Over de vraag of de opgeëiste persoon een dergelijk verzoek zal doen kan hij eventueel overleggen met zijn Nederlandse raadsman.

In de richtlijn is kennisgeving aan de uitvaardigende justitiële autoriteit van het verzoek van de opgeëiste persoon om aanwijzing van een advocaat in de uitvaardigende lidstaat alleen voorgeschreven wanneer de opgeëiste persoon geen advocaat in die lidstaat heeft. Van de door de richtlijn geboden ruimte om het verzoek in dat geval niet door te geleiden, wordt geen gebruik gemaakt, omdat opgeëiste personen die al een advocaat in de uitvaardigende lidstaat hebben, doorgaans niet een dergelijk verzoek zullen doen. Voorts zou het niet doenlijk zijn voor de officier van justitie om bij elk verzoek na te gaan of de opgeëiste persoon al een advocaat in die lidstaat heeft.

In dit verband verdient de verkorte procedure bijzondere aandacht. Zoals bekend kan de opgeëiste persoon vanaf het moment van zijn aanhouding aangeven dat hij zonder verdere behandeling door de rechtbank wil worden overgeleverd. Deze zogenaamde verkorte procedure kan dus alleen worden toegepast na een daartoe strekkend verzoek van de opgeëiste persoon. Voor deze procedure gelden aanzienlijk kortere termijnen dan de procedure met een behandeling door de rechtbank, te weten tien dagen. Het zal duidelijk zijn dat deze korte termijnen zich niet lenen voor de uitoefening van het recht om een raadsman aan te wijzen in de uitvaardigende lidstaat. Het is ook zeer de vraag of een opgeëiste persoon die zelf snel uitgeleverd wil worden en daarmee te kennen geeft om in de uitvaardigende lidstaat mee te werken aan de afwikkeling van zijn strafzaak, voordien nog behoefte zou hebben aan een raadsman aldaar. Tijdens de onderhandelingen is ook nimmer uitgegaan van een samenloop tussen een verzoek om toepassing van de verkorte procedure en een verzoek om aanwijzing van een raadsman in de uitvaardigende lidstaat. De wet voorziet dan ook niet in de toepasselijkheid van artikel 21a bij toepassing van de verkorte procedure van artikel 40.

Het verzoek om aanwijzing van een raadsman in de uitvaardigende lidstaat kan overigens ook bij de rechter-commissaris worden gedaan in het kader van de bewaring. Dat verzoek zal dan neerslaan in het proces-verbaal dat nog dezelfde dag aan het openbaar ministerie wordt doorgezonden; de officier van justitie kan het verzoek na ontvangst van het proces-verbaal conform de regeling van het voorgestelde artikel 21a Olw doorgeleiden.

Artikel II, onderdeel E

In artikel 30, eerste lid, Olw zijn enkele bepalingen van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing verklaard op de procedure van overlevering door Nederland. In dit onderdeel wordt de verwijzing in dat artikellid naar de bepalingen in het Wetboek van Strafvordering over bijstand van een raadsman geschrapt; deze wordt verplaatst naar het in artikel II, onderdeel F, voorgestelde artikel 43a, eerste lid, Olw. In artikel 30, eerste lid, Olw blijft de verwijzing naar bepalingen van het Wetboek van Strafvordering die op het onderzoek op de terechtzitting betrekking hebben, gehandhaafd. De desbetreffende bepalingen zijn van overeenkomstige toepassing tijdens de behandeling van de overleveringszaak door de rechtbank.

Artikel II, onderdeel F

Het in dit onderdeel voorgestelde artikel 43a Olw is toegelicht in paragraaf 6.2.1. In aanvulling daarop verdient vermelding dat de inhoud van artikel 30, eerste lid, Olw (wat betreft bepalingen over het recht op bijstand van een raadsman) en de inhoud van artikel 62 Olw in aan de richtlijn aangepaste vorm zijn overgenomen in het nieuwe artikel 43a Olw.

In het voorgestelde artikel 43a, eerste lid, Olw is de verwijzing naar bepalingen in het Wetboek van Strafvordering over bijstand van een raadsman overgenomen uit het geldende artikel 30, eerste lid, Olw. Doordat net als thans artikel 37 Sv van overeenkomstige toepassing is, kunnen alleen in Nederland ingeschreven advocaten als raadsman optreden in procedures voor overlevering door Nederland. De verwijzing naar bepalingen uit het Wetboek van Strafvordering is aangevuld met de relevante artikelen die door dit wetsvoorstel voor strafprocedures worden gewijzigd of ingevoerd. Door artikel 28d, eerste lid, laatste volzin, Sv van overeenkomstige toepassing te verklaren, is wettelijk voorgeschreven dat wanneer de raadsman deelneemt aan een verhoor, van het feit van die deelname melding dient te worden gemaakt in het proces-verbaal. Daarmee wordt uitvoering gegeven aan artikel 10, tweede lid, laatste volzin, van de richtlijn.

Het voorgestelde artikel 43a, tweede lid, Olw bouwt voort op het geldende artikel 62, eerste lid, Olw.

In het voorgestelde artikel 43a, vijfde lid, Olw is het geldende artikel 62, tweede lid, Olw inhoudelijk ongewijzigd overgenomen.

Artikel II, onderdeel G

Het in dit onderdeel voorgestelde artikel 48a Olw betreft bijstand van een advocaat in Nederland als uitvaardigende lidstaat aan de raadsman in de uitvoerende lidstaat. Het is toegelicht in paragraaf 6.2.2.

Artikel II, onderdeel H

Ter uitvoering van artikel 10, derde lid, in verbinding met artikel 6, van de richtlijn, voorziet dit onderdeel erin dat, evenals in strafzaken het geval is, de ouders of voogd vrije toegang hebben tot de minderjarige opgeëiste persoon die in overleveringsdetentie zit. Voorgesteld wordt deze voorziening in artikel 62 Olw op te nemen; de inhoud van het geldende artikel 62 Olw wordt, als gevolg van de in artikel II, onderdeel F, voorgestelde wijziging, verplaatst naar het voorgestelde artikel 43a Olw.

De Minister van Veiligheid en Justitie,

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

BIJLAGE

Transponeringstabel behorende bij de implementatie van richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming (PbEU L294)

Artikel richtlijn	Artikel wetsvoorstel of bestaande wet- of regelgeving	Toelichting en, indien van toepassing, invulling van de beleidsruimte
Artikel 1	-	Bepaling over het onderwerp van de richtlijn; heeft uit haar aard geen implementatie.
Artikel 2, eerste lid	Artikel I wetsvoorstel	
Artikel 2, tweede lid	Artikel II, onderdeel F, wetsvoorstel (artikel 43a Olw)	
Artikel 2, derde lid	Artikel I, onderdeel B, wetsvoorstel (artikel 27d Sv)	
Artikel 2, vierde lid	-	Nederland maakt geen gebruik van de mogelijkheid lichte strafbare feiten uit te sluiten.
Artikel 3, eerste lid	Artikel I, onderdelen C en D, wetsvoorstel (artikelen 28 t/m 28d Sv)	
Artikel 3, tweede lid	Artikel I, onderdelen C en D, wetsvoorstel (artikelen 28, 28b en 28c Sv)	
Artikel 3, derde lid (a)	Artikelen 28, tweede lid, en 50 Sv, artikelen 36, 37, 38, zevende lid, en 39, vierde lid, Penitentiaire beginselenwet en artikelen 41, 42, 43, zevende lid, en 44, vierde lid, Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 3, derde lid (b)	Artikel I, onderdelen C en D, wetsvoorstel (artikelen 28 en 28d Sv), amvb, alsmede de artikelen 57, tweede lid, 59a, tweede lid, 63, vierde lid, 65, eerste lid, in verbinding met 23, derde lid, 86, tweede lid, 124, 186a, 272, eerste lid, en 331, eerste lid, Sv	
Artikel 3, derde lid (c)	Artikelen 61a, 62, 76, 124 en 151 Sv, Besluit maatregelen in het belang van het onderzoek en amvb	
Artikel 3, vierde lid, eerste volzin	-	Uitvoeringsbepaling; heeft uit haar aard geen implementatie in regelgeving.

Artikel 3, vierde lid, tweede volzin	Artikel I, onderdelen D en E, wetsvoorstel (artikelen 28b en 40 Sv)	
Artikel 3, vijfde lid	-	Van deze uitzonderingsgrond maakt Nederland geen gebruik.
Artikel 3, zesde lid	Artikel I, onderdeel D, wetsvoorstel (artikelen 28c, tweede lid, en 28d, tweede lid, Sv)	
Artikel 4	Artikelen 50, eerste lid, 98 en 126aa, tweede lid, Sv, artikelen 37, eerste lid, onder i, 38, zevende lid, en 39, vierde lid, Penitentiare beginselenwet en artikelen 42, eerste lid, onder i, 43, zevende lid, en 44, vierde lid, Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 5, eerste lid	Artikel I, onderdeel B, wetsvoorstel (artikel 27e, eerste lid, Sv)	
Artikel 5, tweede lid	Artikel I, onderdeel G, wetsvoorstel (artikel 488c, eerste lid, Sv)	
Artikel 5, derde lid	Artikel I, onderdeel B, wetsvoorstel (artikel 27e, derde lid, Sv)	
Artikel 5, vierde lid	Artikel I, onderdeel G, wetsvoorstel (artikel 488c, tweede lid, Sv)	
Artikel 6, eerste lid	Artikel 490 Sv en artikelen 36, eerste lid, 38, eerste lid, en 39, eerste lid, Penitentiare beginselenwet en artikelen 41, eerste lid, 43, eerste lid, en 44, eerste lid, Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 6, tweede lid	Artikelen 61a, eerste lid, 62, tweede lid, en 76 Sv, artikelen 36, 38 en 39 Penitentiare beginselenwet en artikelen 41, 43 en 44 Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 7, eerste lid	Artikel 36 van het Weens Verdrag inzake consulaire betrekkingen en artikel 94 Grondwet alsmede artikel I, onderdeel B, wetsvoorstel (artikel 27e, tweede lid, Sv)	
Artikel 7, tweede lid	Artikel 36 van het Weens Verdrag inzake consulaire betrekkingen en artikel 94 Grondwet	
Artikel 7, derde lid	Idem	
Artikel 8, eerste lid	Artikel I, onderdelen B en D, wetsvoorstel (artikelen 27e, derde lid, 28c, tweede lid, en 28d, tweede lid Sv)	
Artikel 8, tweede lid	Artikel I, onderdeel D, wetsvoorstel (artikelen 28c, tweede lid, en 28d, tweede lid, Sv)	
Artikel 8, derde lid	Artikel I, onderdeel B, wetsvoorstel (artikel 27e, derde lid, Sv)	
Artikel 9, eerste lid	Artikelen I, onderdeel D, en II, onderdeel F, wetsvoorstel (artikelen 28a Sv en 43a Olw)	
Artikel 9, tweede lid	Idem	
Artikel 9, derde lid	Idem	
Artikel 10, eerste	Artikel II, onderdeel F, wetsvoorstel (artikel 43a Olw)	

lid		
Artikel 10, tweede lid (a)	Idem	
Artikel 10, tweede lid (b)	Artikel II, onderdeel F, wetsvoorstel (artikel 43a, eerste en vierde lid, Olw), artikelen 36, 37, 38, zevende lid, en 39, vierde lid, Penitentiaire beginselenwet en artikelen 41, 42, 43, zevende lid, en 44, vierde lid, Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 10, tweede lid (c)	Artikel II, onderdelen B, C en F, wetsvoorstel (artikelen 17, vierde lid, 18, tweede lid, 21, vijfde en achtste lid, en 43a, eerste en derde lid, Olw) en artikel 25, derde lid, Olw	
Artikel 10, derde lid (met betrekking tot artikel 4)	Artikel II, onderdeel F, wetsvoorstel (artikel 43a, eerste lid, Olw), artikelen 37, eerste lid, onder i, 38, zevende lid, en 39, vierde lid, Penitentiaire beginselenwet en artikelen 42, eerste lid, onder i, 43, zevende lid, en 44, vierde lid, Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 10, derde lid (met betrekking tot de artikelen 5 en 8)	Artikel II, onderdeel A, derde lid, wetsvoorstel (artikel 17, derde lid, Olw)	
Artikel 10, derde lid (met betrekking tot artikel 6)	Artikel II, onderdeel H, wetsvoorstel (artikel 62 Olw) en artikelen 36, 38 en 39 Penitentiaire beginselenwet en artikelen 41, 43 en 44 Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen	
Artikel 10, derde lid (met betrekking tot artikel 7)	Artikel II, onderdeel A, tweede lid, wetsvoorstel (artikel 17, derde lid, Olw), artikel 36 Weens Verdrag inzake consulaire betrekkingen en artikel 94 Grondwet	
Artikel 10, derde lid (met betrekking tot artikel 9)	Artikel II, onderdeel F, wetsvoorstel (artikel 43a, eerste lid, Olw)	
Artikel 10, vierde lid	Artikel II, onderdeel A, eerste lid, wetsvoorstel (artikel 17, derde lid, Olw)	
Artikel 10, vijfde lid (eerste volzin)	Artikel II, onderdeel D, wetsvoorstel (artikel 21a, Olw)	
Artikel 10, vijfde lid (tweede volzin)	Artikel II, onderdeel G, wetsvoorstel (artikel 48a Olw)	
Artikel 10, zesde lid	Artikel II, onderdelen D en G, wetsvoorstel (artikelen 21a en 48a Olw)	
Artikel 11	-	Bepaling dat de richtlijn geen afbreuk doet aan nationale bepalingen over gesubsidieerde rechtsbijstand; heeft naar haar aard geen implementatie.
Artikel 12, eerste lid	Artikelen 358, derde lid, 359, tweede lid, tweede volzin, en 404 Sv (strafprocedures) Artikelen 28 Olw en 6:162 Burgerlijk Wetboek (overleveringsprocedures)	
Artikel 12, tweede	Artikel 359a Sv	

lid		
Artikel 13	Artikel I, onderdeel E, wetsvoorstel (artikel 488b Sv)	
Artikel 14	Artikel 94 Grondwet	
Artikel 15	-	Bepaling betreffende omzetting; heeft uit haar aard geen implementatie.
Artikel 16	-	Bepaling betreffende verslaglegging; heeft uit haar aard geen implementatie.
Artikel 17	-	Bepaling betreffende inwerkingtreding; heeft uit haar aard geen implementatie.
Artikel 18	-	Bepaling betreffende adressaten; heeft uit haar aard geen implementatie.